

Uršula Kovalyk
Travesztia show

KENGURU ZSEBKÖNYVEK SOROZAT 12.

Uršul'a Kovalyk

Travesztia show

Fordította:
Horváth Erika

AB-ART

A könyv a
SLOLIA, Literárne informačné centrum, Bratislava
támogatásával jelent meg.

A ragadozó

A levegő műanyagelem-szagot áraszt. A nap megolvastja a szemafor piros fényjelzőjét. Az autó bűg, és olyan érzésem támad, hogy akármelyik pillanatban az utolsót berregheti.

– Öreg kaszni – szólal meg Paula, mintha a gondolataimban olvasna.

Az öreg kaszni erre panaszképpen zörögni kezd, mintha azt akarná mondani, hogy ne bolondozzunk, és ne ócsároljuk őt a füle halatára. A kocsiban egyre melegebb lesz, Paula fáradtan nyalja a fagyaltot, vörös haja foszforeszkál a sötétben, és ingerli a szememet, mint bikát a vörös posztó. Nem tudom róla levenni a tekintetemet.

– Egyszer megvakulok a hajadtól – mondom, és lehúrom az összes ablakot.

Paula dob egyet vörös sörényén, és kokettálón elkezdi vicsorgatni a fogait.

„Ragadozó bestia” – jut eszembe.

A fordítás az alábbi kiadás alapján történt:
Uršulfa Kovalyk: Travesty šou
Záujmové združenie žien Aspekt, 2004

© Uršulfa Kovalyk, 2007
Translation © Horváth Erika, 2007

Minden jog fenntartva!
All rights reserved!

ISBN 80-8087-022-5

Paula szexepilje még egy hullát is elcsábítana. Már nem éppen a legfiatalabb, nem is a legszebb, sőt nem is a legkarcsúbb, de akárhányszor találkozom vele, varázsa mindig rabul ejt, mint a méz a legyet. Azon gondolkodom, mi olyan vonzó rajta. Talán a bársonyos hangja, vagy a gyönyörű nyakán duzzadó kék erek éberresztenek bűnös gondolatokat az emberben. Nem tudom. Paula a barátnóm, és én nem alszom a barátnőimmal. Sőt leszbisem vagyok, csakhogy Paula nem is nő, hanem a szex koncentrációja, tehát teljesen mindegy, milyen a neme, ő még a nemtelen legyet is elcsábítaná. Nagy vadász ő, sosem engedte, hogy a férfi hálózza be, mindig ő választotta ki, kit akar, és aztán meg is szerezte az áldozatát. Ragadozó.

– De a párom esetében tévedtem – keveredik bele a gondolatmenetembe Paula.

– Te gondolatolvasó vagy, vagy mi? – vörösödöm el.

– Nem, de neked mindent olyan szépen látni a szemedben, nem tud hazudni.

A lámpa zöldre vált, és én újra beindítom szegény járgányomat. Az ablakon beszökő

szellő jó hangulatot hoz magával. Letérek a főútról.

– Tényleg, Paula, hogyan tévedhettél ekkorát? – ingerlem vörös hajú barátnőmet.

– Ne dühíts! – duzzog, és azok a csodálatos erei csomóvá szaladnak a nyakán.

Hallom, ahogy áramlik bennük a vér. Nevetni kezdek, és hamisan elkezdek énekelni: na, na, na.

– De hiszen nem rossz ő – visszakozik.

– Nem is csúnya – visszakozom én.

– De... tényleg nem értem, miért van az, hogy az életemben mindig előugrik az a de szó. Ha meghalok, felíratom a síromra, hogy Nyugodj békében, de... – teszi hozzá Paula, és beleharap a fagyalt ostyájába.

Fogai közül reccsenő hangok hallatszanak, mint amikor a macska a törékeny márdárcsontokat ropogtatja. Ragadozó bestia. Ezres Škodámmal a kanyarba hajtok. Csikorgognak a kerekek.

– Épp egy hullán gázoltál át – viccelődik Paula, és én valami olyat mutatok neki, amiből megérti, jobb lesz, ha hallgat. – Tudod,

mit érez a nő húsz év házasság után az ágyban? – kérdi, és a világ legizgatóbb tekintetét veti felém.

– Nem – nyelek egyet.

– Semmit – kedvetlenedik el Paula, és ruhájáról lesöpri az ostyamorzsákat. – És éppen ez az, hogy semmit. Néha, amikor lefekszem a férjemmel, tudatosítom minden egyes mozdulatát, lélegzetvételét, ám azt figyelem, hogyan bűg a hűtő, hallom, hogyan dorgálja a szomszédasszony a csemetéit. A faltokat figyelem a fehér falon, sőt múltkor egy arcot fedeztem fel rajta. Megpróbálok közben valami izgatóra gondolni, például egy vonzó eladófiúra, vagy egy filmbeli jelenet játszódik le a szemeim előtt, melyben két nő szeretkezik egy férfival egy óriási selyemkendő alatt. De semmi. Egyszerűen semmi. Felőröl engem ez a semmi, ez az üresség olyan hatalmas, hogy szinte az az érzésem, mintha valaki egy óriási lyukat lőtt volna a hasamba. Golyósóróval. Ha véletlenül megkérdezi tőlem, hogyan érzem magam, még arra sem vagyok képes, hogy ezt

az állapotot megnevezzem. Semmi. A tökéletes semmi.

– Szeretkezés közben felfedezted a Semmit – próbálom felvidítani Paulát, aki me-rengve húzogatja alsó ajkát, mely olyan telt, akár az érett málna.

Az út szélén egy fiatal férfi stoppol, és a szélfúttá szőke haj annyira lenyűgözi Paulát, hogy arra kényszerít, álljak meg.

Tört angolsággal próbálja nekünk elmagyarázni, hova akar eljutni. Csak miután magában káromkodik egyet, akkor tudatosítom, hogy magyar. Egyezkedni kezdünk, hova megyünk mi, és hova akar ő eljutni, a konyhamagyar kínozza a nyelvemet.

– Persze, Paula, elvisszük! – nyugtatom meg őt, amikor meglátom az ijedtséget a szemében. – Ez ajándék neked, fél órát bámulhatod, utána kiszáll.

Paula nevet, hangja a sötét éjszakát idézi, egész teste megnedvesedik és kifinomul, szinte az az érzésem támad, elolvad az anyósülésen, mint a fagylalt. Csodálatos.

Izzó szemmel búvöli a fiú arcát és közben nyalogatja az ajkait. Ragadozó. Ugrásra kész. Megpróbálok tört magyarsággal beszédbe elegyedni a fiúval, de az öreg járgány úgy bűg, hogy semmit se hallani. Paula teljesen beindul, dicséri a fiú ingét, hogy very nice, és közben mintegy véletlenül megérinti a vállát.

– Paula, fogd vissza magad, ez még csak egy kölyök – szelídítem a támadásra készülődő nősténytigris.

– Megkeféljük, ugye? – kiabálja túl az autó bűgását. – Ez lenne ám a buli, fordulj be valahol az erdőbe, elcsábítjuk!

– Nem, Paula! Belehalna – parancsolom, és ő, mint egy kislány, durcásan összezárja az ajkait, kacsingat és mindképpen meg akar győzni, hogy ne bolondozzak, inkább térjek le abba az erdőbe.

Nevetek, a fiú szintén. Talán megértette, mire megy ki a játék.

A nagy bűgás közepette inkább bekapcsolom a zenét, hangos rockot, és Paula megrázódik, szinte szétégeti az ülést.

– De kérdezd meg, tetszem-e neki! – lökdös a könyökével Paula.

Konyhanyelven tehát felteszem a kérdést, hogy tetszik-e neki, de a fiatal fiú továbbra is tartózkodó marad.

– Azt mondja, végtelenül szép vagy, mint egy istennő, de neki pillanatnyilag van barát-nője, és fülig szerelmes bele, érted? – fordítom le Paulának a választ.

– Á – mondja csalódottan.

Egy kicsit megnyugszik. A zene és az autó bűgása repeszi a dobhártyánkat, és Paula némán falja a fiút a tekintetével.

– Figyeld, milyen csodálatos a bőre! – csodálkozik. – És a kis seggecskéje, mellette biztosan nem kellene valamilyen filmjelenetre gondolnom, vagy arcokat keresnem a falon.

– Én nem tudom, Paula, talán szükséged lenne egy házasságon kívüli kapcsolatra, vagy mi – teszem hozzá.

– Tudod, mi a hülyeség a házasságon kívüli kapcsolatokban? Hogy egy idő után ugyanolyanok, mint a házasság. Tíz évvel ezelőtt volt egy pasim, igen, egy évig csodálatos volt

vele, de egyszer elmentem hozzá hétvégére, és ő ahelyett, hogy szenvedélyesen megcsókolt és szeretkezett volna velem az asztalon, azután érdeklődött, nem főznék-e neki inkább valamit, mert éhes. Megkérdeztem tőle, szerinted úgy nézek-e ki, mint egy szakácsnő? Vagy a feleséged vagyok? – vonta fel a szemöldökét Paula, és közben cigarettára gyújtott. – Dühös lett – fújta ki a füstöt –, s azt mondta, úgy viselkedem, mint egy nimfomániás, érted? Ha kefélni akarsz, akkor nimfomániás vagy, ha meg nem akarsz, akkor frigidnek tartanak. Csak azt az arany középutat, amelyet a férjem állandóan hajtogat, nem sikerült megtalálnom.

– Mert nem is létezik – egészítem ki Paula mondandóját, és a stopposra mosolygok. – A te arany középutad valaki másnak halálos lehet.

– Az a gond, hogy a férjem nem érzi a feromonokat vagy mi, mert ha termékeny napjaim vannak, teljesen az ösztöneim rabja vagyok, egyfolytában csinálnám, érted? Csakhogy akkor neki nincs hozzá kedve.

Mondta, hogy olyankor szinte fél tőlem, nehogy megerőszkoljam. Állítólag izgatja őt, ha alázatos és passzív vagyok, széttárt lábakkal várom, míg a férjecském nem kezd neki, és aztán azt mondom: köszönöm, bácsi!

Nevetek, mert tényleg komikus elképzelni Paulát, ahogy passzívan várakozik.

– Istenem, de hát akkor miért vett el feleséget? Hiszen te mindig ilyen voltál, nem? – kérdezem.

– Ó, erről is beszélgettünk már. Egyenesen megkérdeztem tőle, miért szeretett belém, és tudod mit mondott? Állítólag azért, mert emlékeztettem őt az anyjára, érted? Mert én nem értem. Ugyanis nagyon jó viszonyban van az anyjával. Felbőszített, ezért megkérdeztem tőle, akkor miért nem kefél az anyjával – oltotta el a cigarettáját, és tekintetével ellenőrizte a dekoltázsát.

– És ő mit mondott erre? – kérdeztem.

– Azt mondta, hogy érzéketlen vagyok, ferde gondolataim vannak, és állítólag el kellene mennem szexológushoz, és hogy házasságunk egész ideje alatt az ő anyjával harco-

lok, akihez amúgy sem érek fel, mert ő nő, nagy N-nel – köpi ki magából egy szuszra a sok sérelmet, a szóáradat pedig ringásba hozza a mellét.

– Tehát te kis n-nel vagy nő? – szurkálom Paulát.

– Én olyan nő vagyok, akinek óriási a csiklója, ezt is mondta egyszer: neked aztán óriási a csiklód, ez nem NORMÁLIS. Akkor úgy feldühített, hogy nekivágtam a lámpát – teszi hozzá mérgesen, a nyakán vörös foltok jelennek meg.

– De tényleg, Paula, mikor csinálsz már valamit a klitoriszoddal, hiszen kilóg a szoknyád alól – húzom őt, és ő erre nevetni kezd, mint akinek elment az esze.

A térdét csapkodja, és kicsit affektálva a szájához teszi a kezét.

– Igen, direkt húzom a földön, hogy feltörölhessem veled a padlót – teszi hozzá.

Ám észreveszem, hogy a hátul ülő fickó arcán megfagyott a mosoly. Talán a klitorisz magyarul is ugyanazt jelenti.

– Én soha az életben nem minősítettem a

farkát, soha az életben, mert nekem nem az a fontos, elég, ha ügyesek az ujjai – hadarja Paula, és mérgesen csapkod vörös loboncával. – De számára az a lényeg vagy mi, a pénisz, közben engem meg teljesen más izgat, nem az ő felágaskodó szerszáma, érted? – megpróbálja kipuhatolni, értem-e, miről beszél, ám a fiatal fiú szól, hogy álljak meg, mert ki szeretne szállni. Mosolyog és ijedt tekintettel nézi Paulát.

Kirakom őt a benzinkútnál. Megköszöni.

– Olyan helyes volt! – sóhajt Paula, és szomorúan megsimogatja a combomat. Intetet neki, és szörnyű magyarsággal kiáltja utána: viszonlatásra!

Paula egy ideig nézi az utat. Az ablaküvegen csendesesen döglődnek az elcsapott rovarok.

– Vagy amikor a kicsit szoptattam – szólal meg újra –, sok volt a tejem, és orgasmus közben minden égtáj felé spriccelt. Tudod, mit mondott erre? Azt, hogy legközelebb vegyék fel melltartót, mert ez undorító számára.

Az undorító szót annyira elhúzza, hogy

úgy hangzik, mint az öreg Škodám zúgása.

– Érted? – kérdi indulatosan, és kezével a szemem előtt kardozik. – Az ÉN melleim táplálékot termeltek az Ő gyerekének, úgy éreztem magam, mint egy fejőstehén, és ő meg bejelentette nekem, hogy ez neki undorító.

– Mit vágtaal a fejéhez? Valld be! – valla-tom Paulát.

– Akkor semmit, kimentem bőgni a fürdőszobába.

– A fürdőszobáknak megvan a maguk varázsa – mondom melankolikusan.

– Jó ott bőgni – bólogat elgondolkodva Paula. – Azután tehát mindig felvettem a melltartót, és amikor ránéztem azokra az ejtóernyőkre, mindenhez volt kedvem, csak a szexhez nem.

Már nem éget a nap, s a szélvédőn keresztül, amely inkább rovartemetőre emlékeztet, lassan előtűnik a tó ezüst vize. A nyaralók dudálnak, távozni készülnek. Az autók kerekei felverik az úton a port.

– Nincs fürdőruhám – mondja Paula –, va-

lamilyen kihalt helyet kell keresnünk, ahol meztelenül lubickolhatok.

– Mióta vagy ilyen szégyellős? – kérdezem tőle, és leállítom az autót.

Nem válaszol, csak sóvárogva figyeli a tó vizét. Kiveszem a csomagtérből a törülközőket, együtt lépkedünk a parton, abban reménykedve, hogy elhagyatott helyet találunk, ahol Paula – ahogy mondja – megfürdeti azt az abnormális csiklóját. Fél óra járkálás után felfedezünk egy fát, melynek lehajló ágai kis öblöt képeznek a tóparton. Nincs ott senki, csak a sok üres pléhdoboz és sörösüveg. Paula levetkőzik. Ledobálja magáról a ruhát, a melltartót, a bugyival egy pillanatig vár.

– Vetközzek le teljesen meztelenre? – ellenőrzi a helyzetet.

– Nyugodtan, nincs itt senki – teszem hozzá, és én is levetkőzöm.

Paula nagy lendülettel beleveti magát a vízbe, lemerül, lubickol, pancsol, összevissza pörög a vízben.

– Imádom a vizet – mondja dideregve.

Óriási fehér mellei világítanak a vízben,

mint a lámpa, és ugrálnak, amikor lábával rugdossa az úszkáló vízínövényeket. Bele akarok én is menni, de a víz túlságosan hideg. A parton állok, és győzködöm magam. Paula kinevet, azt mondja, olyan vagyok, mint a fagylalt és a kvargli.

– Paula, úszik melletted valamilyen zacskó – kiáltom felé.

Paula körülnéz, káromkodik, milyen seggfej dobott zacskót a vízbe, egy darabig hagyom, de aztán újra megpiszkálom:

– Á, az nem is zacskó, hanem a csiklód! – kiáltom.

Csúnyán néz rám, és azt mondja: disznó vagyok. Nevet és rám fröcsköli a vizet. Olyan kicsi a Nap, mint a piros tintafolt a fiam füzetében, a víz színén a nyárfáról lehullott fehér vatta úszkál, és Paula megcsinálja az idei nyár első meztelen kézenállását a vízben. Combján csillog a bőr a lenyugvó nap fényében, és a göndör fanszőrzete a sörényes fóka ragadós szőrére emlékeztet. Mély lélegzetet veszek, és egy parádés hasast ugrom a vízbe.

Esős Jo

Akkor találtam rá, amikor kivittem a szemetet. A fűben feküdt, és a kis kezével egy koszos műanyag zacskót szorongatott. Szeme behunyva, úgy tűnt, nem is lélegzik. Megtépázott ruhája különösen foszforeszkált. Mínta színes halak úsztak volna benne. Könnyűcske volt, és amikor felemeltem a földről, csak csendesen felsóhajtott. Otthon pokrócba tekertem, és literszám öntöttem belé a forró teát. Sokáig tartott, míg kinyitotta a szemét.

Úgy nézett ki, mint egy gyerek vagy egy törpe, egyszóval olyan lényhez hasonlított, amely nem erről a világról való.

Sosem mondta, ki ő, és honnan jött. Még a nevét sem tudtam rendesen kiejteni, úgy hangzott, mint a JO, de selypítve. Nagy, szomorú szeme volt, melynek színe állandóan változott. Reggel rózsaszín árnyalatú volt,

napközben a zöldtől egészen a sötét okkerig módosult.

Különleges, selypítő nyelvén beszélt, így az volt az érzésem, mintha valaki mellettem papír zsebkendővel sustorgott volna. Megtanítottam őt beszélni, evőeszközzel enni és arra is, hogy a végét lehúzza maga után. Szerette a cseresznyebefőttet. És a hosszú, esős napokon, amikor meztelenül feküdtünk egymás mellett a tarka szőnyegen, egy darabka báránygyapjúval simogatta a testemet. Csodálkozással töltötte el minden, kimeresztette azokat a nagy szeméit, és én vele együtt csodálkoztam.

Lenyűgözött férfias, ám apró teste, a tökéletes feneke és szép formás lábai. Sosem voltak büdösek.

Szeretkezés után néztem, hogyan alszik. Göndör szempillái az álmai ritmusára mozogtak. Mint a riadt lovak. Szívesen táncolt abban a fehér balettruhában, amelyet én vettem neki. Úgy nézett ki, mint egy szép, táncoló szellem. Sosem vetett semmit a szememre, nem zavart, és sosem kiabált velem. A kap-

csolatunk olyan volt, mint a véletlen találkozás, amely mindennap megismétlődik. És mindennap ugyanúgy meg is lepődtünk.

Félt a vihartól. Amikor szakadt az eső, fel-emelt ujjal az ablak mellett állt, és selypítve mondta:

– Jónak nem szabad megáznia.

– Ne félj, kedvesem, veszek neked esernyőt, olyan hatalmas lesz, mint a lapulevél.

Jo nevetett. Úgy nevetett, hogy elfelejtettem a valóságot és a hazugságokat is.

Nem jártunk el otthonról, csak a kertbe, oda is csak akkor, ha napos volt az idő, ha nem volt az égbolton egyetlen felhő sem, és amikor a szél elfújta Jo esőtől való félelmét.

A fáról aranyszínű levelek hullottak, amelyeket a testemre ragasztgatott. A reggelinél a talált kiscica bársony talpacskái asszisztáltak nekünk, amelyet hazaráncigált. És az a méz-utacska, melyet este a combjairól nyalogattam le, örökkévalónak tűnt.

Aznap este Jóval éppen egy hatalmas rajzlap piros festékében hemperegtünk. Megszólalt a csengő, az ajtóban a volt barátom állt.

Már egy éve nem láttuk egymást. Éppen elég idő ahhoz, hogy ne jöjjenek zavarba. Túl gyors volt. Egyszeriben már a szobában állt, kezében egy üveg itallal, az arcán hatalmas mosoly.

– Csak látni akartalak – kiáltott fel, és hosszú csókot adott az arcomra.

Botorkáltam, és piros kezeimmel a fürdőköpenyemet igazgattam, amelyből kilibbent a mellem.

– Ő Jo – mondtam, és kezemmel a kis piros férfira mutattam, aki meztelenül járkált a szobámban.

Jo sosem volt szégyenlős, de amikor meglátta, hogy az a hatalmas férfi meghökkenve mereszt rá a szemét, a biztonság kedvéért felkapta a balettruháját.

– Ő Eduard – mutattam be neki. Jo tátott szájjal állt Eduard előtt, és csodálattal nézte a hatalmas kezét, amelyet a férfi nyújtott felé.

– Milyen nagy – csicseregte Jo.

– Eduard a volt barátom – tettem hozzá, ám Jo csak felemelte az akkor rózsaszínben játszó tekintetét, és annyit mondott:

– Hatalmasz.

Leültünk az asztalhoz. Eduard kinyitotta a borosüveget, s míg Jo elment megmosakodni, gúnyosan megkérdezte:

– Gondolom, nem ő az új barátod?

Epésen odavetettem neki:

– De igen, ő az új barátom, Izlandról van.

– De hiszen pösze, és olyan kicsi, mint egy törpe – csipkelődött Eduard, és bort öntött a poharakba.

– Nézd, Eduard, izlandiul te is selypítenél, és az, hogy valamelyikünk kicsi vagy nagy, nem fontos. De mondd már meg, mire van szükséged?

Eduard egy ideig az elcsépelte frázisait durrogatta, hogy milyen jól nézek ki, milyen nehéz neki, és végül kibökte, nincs hol aludnia két hétig.

Az a nap nem sikerült jól. Jo összebarátkozott Eduarddal, aminek az lett a vége, hogy az leittatta. Egész éjszaka az ágy melletti vödörbe hányt, és hangosan kacagott. Na és Eduard nálunk maradt.

Egyszeriben más lett minden. Az egész ház Eduarddal volt tele, minden kis részt kitöl-

tött, a hűtőszekrényem tele volt sörös dobozokkal, mindig mindenhol az ő dolgaiba ütköztem, és öblös, átható hangját kellett hallgatnom. Fájt tőle a fejem. A viccei az örületbe kergettek, és ahogy a levegőben hadonászott a villával, felkeltette bennem a vágyat, hogy leharapjam a kezét. Ám a legjobban az sebzett meg, ahogy Jo megváltozott. El volt Eduardtól ragadtatva, állandóan a sarkában járt, és mindent utánozott, amit ő csinált.

Természetesen Eduard ezt ki is használta, és mindent megtanított vele, amit szerinte egy rendes férfinak tudnia illik. Mondom, mindent, a teraszról köpködést, káromkodást, mert állítólag az jól jön neki majd a futballnál. Jo már nem akarta hordani a balettruhát sem. Azt kérte, vegyek neki olyan ruhát, amilyent Eduard visel. És amikor magára vette a nadrágot és a baseballképes pólót, úgy nézett ki, mint egy közönséges, kicsi, nevetséges férfi. Nem úgy, mint egy másik világból érkezett lény. Eldurvult az arca, sörözött, és Eduarddal hajnalig nézte a tévét. Már nem táncolt. Nem is okozott meglepetést. Ha né-

hanapján a hasamhoz bújt, akkor is azt figyelte, Eduard nem nézi-e. És én számoltam a napokat. Két hét. Véget kellett érnie. Csakhogy Eduardnak egy nappal a távozása előtt az az ötlete támadt, üljenek be Jóval valamelyik kocsmába, kanmurira. Sátáni Eduard. Szakadt az eső. A csurgóban az esőcseppek bugyogó éneket daloltak. Jo egy pillanatra elbizonytalanodott, én pedig felemelt ujjal figyelmeztettem, hogy nem szabad megáznia. Ám Eduard vállon veregette, és azt mondta, hogy hiszen van ernyője, és mégsem lány, aki félne az esőtől. Jo rám kacsintott, és Eduarddal együtt elindultak a zimankós időben. Csak pár méterre voltak a kaputól, amikor a szél kifordította Jo esernyőjét, és a homályos ablak mögül láttam, hogy kapja a zuhanyt egyenesen az arcába. Jo selypítve felkiáltott. Elhajította az ernyőt, és a testéről fonalak kezdtek legombolyodni, mint a vattacukor. Kifutottam a házból. Jo mállani kezdett. Csendesesen, mint amikor a zsebemből kiesik a papír zsebkendő, és az esőben átlátszó kockacukorrá alakul. Eltűnőben volt az arca. Megpróbáltam

öt bevinni, de csak a ruhák és a szétmálló smaragdszín szemei maradtak a kezemben, úgy vergődtek, mint a sebzett pillangók.

Eduard elment. Sátán. Én pedig a hosszú, esős estéken fehér balettruhában arról írok, hogyan találtam meg egyszer a fűben, mikor kivittem a szemetet, azt a lényt, aki kis kezével egy koszos...

Kutya a hűtőben

Valahol máshol ébredtem. Nem az én lakásomban, ágyamban és hálóingemben. Egy nagy, üres, lámpa és konnektor nélküli, ködfehér, kifényesített padlójú szoba közepén fekvüdtem. Az ablakok hiányoztak, s a szoba egyetlen ajtaja a konyhába vezetett. Felkeltem, s hangtalanul átmentem a helyiségen. A lábaim nem keltettek semmiféle zajt a kövezeten. A konyha sem volt igazi konyha, mert nem volt benne tűzhely, konyhabútor, se mosogató. Ugyancsak fehér volt, egyetlen bútorzata a hűtőszekrény. Egy hatalmas ajtójú Electrolux márkájú gép, amelyen úgy villogtak a fények, akár egy bolygóközi űrhajón. Hangtalanul állt a helyiség sarkában, és a belsejéből kijövő villanyvezeték valahova a semmibe vezetett. Kinyitottam. Nem voltak benne polcok, fiókok, sem tojástartó rekeszek. A hűtő tele volt hússal. Állateledel, ju-

tott eszembe. Levágott combok, vérvörös tüdők, farkak és nagy lila nyelv, oldalas hevert az alján, és... a kutya. Egy fehér kutya, fekete folttal a szeme körül. Hajszállra olyan, mint amilyenek a vánkosokon ülő kutyák az ósdi fényképeken, kismacskával a tappancsaik között. Megérintettem. Ugyanolyan hideg volt, akár a többi hús. Jeges. Mint a hűtőszekrény. Ennek ellenére kinyitotta a szemét és rám nézett ködös tekintetével. Megcsóválta a farkát és megmozdult, ahogy a fagyos méhecskék mozognak, amikor rájuk esik a tavaszi jégeső. Megpróbált mosolyogni, de a pofája csak fagyos vigyorra volt képes. Odaadóan feküdt ott, és meg sem próbált kijutni a hűtőből. Egy megfagyott kutya, gondoltam, és becsaptam a hűtőszekrény ajtaját.

A hűtőszekrény-bolygóközi űrhajó villogni kezdett, és kettőzött mértani sorokká szaporodott. Mindkét helyiség tele volt villogó, finoman búgó hűtőszekrényekkel. Egyiket a másik után nyitottam ki. Mindegyik tele volt fagyott hússal, de a kutya hiányzott. Feltűrtam a tüdőket, ujjaimmal matattam a csonttá

fagyott combok között, míg le nem törtek a körmeim.

– Hol vagy? – üvöltöttem, de csak a fagyos csend felelt. Újabb és újabb hűtőket nyitottam ki, amelyek közben megjelentek a helyiségekben, de kutya nem volt egyikben sem.

A pániktól elkezdett remegni a térdem, a hátamon hideg izzadság csurgott végig. Keskeny csíkká húzódott össze a szám a gondolatra, hogy soha többé nem találom meg a kutyát. Az érzés, hogy nem engedem ki a hűtőből, megakasztotta a lélegzetemet.

– Hol vagy? – kiáltottam fel még egyszer. A hűtők egyetlen eggyé omlottak össze, mint amikor az asztalon egymásra rakják a kártyákat.

Kinyitottam. Teljesen üres volt. Semmilyen kutya, se hús nem volt benne. Csak a hideg fehér felület. Besétáltam.

Körbevett a hideg. Mintha valaki hűsítő emulzióval kente volna be a testemet. Álltam a hatalmas helyiségben, mely folyosóval folytatódott. A folyosó kék volt, hideg kék, mint a leghidegebb ég valahol az

Antarktiszon. Lépkedtem. Tele volt fényes csövecskékkel és bűgő kompresszorokkal, a hűtőfolyadék vékony jégréteget alkotott a padlón. Megcsúsztam. Az orrom, amivel majdnem kivertem a falat, vérezni kezdett. A vér ezer apró golyócskává változott, melyek megállíthatatlanul gurultak egy irányba. Mintha ismeretlen erő húzta volna őket. A golyók után iramodtam. Egy hatalmas bódéhoz vezettek, teljesen fehér volt, az elején festett piros szív, kicsit másképpen nézett ki, mint a falusi kutyaólak. Oda volt kikötve. A kutya. Még mindig hideg volt, de a mozgása összefüggőbb lett, és láttam, hogy megpróbálja eltépni a torkát fojtogató durva kötelet. Na gyere, mondtam neki, és megpróbáltam őt eloldozni. A kutya rángatózott, de a kötélen hideg volt, mintha hozzáfagyott volna a testéhez. Kést vagy ollót kerestem, csak hogy a hálóingemen, amelyet viseltem, minden zseb be volt varrva. Sírta. A kötelet rágtam és a körmömmel kapartam, ráköptem, hogy felengedjen. A fagyos köd, mely a kompresszorból kezdett

gomolyogni, egyre sűrűbb lett. Az izmaid megdermedtek, a lábujjaid ellilultak. És a kutya vinnyogott. Félni kezdtem, hogy megfagyunk, és sosem sikerül őt kiszabadítanom, s örökre a hűtőszekrényben maradunk. Mint eledel. Az állatoknak.

Forró vízre van szükségem, jutott eszembe. Az anyám mindig forró vízzel olvasztotta ki a hűtőt. Megpróbáltam a számban megfelelő mennyiségű nyálat összegyűjteni, és azon gondolkodtam, hol a fenében szerzek a hűtőben meleg vizet.

Amikor elkezdtem magamból az első pár csepp forró vizeletet kiereszteni, először a kezeim melegedtek fel. Erőlködtem, hogy a zsigereimből minél több folyadék buggyanjon ki. A megfagyott kötélre eső vizelet sziszegő hangot varázsolt elő, a sárga pára egy ideig csípte a szemem. A kötélen lágyulni kezdett. Megadta magát, szétolvadt, mint a fagylalt a napon. A kutya szabad volt. Abban a pillanatban, amikor a kötélen elvált a nyakától, a hűtő előtt találtuk magunkat.

A helyiség még mindig fehér volt, de már

finom mintákat tudtam megkülönböztetni a falakon, kidudorodókat, mint a vakírás, virágokat és kagylókat, pillangószárnyakat és hatalmas fákat. Figyelgettem a vonalakat, melyek férfiakra, nőkre és gyerekekre emlékeztettek. Minél többször érintettem meg a falakat, a vonalak annál élesebbekké váltak. És rájöttem, hogy összekapcsolódnak, végtelen történeteket hozván létre.

A kutya megszagolgatott. A szőre tejeskávés árnyalatúvá vált. Elégedetten feküdt a padlón, a szájából fehér pára tört elő. Valahol jobbra a falon észrevettem egy kis fehér kilincset. Lenyomtam. A kutya odaszaladt hozzám, és a farkát csóválta. Az ajtó, amely egyszerre megjelent a falon, sarkig tárult. Mögötte volt a szobám, az ágyam a széthányt ágyneművel, a ruháim és a kedvenc könyveim. Az ablakon besütött a nap. A meleg és ébredő szoba párás illatától megroggyant a térdem. Belenéztem a képébe. Nem kapta el a tekintetét, egyenesen a szemembe nézett. Dacosan, mintha mondani akarna valamit. Mint ha be akarná nekem szuggerálni azt a gondo-

latot, mely életben tartotta, amikor a hűtőben volt. Elkezdett csípni az összekarcolt ujjam. Az illatos szoba feltartóztathatatlanul hívott. Gyere, mondtam, és a kutya elegánsan ugrott a világoskék szőnyegre. Egy darabig szagol-gatta. Aztán a szobában szaladgált. Míg bekapcsoltam a rádiót és megfőztem a forró kávét, nedves foltot hagyott a szőnyegen. Szigorúan néztem rá. A kutya ült, megvakarta a füle mögét és boldogan nevetett, ahogy csak a kutyák tudnak.

A piros cipő

Megvan. A legfelső polcra raktam, hogy ne szállja a por. Ahol nem látja senki. Kevesen érik csak el. Nem tudom, honnan van. Talán már ebben születtem. Talán akkor szereztem, amikor az orvos szülési fájdalmaktól fetrengő anyámnál átmetszette a gátat. Fémollóval bemetszette a kitüremkedő szövetet, és csak véletlenül érintette meg a kifelé tolokodó kis nyálkás fejet. Egy pillanatra. A hideg fém rezonálni kezdett a bőrön. Mint amikor papírt tartanak köszörűhöz.

Csúszás. Az agyam éppen a születéshez készülődött, a tudónek készült parancsolni, hogy lélegezzon, a hangszálaknak, hogy ordítsanak. És egyszer csak a csúszás. A fém. Hideg, mert senki nem melegítette fel. Valamit átbillentett a fejben. A fém. Mint amikor megrongáljuk a mágneslemezt. Nem teljesen, de az információ letörlődik róla. Ollóval. A

hidegségével. A nyugalom helyett. Cipő. Folyamatos járás helyett ugrások a sötétségbe. Először láthatatlan volt. Még nem volt olyan élénk színe, mellyel a későbbiekben kiszúrta az ember szemét. Láthatatlanul szunyókált a pólyában, a babakocsiban és az ülőgarnitúrákon. Hogy nőjön. Hogy megvárja, míg megerősödik a láb, megkeményedik a sarok. Hány év kell ahhoz, hogy megnőjön? A piros cipő. Tíz, tizenöt? Még mielőtt tudatosítottam volna, már fényes és csodálatosan piros volt. Mint a vér. Mint a kiömlött bor. Körülölelte a lábam, biztosan a földön tartott, melyet valaki mindig megrengetett. Nem történhetett velem semmi rossz. A piros cipőben. Mágnes volt, nehezek. Világom láthatatlan biztos pontja. De tudják, hogy van az. A piros cipővel. Túlságosan vad. Megvan a saját élete. Nem tartott soká, és vonszolni kezdett. A semmibe, vagy egyenesen a pokolba vezető utakra. Undorító, démonokkal és halállal tele mocskos mocsarakba. Szexhez. Szerelemhez. Próbálgatta, mennyit bírok ki. S kibírom-e egyáltalán. Eszembe sem jutott, hogy lebe-

széljem. A rabszolgája voltam. A médiuma. Megérezte a vágyamat. Mindig. És abban a pillanatban, amikor az agyamban még csak kirajzolódott egy gondolat vagy kép, elindult abba az irányba. Pontosan abba az irányba. Természetesen rövidebb utakon. Lehetetlen, durva utakon, hogy szinte kikarcolták a szemem. Félig vakon értem célba, hogy azonnal induljak is tovább.

Kényszerített, hogy táncoljak, akkor is, amikor már nem bírtam. Mint akkor.

Közönséges, undorító nyári nap volt. Az emberek már minden mocskot kiizzadtak magukból. Búzlóttek, és nagy izzadságpocsolyákat hagytak maguk után. Átugráltam őket. Bízam a cipőmben. Az a nap annyira semmitmondó és undorító volt, hogy sírni volt kedvem. A villamos miatt, amely az álmos levegőben a naptól részeg embereket szállította szerteszét. Még a felhőkben sem volt semmi fantázia. Papírfecniknek tűntek. Vagy földön hempergő rongyoknak. Egyedül az csillogott. A cipőm. Így hát szerettem.

Eszembe jutott, hogy nem kellene hallgatnom rá. És akkor, azon a dögunalmas nyári napon, éppen abban a pillanatban, amikor a férfi arcára gondoltam, akivel az éjjel álmodtam, csinált egy hoppot.

A hopp egyszerű szó. Olyan egyszerű, hogy el sem hiszem, ez a szó hová vitt el. Az ő lakásába. Az ő ágyába. Az ő kezei közé, és az ő... A férfi, akiről álmodtam. Azt mondta, nem kell levetnem a cipőmet. Szerintem szándékosan. Észrevette, hogy mi van a lábamon. Talán ha illedelmesen lehúztam volna a cipőmet az előszobában, megéreztem volna a halál fuvallatát, mely a bőréből áradt. Lehetséges. Csakhogy én neveletlen vagyok, és a lábamon lévő piroskáim elvittek egészen az ő...

Kedvem támadt. Egy kicsit táncolni. Kötetlenül. A piros cipőben a fehér fehérneműn. Az asztalon. Szétgurítani a félig teli borosüvegeket. Égett a cipőtalpam. Hallottam, hogy sistereg. Nevettem. Piros cipőben az embernek mindig nevetni támad kedve. Nem tud komolyan lépkedni. A férfi azt mondta... kurva.

A kurva bonyolult szó. Nem tudom, mit jelent pontosan. Sértést vagy szidalmat, kérést vagy besorolást. Vártam, mit mond még. Hiszen a mondat nem kezdődhet és végződhet egy szóval.

– Egy mondatot akart mondani, nem? – kérdeztem tőle. – Mondatot, nem? – kérdezősködtem megrészegülve a cipőmtől és undorodva a szokványos napsütéstől.

Ám a férfi ragaszkodott a kimondott szóhoz, mert a férfiak mindig ragaszkodnak a mondandójukhoz. Elkezdte hántani a nyakam. Mint a kukoricát. Mint a húst a szétfőtt kacsáról. Mintha szét akarná szedni a testemet a legapróbb darabokra. És az fáj. Fáj, ha szétszedik az ember testét. Az első hír, mely eljutott az agyamig, a következő volt: fáj. Megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy csak táncolni akartam, és ezért nem okozhat nekem fájdalmat, hogy, hogy aú, hogy tényleg el kell mennem. Hajthatatlan volt. És amikor a nyakam dagadni meg dagadni kezdett, mint a kibicsaklott boka vagy a begyulladt pattanás, megértettem, hogy meg akar ölni. Kurva.

Hiszen ez bonyolult szó. Nem is sejtettem, hogy azt is jelenti, ölni. A piros cipő miatt. Az irigy.

Nem engedhettem, hogy teljesen meghántsón. Hogy csak a csupasz csontvázamat dobja ki az ablakon. A piros cipős csontváz nem szép látvány. Hát belerúgtam. Ugyanúgy, ahogy a felajzott kutyákat rúgja el magától az ember. A nyakán, ahol az ádámcsutkája ugrál. Pontosán rúgtam. A cipőmnek köszönhetően. Teljes erőmből rúgtam. Erősen rúgtam. Úgy rúgtam, hogy világossá váljon számára, én is hajthatatlan vagyok. Újra belerúgtam, majd még egyszer. Úgy rugdostam, mintha már soha többé nem akarnám abbahagyni. A lábamból nyilak, kopják és sok más fegyver nyilallt elő. Rúgtam és rúgtam, és a piros cipőm eközben két ugráló, véres pacává változott, mely betapasztotta a szemét. Egy pillanatra elvakult. Egy pillanatra lassított légüres tér keletkezett. Éreztem, ahogy a cipőm elvisz onnan. Futás közben fekete csíkokat hagy maga után a linóleumon. Hogyan sípol, hogyan rikoltozik. Mint a felborzolt szőrű

macska. Piros szemekkel. Gyorsan futott. Hétmérföldesen.

Akkor vettem le először. Akkor, amikor a tükör előtt álltam. A lila nyakamat tapogattam. Amikor tudatosítottam, hogy tényleg meglilult.

A lila szín nem áll nekem jól. Úgy nézek ki benne, mint a hulla. A cipő veszélyes volt. Veszélyes voltam benne. Levettem és eltettem. Sírt. Kérlelt. A szekrény legfelső polcára. Ahol nem éri el senki. Ahol nem éri a por. De még mindig megvan. Csak ritkán húzom fel. Nagyon ritkán. Amikor nem nézel. Teliholdkor, mikor a Hold ezüst körfűrészként metszi az eget. Amikor inogni kezd alattam a föld, és én utat tévesztek. Akkor felpattanok a székre. Olyan egyszerű. A székre. Felhúzom a cipőt. Kifényesítem. A pirosság bevilágítja a szobát. Csak teliholdkor indulok el úttalan utakon. Szomorú lakodalmakba. Kiegyezett házasságok felé. Nem létező szeretőkhöz. A magányomhoz. Amikor az asztalon táncolok, mindig fennáll a veszélye annak, hogy a piros

cipőmmel leverek valamit. Az üres szavakat. Kötöttségek késeit. A te tökéletesen kisütött elképzelésedet rólam. Szétvágja, mint az olló. Hogy újraszülethessen. Rosszabb vagy jobb, mindig új. Megtartom őket.

Hogy ne feledjek. Hogy meg ne bolonduljak az unalomtól. Egy napra, kettőre. Nem többre. Felhúzom az ágyban. Félrerugdoslak, amikor alszol. Minden rúgással nő a szabadságérzetem. Szívesen elmegyek és vissza is térek. Hogy megtaláljam magam. Megtaláljam. Rossz szokás? Mint a körömrágás? Minden magányos nőnél tett látogatásomkor felnézek a legfelsőbb polcra. Ahol nincs por. Ahol szunnyad. A világmindenség biztos pontja. A világmindenség örült pontja. Az örült világmindenség pontja. A vad piros cipő.

Az autó

Sötétedett az autópályán. A por, melyet felverték a forgó kerekek, lassan ráült a sötétkék hajára. A gépkocsik fényszórói úgy rágták át magukat a sűrűsödő sötétségen, mint a mászó kukacok. Egyesek rádudáltak. Lassan lépkedett az út mentén, nem törődve azzal, hogy félrehúzza az arcából a haját, amely eltakarta a szemét és a szájába kúszott. Üres volt. Fáradt. Már három órája lépkedett, és még mindig nem választotta ki a megfelelő autót. Az úton a sietség uralkodott. Az volt az érzése, hogy sötét BMW-jén ma mindenki örült sebességgel hajszolja az életét. Hogy ne maradjanak le semmiről. Nagyon jól tudta, hogy nem lesz idejük lefékezni. Folytatta hát az útját, és várta a kedvező pillanatot, amikor meglátja a megfelelő autót, mely feldobja, mint egy rugót, és az autó kerekei alá rántja. Ám mindegyikben talált valami kivetnivalót,

és így tényleg sokáig ment, ami csak elmélyítette depresszióját. Üres volt a feje. Minden gondolata eltűnt. Mint a lejárt jegyek a zsebekből. És a benne lévő csend összehúzta a mellét és meggörnyesztette a hátát. Megállt, nekitámaszkodott a kilométerkönek és figyelte az úttestet. Egy fehér teherautó keltette fel az érdeklődését. Felfigyelt az elülő szélvédőre akasztott világító piros szívecskékre és a rózsaszín L-O-V-E feliratra, mely a sarokban villogott. A teherautó feltartóztathatatlanul közeledett. Szasa megbüvölve nézte. Megértette. Ez a megfelelő autó. Az ő autója. A nyakizmai összehúzódtak és a fejében megszólalt a csengő. Amikor az autó odaért mellé, ugrott. Az ütéstől elállt a lélegzete, hallotta a fékcsikorgást, mielőtt elnyelte volna őt a sötétség.

A villogó piros szívecskék ébresztették fel. Tudatosította, hogy az autóban ül, és fáj a lába. Félrehúzza az arcába lógó haját. Egy nő ült a volánnál. Hosszú fémszínű haja egészen a derekáig hullott. Fényes ruhában volt. Az ajkai kékek. A kezével fogta a kormányt és

egy hosszú cigarettát. Amikor észrevette, hogy Szasa magához tért, sebességet váltott és olyan hangon, mint valami pocsékul szinkronizált krimiben, azt mondta:

– Meg is ölhettelek volna, bébi!

A bébi hallgatott. Az elviselhetetlen hátfájása ráébresztette arra, hogy él. Az istenért, miért nem döglöttem meg? – gondolta. A nő szívott egyet a cigarettából és elmosolyintotta magát.

– Ennek így kellett lennie.

Az autó belseje puhácska világoskék plüssel volt bevonva, Szasa lába belesüppedt. Eperillatot érzett. Megértette, hogy nem sikerült az öngyilkossági kísérlete. Hogy újra ott fog kelleni caplatnia az autópályán és a megfelelő gépkocsira várnia. A testén átszaladt az első sírógörcs. A könnyek elhomályosították a szemét, a szélvédőn lévő szívecskék elmosódott pacáknak látszottak. A sofőr eloltotta a cigarettát. Az eperillat elillant. A kezében cukorkával teli pléhdobozt tartott. Szasa tudatosította, hogy ilyen dobozban manapság már senki nem árul cukorkát. Ki-

nyújtotta a kezét, és vett egyet a dobozból. A cukorka íze keveredett a könnyekkel és az orrából folyó takonnyal. Valamire emlékezett. A cukorkának olyan íze volt, mint a gyömbéres kalácsnak, melyet a nagymama sütött, amikor Szasa még gyerek volt. Az emlék még jobban elzékenyítette. A könnyei visszatartathatatlannal folytak le a nyakán, le a ruha kivágásán át a mellére, hogy valahol a mellbimbóján álljanak meg. Nem gondolt a férjére és a gyerekeire, sem arra, hogyan magyarázza meg nekik, hogy még nem ért haza. Csak arra az elviselhetetlen érzésre gondolt, amely előnti, ha átlépi otthona küszöbét. A benutság érzésére gondolt, amely akkor éri el, amikor a férje megkérdezi tőle, már megint mi baja van, az érzésre, mely nem engedi, hogy elaludjon még hajnali háromkor sem, amely miatt minden körülmények között mindenkiért és mindenért felelősnek érzi magát. A muszáj szóra. A fejében lévő hangra, amely arról gyözködi, hogy nem bírja, elhanyagolja, elrontja, odacsapja, odaégeti, széttöri, hogy lehetetlen nő. A bün-

tudatra, mely ujjal hasba böki, amint nem teljesít mindent, amit kellene. A képre gondolt, amit már hét éve fest, és nem tudja befejezni. A könyvekre, amelyeket el sem kezdett olvasni, a befejezetlen beszélgetésekre. Arra, hogy fáradt. Nagyon fáradt. A fáradtság egész életén át vele húzódik. Mint a lát-hatatlan csatornabúz. Igyekezett rájönni arra, mit akar valójában, csak hogy a gondolatai ellenőrizetlenül ugrándoztak a fejében, mint a pörgettyű a fia asztalán. Kinyomták a testből a könnyeket. Mint a nehéz dugattyúk.

Az autó száguldott a sztrádán. Szasa sírva kirobbant.

– Miért vettél fel az autódba? Ki kért meg rá?

A nő felé fordult. A haja más színben ragyogott. Most pirosabbnak tűnt.

– Ne feledd, hogy fütyülhetsz az egészsre – mondta a nő, és arcát Szasa könnyes szeméhez közelítette.

A bőre narancssárgává vált. Úgy nézett ki, akár a Hold, amelyre Szasa nézett, amikor éjszakánként az ablaknál sírdogált.

– De én meg akarok halni! – pityergett Szasa, és a kilinccsel babrált.

Az arc még közelebb jött hozzá. Érezte, ahogy megérinti az ajkait, szemei valami ág köré tekeredett hideg kígyóra emlékeztettek.

– Miért akarsz meghalni, ha nem is élsz? – súgta a nő.

Szasa nem tudta levenni a tekintetét azokról a szemekről. A szeme előtt vált az arc hömpölygő zöld folyóvá. Érezte hűvösét. Amikor megérintette a folyót, az ujjai kis fehér hajócskákká változtak. Visszarántotta.

– Ki vagy te? – kérdezte Szasa, és a hangja visszhangként terjedt.

Az arc visszatért a volán mögé.

– Isten vagyok! – válaszolt a nő.

Szasa megvetően elnevette magát.

– No hogy ez nekem nem jutott eszembe rögtön – mondta, és megfogta a hasát, mert megfájdult. – De hiszen az Isten hímnemű és te nő vagy, gondolom – folytatta.

A nő elengedte a volánt, és felé fordult. Az autó tovább száguldott.

– Ki mondta? – nevette el magát, és egy-

szeriben göndör hajú kisgyerekké változott. – Minden vagyok – mondta a gyerek, és nevetve dudált egyet.

Egy perc leforgása alatt a nő minden lehető dologgá átváltozott, amit csak Szasa ismert.

Az Isten öregemberré változott, kőhalommá és pelikánná, hallá, mákos kalácsá és piros bögrévé, amit Szasa harmadik osztályos korában széttört. Kínai rózsává, kaméleonná, tigrissé és sült csirkévé is. Különféle hangokon mondta:

– Ez is én vagyok, ez is, de legjobban nőként érzem magam – mondta most az a villódzó anyag, amely az autóban gomolygott és vaníliaillatot árasztott. Az anyag egyszerre nővé változott, hajszállra hasonlónak Szasához, csak a haja volt pisztáciaszínű. – Nézd, ilyen tökéletes vagy – tette hozzá az Isten. – És nagyon boldogtalan – folytatta. – Mindenki az orrodnál fogva vezet téged.

Szasa megnézte a hasonmását, aki a kormány mögül incselkedően mosolygott rá. Akkor tudatosította, mennyire szép. Egy darabig

gyönyörködött magában. Csakhogy aztán felésmélt.

– Én nem ilyen vagyok. Depressziós vagyok – mondta Szasa színtelen hangon.

– Ilyen? – kérdezte az Isten, és abban a pillanatban kisírt szemű Szasává változott, aki éjszaka a sötét fürdőszobában rágja a körmét. – Üresnek érzem az életemet – folytatta a depressziós Szasává változott Isten. – Visszhang vagyok, nem hang, másolat vagyok, az eredeti rég elveszett.

Szasa egy ideig hallgatott. Sosem látta magát depressziósan.

– Nem tudok ezzel mit csinálni – mondta. – Mindennap elmondom, hogy befejezem, kiszállok ebből a vonatból, csakhogy a körülmények mindig arra kényszerítenek, hogy azt tegyem, amit a többiek elvárnak.

– Megfeleldeztél magadról – súgta a Isten, aki már nem úgy nézett ki, mint Szasa, amikor depressziós, hanem mint egy sárga felhő.

– Nem tudok mit tenni – tette hozzá Szasa, és újra sírni kezdett. – Ha valamit akarok,

mindig jön valami fontosabb, amiért nem vihetem végig az elhatározásomat.

– Semmi nem jön össze, ugye? – sajnálta meg az Isten csipkelődőn.

– Ma meg akartam magam ölni, befejezni mindent, és nézd meg, ehelyett itt ülök veled az autódban.

Szasa hangosan kifújta az orrát.

– Tulajdonképpen mit akarsz? – kérdezte az akkor már kék felhő.

Szasa gondolkodott egy darabig.

– El akarok menekülni. Egy zöld szőlővel benőtt szállodába, sarkig tární az ablakot, bámulni és sírni. Sírni akarok.

Az Isten átváltozott az ablakban ülő Szasává. Érezte a szőlő illatát. A szél a függönnyel játszadozott. Szasát hatalmába kerítette a sírás. A könnyei ellepték az autót, az az érzése támadt, hogy vízzel teli kádban ül.

– Én tényleg nem tudok ezzel mit csinálni. Kötelességeim vannak, kötöttségeim, de...

– De? – fordította felé az arcát az Isten, ami most végtelen barna mocsárhoz hasonlított. Búzlótt.

– De legszívesebben bevágnám az ajtót, és mindenkit elküldenék a francba – kiáltott Szasa.

A volán mögött egyszeriben ott ült az egész családja, a férje, az anyósa, az anyja, a gyerekek, a munkahelyi főnöke, sőt még a szomszédasszonya is. Szépen mindenki ott volt egy rakáson, és Szasa arcába néztek. Utálatot érzett. Felordított. A szájából a legszörnyűbb szitkok törtek elő, amelyeket valaha is kimondott. Úgy robbantak ki belőle, mint a vulkánból a láva, belülről szakadtak ki, pattogtak és sisteregtek. Az autóban kén-szag terjengett. Sokáig tartott, míg befejezte.

– Így, és még az ajtót – parancsolta, és az Isten hatalmas szürke ajtóvá változott, melyet teljes erejéből bevágott.

Szasa nehezen lélegzett. A teherautó hal-kan suhant az autópályán. A szívecskék villogtak a szélvédő sarkában.

– És most az a kép – súgta.

Az Isten képpé változott, mely már hét éve áll a szekrényben félredobva. Az a kép, melyet nagy szeretettel kezdett el festeni. Élete

eldobott képe. Szasa festéket vett a kezébe. Sok pirosat. Narancssárgát, kéket és fehéret. Kézzel szétkente őket a vásznon, tötyögte, veregette. Ujjával csíkokat rajzolt, vadul, úgy, ahogy ő akarta. Szenvedélyesen, ahogy érezte. Újra és újra merített a festékből. Nem tudta abbahagyni. Megfestette a vágyát, a magányát és a félelmét. A fantáziáját, az álmait, a dühét. Az arca tele volt színes festékpöttyökkel.

– Végre befejeztem – mondta, amikor a kép elkészült.

– Már nem akarsz meghalni – mennydörgött rá az Isten, és nagy sárga kézzé változott, amely gyengéden megfogta az arcát.

A kéz simogatta a haját, az arcát, az állát, hosszan, gyengéden, úgy, hogy Szasa közben lehunyta a szemét. És a gyengédség érzése, mely megérintette, elterjedt teste minden egyes sejtjében. A meleg lefolyt a lábába. Az az érzése támadt, hogy bepisil. A kéz kígyó zöld szemévé változott, a szivárványhártya közepén sárgán villogott. Amikor a teherautó hirtelen lefékezett, Szasa érezte, hogyan re-

pül ki a szélvédőn, és hogyan surrognak a füle körül a villogó szívecskék. Fékcsikorgást hallott. Keményen az aszfaltra vágódott.

A körülötte elzúgó autók dudálása térítette magához. Sajgott a térde. Lehorzsolt tenyerét égették a kavicsok, mint az izzó széndarabok. Éjszaka volt. Felállt. A horzsolásokon kívül nem érzett semmit. Az árokban ciripeltek a tücskök. Az autópályán még mindig száguldottak az autók. A távolban csillogott a fényekkel teleszórt város. Nem tudta, hol van. A teherautó messze vihette. Szasa leporolta a tépett nadrágját. A fáradtságát mintha elfújták volna. A város felé vette az irányt. Kismította a haját az arcából, letörölte magáról a koszt. Elindult, hogy keressen egy hotelt.

Az öngyilkosság

Amikor május nyolcadikán reggel négykor öngyilkosságot követtem el a fürdőszobában, a lelkem kirepült a testemből, mint a nedves szappan az ügyetlen gyerek kezéből. A víz-csap csöpögése a haldokló füleimnek olyan volt, mintha vasrúddal ütögetnék a házunk kerítését. Még egy darabig nézni szerettem volna a véres vízben fekvő fehér testemet, de az erő, mely felfelé húzott, sokkal erősebb volt. Egy ajtó nélküli fehér falnál találtam magam, átlátszó volt, mint anyám vasárnapi tortáján a zselatin. Teljesen egyedül voltam. Nem voltak ott angyalok, sem fény, sem az Isten. Semmilyen megbocsátás. Csak a végtelen, sehol sem végződő fehér fal. Megérintettem. A fal megmozdult, olyan módon, ahogy a tenger fenekén lévő átlátszó élőlények szoktak. Fehér vászonná változott, melyben láttam a saját képemet. Felsikoltottam. A

visszhang visszacsapódott a faltól, és mint a teniszlabda, hirtelen arcon talált. A film, amely éppen elkezdődött, elkapta a nyakam. Az életemet vetítették.

Látom, ahogy anyám szül, a fejem keresztülnyomul a hüvely meleg belsején, a túl sok fény elvakítja a szemem, és egy férfihang, mely visszaverődik a zöldes csempéről, bejelenti, hogy nőnemű vagyok. A seggbe veregetés sírásra készítet. Aztán érzem, ahogy anyám kéken erezett melléből szívom a meleg tejet, hogyan ürítkezem, és a babakocsiból figyelem a fák táncoló leveleit. Szüleim mosolygós arca jelenik meg előttem a lenyugvó nap fényével együtt. A film felgyorsul, és egyszerre a falnál állok, ujjamat a konnektorba dugom. Anyám kiáltása és a kezemre mért ütése megijesztenek, a mérges szája arról beszél, hogy nem lehetek rossz. Csak szófogadó. Csak szép és kedves. Állok a születésnap tortámnál, az ezer csillogó gyertya a sötétben majdnem leégeti a frufrumat. Mindannyian tapsolnak és azt mondják, milyen aranyos vagyok.

Anyám parancsára énekelek, táncolok és szavalok, pörgök és kézről kézre vándorlok. Mint az idomított majom. A tükör előtt állok és cigarettázni próbálok. Anyám reggel bonyolult hajfonatot készít nekem, ideges ujjai tépik a hajamat. Sírok. Azt mondja, a szépségért szenvedni kell. Újra az iskolába megyek, a lehullott falevelekkel borított úton, fúj a szél, és érzem, hogy a rózsaszín szilonharisnyában didereg a lábam. A trafikos néni azt mondja, olyan édes vagyok, mint a cukorka. Látom anyámat részegen a vécében hányni, és apámat a szomszédasszonnyal dugni. Mindenütt sok az üveg. Apám barátja a fenekeimet simogatja. Minden egyes cukorka, melyet ezentúl ad, elmélyíti bennem a büntudatot. A film folytatódik. Újra a vasárnapi ebédnél ülök, a csendet csak a tányérok és az étkezés csörgése töri meg. Mondom, hogy boldogtalannak érzem magam. Az anyám azt válaszolja: Miért, hiszen szép vagy. Apám csóválja a fejét és azt mondja, ne találgassak ki mindenfélét. Mindketten ellenőrzik, hogy nézek ki és mi van rajtam.

A film gyorsabban pereg. Tizenöt éves vagyok, megjön a menzeszem, anyám megtiltja, hogy bárkinek is beszéljek róla, úgy kell viselkednem, mintha mi sem történt volna. A fájdalom átszúrja a hasam, a vécében pedig fordítva teszem a bugyimba az intimbetétet. Újra apámnál ülök a szobában, a combomat simogatja és azt mormogja, hogy már majdnem nő vagyok. A pluszpénz, amit ad, undort kelt bennem. Anyám rajtakap bennünket, kapok egy pofont. Azt kiabálja, hogy minden az én bűnöm. A tükör előtt állok és anyám sminkjeit próbálgatom, bekenem az arcomat alapozóval, a számra vérvörös rúzt kenek, valahol az agyam mélyén hallom anyám hangját. Igyekezz jól kinézni!

A film fordulatot vesz. Az iskolában ülök. Félek az osztálytársnőimtől, akik szájaskodnak, és hízelgek a tanároknak. A tornaórán flörtölök a testneveléstanárral, beáruolom a lányokat, akik a mosdóban cigarettáznak, anyám szekrényéből kilopom a legdrágább pulóvereket. Az osztálytársnőim utálnak. Mindig figyelek arra, hogy jól nézzek ki. Tö-

möm magamba a születésnap tortát, amelyet anyám kivesz a kezemből, nehogy elhízzam.

A film felgyorsul. Esténként sírdogálok és titokban csokoládéval tömöm magam. Még mindig bejárogatok apám szobájába. Anyám fogyókúráról szóló könyveket vásárol nekem. Nincs igazi barátnőm. Egyedül vagyok. A falra vetített film egy időre mintha rózsaszínre változna. A kollégiumi büfében ülök. Először látlak, ahogy ott ülsz és illatos kávé iszogatsz. Megkérded, mit iszom, és én nem tudom, hol is kezdjem. Újra érzem, ahogy remeg a lábam. Látom, hogyan fűzöl, és fölényesen mosolyogva vetköztetsz a szemeddel.

A film lelassul, egyre pirosabb. Az ágyon ülök és te csókolgatsz. Az az érzésem támad, hogy minden egyes anyajegyed le akarsz harapni rólam. Nincs kedvem a szeretkezéshez, de te nyakon ragadsz és a kezeddal, mely nem tűr ellenkezést, kikapcsolod a nadrágomat. De igen – mondod, és érzem, ahogy belém teszed a kemény, forró péniszedet. Fekszem. Mint egy rongybaba. És a csípőd olyan mozdulatokkal pumpálja a csípőmet, mint

apám pornókazettáin láttam. Nem figyelsz rám. Igyekszem a szemedbe nézni. Ebben a játékban csak mellékszereplő vagyok. Az izzadságod csípi a combomat, a péniszed daraból, mint a születésnap tortát. Valahol a fejemben hallom anyám hangját. Jól kell kinézned. Azt mondod: kiabálj, de én nem bírok kiadni magamból egy árva hangot sem.

Ám a film még nem ér véget. A buborék nagy halszemmé nő, mely megnöveli a képet, és látom, ahogy a péniszed elmerül a hüvelyemben, lassítva, hogyan koptatja, tépi, hogyan repül le róla minden egyes mozdulattal ezer és ezer mikroszkopikus bőrdarab.

A film elakad és a végéről indul újra, és végtelenül sokszor megismétlődik a pénisszel teli hüvely képe. Fuldoklik. A letépett bőr repked, mint a hó. Hányok.

Visszatérek a testembe, visszahuppanok bele, mint a csúszós szappan a gyerek kezébe, és a fémes hang, mintha valaki fémrúddal ütögetné a házunk kerítését, repegeti a dobhártyámat. A víz hideg.

A holdviola

Éjfél van. A félig leeresztett redőnyön át besüt a kerek Hold. Óvatosan világítja meg a szobát, nehogy felébresszen valakit. Az öreg bútoron lévő port arany homokká változtatja. Marta nem alszik. Sokáig várt arra, hogy a ház elcsendesedjen, kihadjon, míg az utolsó hang is elenyészik a férje és a gyerekei lélegzésében. Csak a parketta ropogása, a szekrény pattogása és az óra ketyegése zavarja meg időnként az álom királyságát. Csend van. Az utcáról sem hallatszik semmi, csak a téren lévő elromlott óra mutatójának kopogása méri az éjszakai időt. Marta egy ideig fekszik az ágyon és hallgatagon figyel a Hold fényének sugarát. Aztán felkel, és hangtalanul átmegy a másik szobába. Belesüpped a fotelba, a lábát felhúzza egészen az álláig. Átöleli a mezítelen sarkát. Csend van és sötét. Marta szereti a csendet. Az egész napi gon-

dolkodás, hajtás, kötelesség, hallgatás és beszélgetés után végre elgondolkozhat a világ minden kicsinyességén. A saját világa kicsinyességén. Van, amikor nem sikerül neki. A fáradtságtól hamarabb elalszik, minthogy a teste az ágyba kerülne. Ma sikerült neki. Végre egyedül van. Egyedül saját magával. Tekintetét végighordozza a bútorokon, a dísz tárgyakon, a szekrényeken és a szőnyegeken. Éjszaka más a szoba. Az éjszaka tompítja az éles szegélyeket, a durva anyagok bársonnyá változnak. Még a nagy zongora is – melyet Marta annyira utál, mert állandóan útban van és mindig fényesíteni kell – hatalmas hollószárnnyá változott. Marta szereti a hollókat. Az éjszakát juttatják eszébe. A csendet juttatják eszébe.

A Hold megmozdul, áthömpölyög az égbolt más részére. Az éles fénysugár kettémet-szi a szobát. Akár az olló – gondolja. Beledugja a kezét. A fényben a keze áttetszővé válik, kisimul, holdfényű lesz. Eltűnik a repedezett bőr. Szép kéz – gondolja Marta, és a fénybe meríti a másikat is. Egy ideig köröz

vele és figyeli az izzadságcseppeket, amelyek most ezüstszínűek. Marta a fotelban ül. Sötét van. Mindenki alszik, néma a szoba. A fotelban ül és a holdfény sugara fogja a kezét. Tetszik neki. Mozgatni kezdi, mint amikor mossa a kezét. Azután a lábujjait, a térdét és a mellét is belemeríti a holdfénybe. A könyökét, a hasát, a vállát. Egész testét megfürdeti a fehér holdfényben.

Marta feláll és hangtalanul tükörért megy. A kezébe veszi és az arcát is fénybe vonja. Sárgásfehér, egy kissé ezüstös. A ráncok eltűntek, az anyajegyek és a pattanások is. Sima és áttetsző. Tökéletes. Mint a csontváz koponyája. Kivicsorítja a fogait és kiölti a nyelvét. Holdviola – mondja Marta. A tükörben lévő nő is ugyanezt mondja.

A hold újra süllyed. Gurul. Hömpölyög, mint a narancssárga labda a fekete szőnyegen. A fény a falra esik. Megnyalja a képet. Régi kép. Marta rég megfeledkezett róla. Régóta nem nézi már a falon lévő képeket. Tulajdonképpen fénykép. Kisfiú hallal a fején. A tengerparton áll. A tenger szürke. Ak-

kor vágta ki, amikor még kislány volt. Valamilyik képes újságból. Már nem emlékszik. Elfelejtette. Csakhogy most a Hold megvilágítja a kisfiút. A hatalmas hal csillog a fején. Marta a szemébe néz. Hogy vihet ilyen nagy halat? Ennyi éven keresztül. A fején. Nézi a sovány testét, a tépett ruháját, a homokba temetett mezítelen lábát. A napfény kiszárította az ajkát. A hal szeme tompán néz az ég felé. A fiú egyszer csak megmozdul. Lassan megfordítja a fejét, megvakarja a térdét, és a halat leteszi a földre. „Marta – mondja –, a halam éhes.” Marta megdöbben, meglepetten kinyitja a száját. Egy ideig hitetlenkedik. Ez csak egy kép, gondolja, ám közelebb megy, hogy jobban megnézhesse a halat.

Tényleg, a hal sovány, bőre alól kiállnak a halbordák. Óriási tátogó állkapcsa némán nyeli a levegőt. „Elfelejtettem – mondja Marta. – Már rég elfelejtettem.”

A fiú görgeti a halat. A sovány testre ráragad a homok. A hal lassan megmozdítja a szemét. Martára néz. „A halad tényleg éhes” – mondja, és a kezébe veszi. Könnyű, mint

egy köteg papír. Mint a száraz falevél. Valahol a kisujjában érzi a hideg halszív gyenge verését. Simogatja, a holdfény széles sávjába meríti, csókolja. Az arcához érinti. Ringatja és babusgatja, gyengéden ütögeti. Énekel neki. A hal növekszik. Teste kikerekedik, bőre finomabbá válik, bordái eltűnnek és szeme visszanyeri halas csillogását. Nem tart sokáig, és a hal vergődik a fehér holdfényben. „Holdviola” – mondja a fiú. Csend van. Mindenki alszik.

A holdviola a szoba közepén áll és a kezében tartja a vergődő halat. Visszateszi őt a képbe. A fiú elmosolyodik. Elmosolyodik, és a hal visszadobja a tengerbe. Egyedül áll, lábát besüppesztli a szürke homokba. Valahol a távolban hallatszik a tenger zúgása. A Hold áthömpölyög az égbolt másik oldalára. Egyszerre sötét lesz. A fénysugár eltűnik és a holdszárny fekete lyukká változik. Marta még sokáig áll a falon lévő kép előtt a sötétben. Vizsgálódón nézi. A fiú hallgat. Csak a nagy szeme tekint búskomoran a sötétbe. Marta megkönnyebbülést érez. Visszafekszik.

A reggel más. A reggel mindig más. Tele van nyugtalansággal, nevetéssel és kiáltozással. A gyerekek öltözködnek, kiabálnak, verekszenek. Csapkodják az ajtót. Marta reggelit készít. Tányérra rakja a forró piritóst. A teás kancsó gőzölög. A vaj olvad, és mindannyian az asztal köré ülnek. A férje ropogtatja a piritóst. A szájából morzsák ugrálnak, a gyerekek civakodnak. Kezüikkel zsíros térképpé változtatják az asztalt. Lökdösődnek, kérdéseket tesznek fel. A végtelenségig. Szédül tőlük a feje és reszket a keze. Nem is éhes. Bemegy a szobába, hogy kiválassza a férjének az inget. A szoba reggel más. A holdszárny eltűnik, a bútoron közönséges por van. A székek szélei élesek. Ránéz a képre. Kisfiú áll a tengerparton a homokban. Marta kinyitja a szekrényajtót. A tiszta fehérnemű illata megsimogatja az orrát.

– Marta – szól a férje – itt az idő. – Az órájára mutat. Ő odaadja neki az inget.

– Észrevetted? – kérdi.

A férje felveszi az inget, melynek illata átragad a testére.

– Mit? – kérdi, és pókláb vékonyságú ujjával begombolja az inget.

– A fiúnak a képen már nincs hal a fején.

A férj tekintete a képre téved.

– Sosem volt hal a fején, Marta – mondja a férj. Marta elbizonytalanodik. Egy pillanatra kétségei támadnak. Aztán eszébe jut a tükör és a holdviola. A fény keskeny sávja.

– Tegnap este még ott volt – mondja. Hangja határozottan szól. – A fején volt – mondja a férjének, az egyenesen a szemébe néz, megemelve az állát. – És a hal éhes volt, én megettetem, ő pedig visszadobta a tengerbe. Azért nincs most ott. – Marta még mindig a szemébe néz. A férje abbahagyja a gombolkodást. Hitetlenkedve a képhez lép.

– Biztos álmodtál valamit – mondja, és letröli a port a képkeretről.

– Éreztem a kezemben a bordáit és a kisujjamban a szívverését – teszi hozzá makacsul. A férfi felsóhajt. Marta szintén.

– Mennem kell, itt az idő – mondja a férje, és gyorsan megköti a nyakkendőjét. Felveszi a kabátot. Kezébe veszi a kulcsokat. A

gyerekek szaladnak az autóhoz. Marta az ablakból nézi, hogyan veszekszenek azon, ki hol üljön.

Egymás sapkáját tépkedik, rugdalóznak. A férfi rájuk kiált. Elcsendesednek. Az autó vilant még hátsó lámpájával. Búcsúzóul.

Marta egy darabig még járkal a szobákban, melyek most idegennek tűnnek számára. Érzékeli a házban hömpölygő rendetlenséget. Szanaszét dobált fehérneműk tonnáit. Széttépett papírdarabkákat. Odaragadt rágógumikat. Elrejtett kiabálást. Egy rakás kérdést és adandó válaszokat. Mielőtt munkához lát, még főz egy kávé. Beleül a fotelbe. A kép elé. Felrakja lábát az asztalra. A fiú hallgat. Marta iszogatja a kávé. És valahol a tenger mélyén ott úszik a fényes hal.

A kukkoló

Valami alighanem beleesett a szemembe. Valami arany és forró. Tüzes gyémánt. Arany-szárnyú légy vagy valamilyen vágypor. Valami. Ami összekapcsolta a szememet a vaginával. Ami miatt kiskorom óta a szememmel éltem át az érintéseket. A szememmel csókolódtam, a szememmel végeztem önkielégítést. A szememmel ettem, a szememmel szaglásztam. A szememmel éreztem. A világ nem értette meg a vágyamat. A szüleim szeretkezés előtt kiküldtek a szobából, mert keményfejűen a hatalmas fotel mögé bújtam, és a szememmel szerettem volna inni szerelmi játékaikat.

– Mániákus vagy? – kérdezték, és én macsul továbbra is anyám dekoltázsát bámultam. Megengedte, hogy nézzem, ahogy a kelt tésztából készült hatalmas lepényeket simogatja, ahogy ujjával a haját igazgatja, ahogy

rózsaszín ujjbegyeivel tapogatja a tollazatot, amikor megöli a tyúkot a vasárnapi ebédhez, ahogy illatosan alszik, az égvilágon mindent megengedett nézni, csak az apámmal való szerelmi életét zárta el előlem hatalmas tölgyfa ajtó mögé a hálószobába. Nem volt szabad néznie, ahogy szeretkeznek. És engem vonzott, ami tilos.

A tágas ház rengeteg zezugos sarkat biztosított, tele rosszindulatú vággyal. A ruhászekrény dugig volt anyám alsóneműivel. Csatjaival. Színes kendőivel. Már kicsi koromban is belemásztam és szagolgattam a kamillaillatú csipkéket, melyek könnyűek voltak, mint a hab a tejszínes tortán, a harisnyákat, melyeken éreztem anyám lábának illatát, és a melltartókat, melyeket lapos mellekre próbálgattam. Élveztem a kutakodást, a szimatolást. Szívesen öltöttem magamra a bársony köntösét, melyet fürdés után szokott felvenni. Azt képzeltem, hogy én ő vagyok, és éppen apámmal fogok szeretkezni. A kertünk tele volt mohával és füvel. Fákkal és virágzó bokrokkal. A kertész hetente vágta a fűvet,

munka közben derékig vetkőzött, és én a hatalmas leander mögül vizsgálgattam a testét. Egy kicsit bűdös volt, mint a hal vagy a főka, csakhogy az izzadság, amely munka közben előntötte a testét, szép, csillogó gőtévé változtatta. Kaszával a kezében. Kaszált és csillogott a virágzó rozsmaringok között, szinte kedvem lett volna kézbe venni és összenyomni. Egy kicsit ostoba volt. Észrevette, hogy leleskedem utána, és apámnak elmesélte, milyen csodálatos lánya van, mert érdeklődik a kerti munka iránt. A kert végében volt a fabó-dé. Valamikor régen még volt színe, ám az évek lemostak róla minden identitást, ezért szürkének és barátságtalannak tűnt. A kertész ott öltözött át. A falba ütött kampókon volt a koszos nadrágja, lekaszált fű illatát árasztotta, a cipője, amelynek penészes sajt szaga volt, valamint a kertészkesztyű, az meg ugyanolyan szagú volt, mint az eső áztatta nyári beton. Nem viselt alsónadrágot. Tudom, mert meglestem. Fehér, kemény feneké az autópálya emelkedőjére emlékeztetett, melyen a szomszéd fiú játszott az autócskáival.

És a csövön, ami kiesett a nadrágjából, amikor levetkőzött, hetekig derültem. Löttyedt és lila volt. A saját testemet is megvizsgáltam, ám semmilyen csövet nem találtam magamon. Minden zugom sima és puha volt, meleg, talán egy kicsit nyálkás. Tapogattam magam és azon gondolkodtam, milyen fogása lehet, mármint annak a csőnek. A szüleim vettek nekem egy könyvet az emberi testről, és én megtanultam, hogy a cső az tulajdonképpen pénisz, az én zugom meg vagina. Okos könyv volt az, mert írták benne, hogy mit csinál cső és mit a zug. Így napokon keresztül arról ábrándoztam, vajon hogyan nézhet ki apám pénisze és anyám zugocskája, hogyan foghatnám meg a kertész csövet, és az én zugocskám miért nem szőrös még. Miért van az, hogy a kezeket és a szemeket láthatom, ám a zugocskáját mindenki eltakarja, s vajon nem fáj-e, ha a cső megtelik vérrel, s miért van az, hogy ha erre gondolok, zsírossá válik a zugocskám, mint a karácsonyi kalács. A gyémánt ketyegett a fejemben, és arról sutogott valamit, hogy ki kell próbálnom, meg

kell látnom, megérintenem, ketyegett, mint az időt kérlelhetetlenül mérő óra. Az első kísérletemhez a kertészt használtam fel. Egy kicsit tényleg ostoba volt. Valamelyik délutánon, amikor olyan fülledt volt a levegő, hogy szinte ájulásig szédült tőle az ember, kivártam a percet, amikor a kertész egy sör után, mellyel illendőségből anyám kínálta meg, elaludt. A diófa árnyékában szunyókált, a függőágyban, és a háló szemei mintát nyomtak a hátába. Aludt, és a csöve vele együtt pihent. Mindannyian aludtak, mint abban a rózsaszín mesében a félkegyelmű lány. Az ezüstgötte az árnyékban még egy kicsit csillogott, gyengén, és én odamentem megfogni a péniszét. Tényleg nagyon lötytyedt volt, ám amikor párszor megszorítottam, megkeményedett, éppúgy, ahogy a könyvben írták. Valóban igaz – gondoltam, és tovább fogdostam, hátha még jobban megnő. Csakhogy a götte felébredt és utánam kapott. Megfogta a kezem és kiabált, hogy ez nem illő, ez becstelen, csúnya lány vagyok, aki nem tud viselkedni. A könyvben arról nem írtak, hogy nem illő kézbe fogni a

péniszet – mondtam neki, ám ő odahívta a szüleimet. A délután ezek után még fullasztóbb lett. A kertész kijelentette, ilyen körülmények között nem hajlandó tovább dolgozni, ő nem hagyja, hogy csak úgy fogdossák, és mit jelentsen ez, hiszen még kisgyerek vagyok. Anyám elvörösödött és azt mondta apámnak, az istenért, Cirill, valamit tennünk kell vele, így kaptam húsz ütést a fenekemre, és egy héttig nem mehettem ki a kertbe.

A kertész ennek ellenére elment, valószínűleg bántotta, hogy tudom, hogyan néz ki a csöve. A szüleim ezután felvettek egy kertész-asszonyt. A biztonság kedvéért. Ő jó volt. Megengedte, hogy nézzem a hatalmas mellét, a rózsaszín malackáit. Láttam, amint átöltözik, ahogy a bódében tisztítja a körmeit és közben a térdét felhúzza egészen az álláig. A zugocskája fekete volt és szőrös, feketébb, mint a legfeketébb lyuk. Én is olyat akartam. Ám nem kötött le sokáig. A telhetetlen légy zúgott a fejemben, mászkált rajtam és csiklandozta a hüvelyemet. Arra kényszerített, hogy valami igazán tiltott dolgot fedezzek fel.

Sokáig tartott, míg a hitvesi ággal szemben lévő szekrényen találtam egy nyílást, elég nagyot, hogy beleférjen az egész szemem. És még tovább tartott, míg megtanultam kiérezni az időt, amikor a szüleim szeretkezni akarnak. Rituálé volt, ami alatt hebegtem az izgalomtól. Apám először tettetett véletlenszerűséggel hozzádörgölődött anyám fenekéhez a konyhában, keze egy kicsit tovább időzött a csípőjén, és anyám teste erre kéjesen ívelt mozdulattal válaszolt. Igyekeztek észrevétlenül viselkedni, ám a szemem felfigyelt arra a szikrázásra, a hajszálerekre, melyek megremegtették a levegőt, rendszerint vasárnap délután, amikor az asztalnál az édes üdítőmet iszogattam. Mindig gyorsabbnak kellett lennem. Arra a kifogásra hivatkozva, hogy olvasni fogok, elillantam és bemásztam a szekrénybe az erotikus kaleidoszkópomhoz. És így a naftalinillattal teli szekrényben, nadrágszíjak és öreg kabátok között éltem meg az első bátortalan orgazmusaimat. Az tetszett a legjobban, amikor apám anyám vagináját nyalta, ahogy én nyalogatom a tál-

kából az olvasztott csokoládét. Az orra csillogott anyám nedveitől. Belemerült a szétterpesztett combok közé és ujjával izgatta a megduzzadt rózsaszín szeméremajkakat. Felizgatott, ahogy anyám kiabál, izzadt testük kigőzölgése eljutott egészen valahova a fejlődő méhem belsejébe. Megrészegettem a feromontól, és még sokáig ücsörögtem utána a szekrényben.

Tetszett, tetszett. Egyik nap apámnak az az ötlete támadt, hogy anyám megkötozi, és amikor kinyitotta a szekrényajtót, hogy kivegyen egy szíjat, megtalálta benne a lányát. Nedves bugyival. Nedves levetett bugyival. És ezt kihallgatások sorozata követte, mit láttam, hányszor láttam, vádak és fenyegetések. Apám dühében ripityára törte a szekrényt. A ferde hajlamú lánya miatt, aki mániákus, perverz bestia. Nyálás kukkoló.

Valaki azt a tanácsolta nekik, hogy hozzanak nekem pornókazettákat, ha ennyire érdekel engem, és nekem ezek után minden vasárnap délután fél kettőtől háromig kötelezően ezt kellett nézmem. A pornó untatott. Nem ha-

sonlított a kéjes szeretkezésre, inkább tömeges öngyilkosságnak tűnt. Unottan néztem a beolajozott testeket, melyek tökéletesek voltak, mint az áruházi próbababák, és a nevetésesen kiborotvált vaginákat, a hatalmas péniszeket. A férfiakat, akiket a nők bikának és kannak neveztek. Az orgazmusukat mutogató nőket. A szexmasinák igyekeztek meggyőzni, hogy így néz ki egy szerelmi aktus. Mintha nehéz versenyt futnának. Küzdelmes ügylet. Sajnáltam őket. Hogy megőrizzem a maradék ép eszemet és megszabaduljak az üzekedő démonoktól, megígértem a szüleimnek, hogy már soha, de igazán soha többet nem fogok leleselkedni.

És így a nemi életem tizenkét éves korban pár tökéletlen, lopott érintésre korlátozódott. Igyekeztem feltűnésmentesen viselkedni, nehogy valaki észrevegyen. Jellegtelen tejeskávé színű kardigánt hordtam, és úgy mozgottam, mint az éjszakai lények. Esténként eljártam otthonról. A sötétben a világító ablakokat néztem, remélve, hogy valaki nem húzza be a sötétítőt. Felfedeztem egy szép urat,

akinek kobra volt tetoválva a hátára. Szeretett a bekapcsolt televízió előtt onanizálni, és szemem csak úgy szívta szép izmainak játékát, lankások voltak, mint a dombok a látóhatáron. Pont mielőtt oda jutott volna, a kobra a hátán felduzzadt és megpirosodott, elképzeltem, hogyan mászik a szép testen, s végül elnyeli a péniszét. Csakhogy egyszer a házmeszter nő észrevett és kiabálni kezdett. Elmene-kültem. Azóta a férfi mindig behúzza a függönyt, és a nemi életem tizenhárom éves korban csak arra a néhány érintésre korlátozódott, amik által a két lány szemben a medencében egymásnak okozott gyönyört. Még a lakodalmak, amelyeken a részeg párok a parkban szeretkeztek – időnként ezek is felvidították a vaginámat.

A gyémánt égett a szememben. Végtelenül. Arra kényszerített, hogy keressek. Szép kezű nőket, mint... mint a zöldségárusnő, akit kiéhezve fedeztem fel. Az egész napos műszak után mindig az üzletben zuhanyozott. A zuhany rozsdás volt, és a szellőzőnyílás nem volt elég magasan. Legalábbis nem ne-

kem. Amikor a gyönyörű kisasszony megtö-
rülközött, minden egyes alkalommal bekente
a testét krémmel, és ez a kezegetés olyan
volt, mint egy költemény. A szememnek és a
vaginámnak. Kezei végigrajzolták a derekát,
a lábait, a nyakát, combjai hátsó részét. Hal-
lottam, ahogy keze alatt súrlódik a bőre, mint
amikor megsimogatunk egy bársonyos barac-
kot. Szerelmes voltam bele, fülig, vagyis tu-
lajdonképpen szemig. Órákon át álldögáltam
a banános dobozokon, nehogy lekéssek a
gyönyörű test látványáról, főleg az ujjaiéről,
amelyek között átlátszó hártya volt. Zsigere-
im pontosan mozdulatai ritmusára hullámoz-
tak, a szívem pedig a dobhártyámba pumpál-
ta a forró vértöbbletet. Süket voltam. Annyi-
ra, hogy nem hallottam, hogyan rogyik össze
alattam egyik doboz a másik után, és amikor
megpróbáltam a falba kapaszkodni, arccal
csúsztam lefelé az érdes vakolaton. Az arco-
mon lévő sebek hetekig gennyeztek. Úgy
néztem ki, mint egy szörnyszülött, akit a
rosszindulatú kéj megfosztott szépségének
utolsó nyomaitól is. A kitalált történetekkel,

amelyek arról szóltak, hogyan estem le a bi-
cikliről, már tele volt a hócipóm. A horzsolá-
sok nehezen gyógyultak, és a banános dobo-
zokat valaki eltüntette. Nem értem fel. Az ab-
lakot, a csillagokat. Így tizennégy éves ko-
romban a nemi életem arra korlátozódott,
hogy szerencsétlenül lestem azokat a férfiak-
kat, akik gusztustalanul rázogatták vizelés
után a péniszüket a közeli kocsmá vécéjében.
Nem nagy dicsőség.

Az arany szárnyú légy csípte a szememet.
Arra kényszerített, hogy nézzek, érintsek,
nyalogassak, szagoljak és hallgassak. A sze-
memmel. Nem engedte, hogy csókolózzak,
csak néztem, ahogy mások ezt teszik. Az
érintések hidegen hagytak. Izgatott az a lát-
vány, ahogy mások érintik egymást. Élőben
figyelni a nemi aktust anélkül, hogy valaki
észrevegyen. Tombolt a nyár, a bugyim pedig
kínosan száraz volt. Valami tényleg nagyra
volt szükségem. Valami igazira.

Véletlenek pedig vannak. Olyan véletle-
nek, hogy valakit a fekete harisnya, a lábuj-
jak vagy a folyó vízcsap hoz izgalomba. Tel-

jesen véletlenül fedeztem fel nem messze a bolhapiactól, hogy egy bontásra szánt épületben két férfi közösül. Úgy hívták őket, hogy Ling és Cshang, hamis Adidas-szélzsekiket árultak.

Teljesen egyformák voltak, mélyen ülő ferde szem és kakaósínű bőr. A helyiségben fahéjillat terjengett, amikor egymás péniszét nyalogatták, és ahogy a bárgyú feliratú hüllámpala között szeretkeztek, kis doboló Buddhákhoz hasonlítottak.

Nem tudtam velük betelni. Ahogy a standon kirakják az árut, és Ling finoman, majd-hogynem véletlenül megérinti Cshang nyakát. Ahogy a forró tekintetük egymás lába közé esik. Ahogy a levegő is megtelik elektromossággal, amint testük veszedelmes közelségbe kerül. Leselkedtem utánuk, és amikor nem, akkor az önkielégítéskor azt képzeltem, hogy egy doboz van a szemem előtt két kis istennel, akik kéjesen behatolnak egymás öszszes létező nyílásába.

Na és véletlenül fedeztem fel azt is, hogy a lebontásra ítélt épületbe két csodaszép

ferdeszemű vietnami nő is jár, valamint a háztartási kellékek boltjának eladója, a kozmetikai stand tulajdonosnője és a zokniárus. Tudtam, kinek milyen az illata, ki hogyan néz ki, hogyan sóhajtozik a cipős stand tulajdonosnője, amikor beléhatol a fiatal vevő. Milyen az aprócska Yang melle, és hogyan néz ki a hosszú hajú hippi fitymája, aki a sorsjegyeket árulja. Mindezt elképzeltem, amikor a bolhapiacon járkáltam, és találkoztam a ferdeszemű szeretőkkel. Elég volt sétálgatni. Észrevenni köztük a diszkrét jelzéscserét. Érezniük kellett a szememet, a tekintetemet, mely behatolt a bőrük pórusai alá is, tapogatta a nyakuk mélyedéseit. Amikor megjelentem a standoknál, harmatossá vált a testük, mintha a jelenlétem olyan anyagot produkált volna, melynek segítségével a láthatatlan érintések sokkal pontosabbak. Úgy hullámoztak, mint a tengeri moszatok. És én falánk módon loptam a vágyukat.

Na, néha meg nincsenek véletlenek. Ahogy nem volt véletlen, amikor a szüleim rajtakap-

tak a szekrényben, az sem volt az, ahogy ő kiszimatolt engem. A kukkolókat is kukkolják, csak hogy erről elfeledkeztem, megvakulva a kéjtől, ahogy a karcsú zokniárus boldoggá tette a két ferdeszemű vietnami nőt. Amikor a szemem megakadt a szemben lévő falon, hogy tökéletesen beleélhessem magam az orgazmus hullámába, megláttam a lábait.

Hát persze. Teljesen szokványos láb volt és a sarok mögül kandikált ki. Sovány lábikra, rendszertelenül növő szőrzettel. A szereptők elmentek, az én orgazmusom meg a sunyiban. A láb miatt.

– Látlak! – mondtam mérgesen. – Látlak!

Elkaptam a lábat és húzni kezdtem.

– Te leselkedsz utánam? – böktek hasba dühödten a mutatóujjammal.

Teljesen hétköznapi alak volt. Jelentéktelen, valamivel idősebb nálam. Teszilnadrágot viselt. A szemem se akadna meg rajta.

– De hiszen te is kukkolsz! – felelte rekedten és felhúzta a nadrágján a cipzárt.

– Az teljesen más, te ezt nem értheted – kiáltottam, ő pedig biztonság kedvéért visz-

szahőkölt. Észrevettem, hogy szörnyen nagy a füle.

– Ezek az ÉN szerelmespárjaim. ÉN fedeztem fel őket, nem fogod őket nézni – szoltam fenyegetően.

A földre köpött és egykedvűen odavetette, a keféző vietnamiak mehetnek oda, ahonnan jöttek, mert őt csak én érdeklek, és az, őket figyelve hogyan maszturbálok, hogyan lesem őket itt a bolhapiacon. Ez teljesen meglepett. Sosem jutott eddig eszembe, hogy engem is figyelhet valaki.

– Mi izgat ezen? – vettem szét értetlenül a kezem.

– Az az energia, olyan érzésem támad, hogy szétveti a golyóimat, amikor elbújva a bugyidban nyúlkálsz.

– Akkor keress valakit, aki előtted fogja ezt csinálni, mit tudom én, az iskolában vagy a kosárlabdakörön. Engem hagyj békén, jó? Elvből egyedül maszturbálok – dobbantottam tehetetlenül a lábammal.

– Az nem ugyanolyan. Különbség nézni valakit, aki szintén figyel valakiket, ez még

perverzebb, megkétszereződik az energia – bólogatott a nagy fülével. – Megakéj. Érted?

Bizalmatlanul néztem a vérvörös száját, a sarkaiban herpesz fehérlett.

– Elég undorító vagy – mondtam neki, és lassan felvettem a dzsekimet.

– De hiszen te is undorító vagy, és éppen erről van szó. Mindketten olyan undorítóak vagyunk, hogy soha nem lesz esélyünk valakit megérinteni, ezért nem marad más, csak a kukkolás.

Bekötöttem a cipőfüzőmet, amely a szereplők követésekor bogoződött ki.

– Nekem sokkal rosszabb, mint neked. Azt hiszed, egyszerű találni olyan valakit, aki csak akkor élvez, ha leselkedik? És az, hogy felfedeztelek, tényleg csak a véletlen műve.

Nem hagyott békén.

– Véletlenek nincsenek – vettem oda neki, és észrevettem, hogy eléggé szép szeme van. Talán az összes leselkedőnek szép a szeme.

– Kukkolj csak, ha akarsz, összeszokhatunk – dobbantott ismét azzal a vékony lábá-

val. – Te lesed majd a vietnamiakat, én pedig közben téged figyelek.

Egy pillanatra elképzeltem, hogyan is fog az kinézni. Azon törtem a fejem, nem zavar-e majd a jelenléte, ám ez a gondolat kellemes feszültséget keltett bennem. Beleegyeztem az ajánlatába.

– De csak akkor, ha időnként én is nézhetlek téged.

Gyorsan bólintott.

– És sosem érintesz meg, világos?

– Inkább meghalok – nézett rám azzal a mogyoróbarna szemével. – Majd adok neked tippeket, ha itt ezt lebontják – tette hozzá, és a kijárat fele vette útját.

– És még valami – fogtam meg a kardigánját. – Bemutatlak a szüleimnek, hogy megnyugodjanak, nem vagyok mániákus.

– Gondjaid vannak otthon, ugye? – húzta el gúnyosan a száját. – Rendben – bólintott és elindult.

Mögötte mentem, a fűből kék legyek röptek fel, a fényes hátukról visszaverődtek a szeptemberi nap utolsó sugarai. Éreztem az

illatát, olyan volt, mint a provanszáli fűszerkeverék egy kis szerencsendióval.

– Szerencséd van, hogy nem bűzlesz – kiáltottam a távolodó háta után.

Megállt és óvatosan megszagolta magát. A kék légy ráült a kabátomra. Figyeltem, milyen lustán mossa az első lábait. Amikor el akartam kapni, zúgva visszarepült a fübe. Cshang és Ling éppen bezárták a bolhapiacot.

A fürdőszoba

Mickievič Ágnes nem volt alkoholista. Még a nagynénje torán sem ivott több bort egy pohárnál, amikor a második unokatestvére egész este noszogatta. Ágnes asszony sosem szedett semmilyen gyógyszert, nem tudta, mi a marihuána, és a tudatmódosító szerekről csak a három tévéadó – melyet öreg készülékük befogott – szörnyűséges bűnesetei kapcsán hallott. Mickievičné hatvanéves volt. Hatvanéves volt, és a férjével, Mickievič úrral, egy sápadt, szénanáthás férfival élt egy szürke panelházban. Élete olyan volt, mint számos vele egykorú asszonyé, akik fiatalságukat a vasfüggöny árnyékában élték le, s legszebb éveiket a banánért való sorban állásra fecsérelték. Nagy csúcsok és zuhanások, szenvedély, célok, érzelmi ömlengés és szerelmi viszonyok nélkül. Létük végtelen téli sálak kötésére, a mindennapos mosogatásra

vagy a személtlevitelre hasonlított. Akármilyen motiválatlan tevékenységre, csak éppen nem az életre. Mickievičné nem volt boldogtalan, természetesnek vette ezt az állapotot, szükségszerűnek, mint a hideg októberi esőt vagy a decemberi locspocsot. Nem vágyott változásra, mert el sem tudta elképzelni, és a házaselet mindennapi kitaposott útjai végül is biztonságot és nyugalmat adtak számára, ami, ahogy ő mondta, a mai rohanó világban egyre ritkább. Mickievič úrral való házassága... volt, egyszerűen létezett. A kapcsolatuk, létezés módjuk a külső szemlélő számára olyan volt, mint egy biztonságos kikötő, ahova a hajók végre beértek a fiatalság viharának feldőlt óceánjáról. Csakhogy sosem volt semmilyen vihar.

A Mickievič házaspár lakása kettejük húmása volt. Nem kicsi, se nagy, a berendezés mértéktartó, tele hasznos holmikkal, mint például a porszívó, az ágy, a mixer és a lámpák. Egyszerű formájú és nem feltűnő színű, szerény dolgokkal. A könyvespolcon hiába is keresnénk egyetlen cserfes kiadványt is,

mindegyik valamilyen célt szolgált, s ha nem, Mickievič úr rögtön kitalált neki valamit. Mint például a hosszú faragott bambusznád esetében történt, melyet a kollégáitól kapott, felesleges dolog, mondta Ágnes asszony, ki akarták dobni, míg Mickievič úr ki nem találta, hogy azzal fogják behúzni az állandóan beakadó függönyt. A bútor, a székek, a tükör, sőt még a kiült fotel is csak azért volt a lakásukban, mert ültek rajta, belerakták a ruhákat, vagy előtte krémezték be az arcukat. Sosem jutott az eszükbe, hogy vegyenek valamit csak azért, hogy örömeiket leljék benne. A Mickievič család lakásában nem volt egy kép, szőnyeg, szobor vagy virág sem. Mickievič úr allergiája miatt se egy abroszt, se egy horgolt terítőt nem találnánk az asztalokon, és a(z antiallergén) vánkások száma is csak kettő.

Mickievič asszony tehát hatvanéves volt, ennek ellenére nem volt alkoholista. Mickievič úr sem ivott soha, nem volt szenvedélyes szerencsejátékos, nem futott a nők után, és bár az ezen a földrajzi területen gya-

kori, soha nem verte meg Ágnes asszonyt. Azért vette el őt feleségül, mert rátalált, és praktikus gondolkodását kiváló tulajdonságnak tartotta, mely más nőkből nagyon hiányzott. Ágnes asszony azért határozta el, hogy igent mond Mickievič úrnak, hogy szabaduljon hazulról. A testvérek száma meghaladta az aluldimenzionált lakás kapacitását, és mivel nem szerette a rendetlenséget, valamint a felesleges beszédet, elhatározta, magára ölti azt a nem épp praktikus fodros fehér ruhát. Elszenvedte a menyasszonytáncot is. Ágnes asszony nem szerette Mickievič urat. Valahol olvasta, hogy a szerelem kívánatos, ám mivel sosem találkozott ezzel az érzéssel, további felesleges badarságnak tartotta, amit azért találtak ki egyesek, hogy ne unatkozzanak. Sosem akart gyerekeket, mert rendetlenséget csinálnak, nem tartott kutyát, mert nem ad tej, és nem termesztett muskátlit, mert nem terem almát. Az első gondolat, mely minden új helyzetben az eszébe jutott, az volt, mire lesz ez jó. A Mickievič házaspár tehát együtt élt hosszú éveken át, mint a kihalt állatfaj

utolsó két egyede, és ez az érzés szorosabb köteléket képezett kettejük között, mint a szex, a pénz vagy a szerelem.

Mivel Mickievič Ágnes asszony sosem szedett semmilyen gyógyszert, még fájdalomcsillapítót sem, nagyon meglepte őt az az eset, amely vele esett. Éjszaka történt, nem teljesen éjszaka, hanem az elején, Mickievič úr már lefeküdt aludni, ő meg még mellényt kötögetett a hatalmas fotelben ülve férje fájós derekára. A lámpa sárga fénnel világította meg az ő ritmikus sima-fordítottjait és a kariagyűrűjét, ez volt az egyetlen gyűrű az ujjain, világító lángokat szórt a kifényesített szekreterre. Nem akaródzott neki aludni. Valahogy nagyon élénk volt még ahhoz képest, mennyire későn volt már, ezért jó éjt kívánt a férjének, aki figyelmeztette, ne ébressze fel, amikor ágyba bújlik, hiszen tudja, hogy nagyon nehezen alszik vissza. Ágnes asszony kötögetett és arra gondolt, milyen lesz majd a mellény, s hogyan hordja majd Mickievič úr a tavaly vásárolt télikabátja alatt, hogy meg ne hűljön, neki pedig nem kell majd keneget-

nie a derekát azzal az undorítóan bűdös krémmel. Tekintete a tükroől a szoba berendezésére esett, ellenőrizte, minden a helyén van-e, amikor észrevette, hogy a fürdőszobaaajtó alól fény szűrődik ki. Bosszúsan nyugtázta, hogy Mickievič úr elfelejtette leoltani a villanyt, ami még sosem fordult elő, talán öregszik, majd el kell beszélgetnie vele. Letette a kézimunkáját, és a kapcsolóhoz ment. Ám a kapcsoló megfelelő helyzetben volt, Ágnes asszony a biztonság kedvéért azért fel- és lekapcsolta párszor, hátha megszakadt az érintkezés. De a lámpa továbbra is világított, és észrevette, hogy frissen áttetsző, zöld fénnel ég, mint a moszattal benőtt halastó, melyet gyerekként vidéken látott. Óvatosan kinyitotta az ajtót. Mivel Mickievičné sosem próbálta ki a tudatmódosító szereket, a látvány nagyon meglepte. A fehér, csillogó csempék, a mosdó és a kád, valamint az átlátszó zuhanyfüggöny is eltűnt, s helyette dús zöld őserdő terült el a fürdőben, fák, liánok és valamilyen ismeretlen idegen égvői növény kövér, nedves levelei, melyet valaha az egyik enciklo-

pédiában látott. A talajról eltűnt a linóleum, a szép linóleum, melyet két évvel ezelőtt vettek a férjével, helyette fekete föld volt, tele lehullott, rothadó falevelekkel, melyen színes bogarak mászkáltak. Ágnes asszonyt meglepte az orrát megcsapó illat, nedves és édes, tele... fahéjjal?... olyan nehéz volt, hogy mély lélegzetet kellett vennie és meg kellett győződnie arról, tüdeje tényleg tele van-e levegővel. Az illat teljesen letaglózta, ellazult tőle a kötéstől elgémberedett nyakizma, izgatta, nyugtalanította, míg Ágnes asszony azon nem kapta magát, hogy egyik lába készen áll belépni a foszforeszkáló zöld világba. Megtorpant. Mire lenne ez neki jó, villant át az agyán, és a biztonság kedvéért megkapaszzkodott az ajtófélfában. Na mire? S mivel nem talált semmi praktikusat abban, hogy a fürdőszobájuk trópusi esőerdővé változott, a küszöbön állt és kezét a szája elé emelve nézte a hatalmas tavat, mely azon a helyen keletkezett, ahol valamikor a kád volt. Egy kicsit megijedt. Igen, megijedt. Az anyja családjában időről időre kitört az örület, a skizofrénia

vagy egyéb tudathasadásos hiba, melynek következtében az örültségeket ordítózó nagynénje a nyilvánosság előtt levette a bugyiját. Talán engem is elkapott – villant át az agyán, miközben a ciklámenvirágon lévő óriási, rezgő, verdeső szárnyú színes lepkét nézte. Becsapta az ajtót, ám az a durranás kicsi volt a szívveréséhez képest. Úgy dobogott a szíve, mintha ki akarna ugrani a mellkasából, s a hálószobába ment, vagyis inkább szaladt, hogy lefeküdjön Mickievič úr mellé, aki szabályosan fújta a levegőt, nyugalommal telítve a szobát. Ágnes asszony azon az estén, vagyis éjszakán nem rakta helyére a kötését, nem vette fel a hálóingét, és főleg... nem tudott elaludni. Mereven feküdt a férje mellett és hallgatta a hangokat, melyek egyszerre nagyon kivehetően hangzottak a fürdőszobából. Bocsanat, a volt fürdőszobából. Furcsa állatvívjogás volt, tücsökciripelés és madárdal, mindez együtt, egy ritmusban, mintha zenekar játszott volna, s amikor az egyik befejezte, átvette a másik. Mickievič asszony csaknem reggelig hallgatta ezt a zenekart, míg a

fáradtságtól le nem csukódott a szeme, és el nem merült a felejtő édes álomban, melyben nem volt semmilyen fürdőszoba, sem esőerdő. Reggel Mickievič úr felfigyelt a hanyagul ledobott kötésben megnyilvánuló rendetlenségre, észrevette, hogy Ágnes asszony ruhásul fekszik az ágyban, és látta a szeme alatti nagy karikákat is. Megkérdezte, nem beteg-e. Mickievič Ágnes nemet intett a fejével és meredten nézett, amikor a férje, mint minden reggel, kiment a fürdőszobába. Az őserdő eltűnt. A fürdőszoba ugyanaz a szokványos fürdőszoba volt, a tiszta linóleummal, amiről érezni lehetett a fertőtlenítős tisztítószer illatát, ugyanaz a tiszta, szigorúan praktikus berendezett fürdőszoba, amelybe nap mint nap bejártak, éveken keresztül.

Annak ellenére, hogy Mickievič asszony sosem szedett semmilyen gyógyszert, ma reggel bevett majdnem egy fél fájdalomcsillapítót, mert fájt a feje. A férjét ez meglepte, ám nem annyira, hogy szóra nyissa miatta a száját és abbahagyja a reggeli közbeni keresztretvényfejtést. Szombat volt, és a

lakásuk most is, mint mindig, nyugalmat árasztott. Mickievič úr keresztretjvényt fejtett, hársfateát kortyolgatott, Ágnes asszony pedig a konyhában szorgoskodott, ebédet készített, pontosabban mandulatöltelékes csirkét valamilyen ükanyja receptje szerint. A fejében zavartan futkároztak a tegnapi éjjel látott fürdőszobai esőerdő képei. Azon gondolkodott, nem kelt-e életre benne a gén, mely a nagynénjét is a pszichiátriára juttatta. Meglátogatta őt azon az osztályon, és észrevette a bilincsek nyomait a csuklóján, ezért elhatározta, hogy hallgat erről az élményéről. Végül is az őserdő eltűnt, s miért beszélne erről bárkinek? Ágnes asszony csirketölteléke azon a szombaton kifejezetten jól sikerült. És jól sikerült a töltött paprika is, melyet következő nap készített, a kuglóf is, amit sütött, minden étel jó lett, amit a következő héten készített, ezért el is feledkezett a fürdőszobáról.

Ugyanolyan gyakran takarította, mint azelőtt, hetente egyszer, sárga gumikesztyűben, és élete végéig rendszeresen tisztította is vol-

na, ha Mickievič úrnak meg nem hal egy rokona valahol Morvaországban. Ezt a rokont személyesen ismerte. Adott neki annak idején pár kiváló birsalmasajtreceptet, ezért gondosan becsomagolta a férje holmiját a bőröndbe, és elkísérte őt az állomásra, amikor a temetésre utazott.

Mickievičné azon az estén teljesen egyedül volt. A lábát kényelmesen felrakta az öreg lábtartóra, az orráról meg csúszkált a dioptriás szemüveg. Elszunyókált. A televízió képernyője kéken villogott, és Ágnes asszony testének árnyéka kissé ijesztő formákat rajzolt a falra. Tücsökciripelésre ébredt. Hangos volt, túlharsogta a speciálisan nyugdíjasoknak sugárzott szórakoztató műsort, olyan hangja volt, mint a csörgőnek vagy a kolompnak, elviselhetetlenül erősödött, mígnem Ágnes asszony felkelt a fotelból. Elöntötte őt a forró veríték. A fürdőszobából ismét mágikus és sugárzó zöld fény áradt, mint a rémálmodat elűzni hivatott lámpából, és ez a fény átszötte a majmok rikácsolását, a madarak csi-csergését és a levelekre eső vízcseppek dobo-

lását. Már megint? – gondolta Mickievič asszony, és szinte hipnotizálva odasétált a fürdőszoba ajtajához, mely már sarkig volt tárva, és az erdő még kábítóbban illatozott, mint múltkor. Megállt a küszöbön. Kezével a barna ajtófélfában kapaszkodott, teljes erővel belemélyesztette az ujjait. Elhatározta, nem lép be. Nem akarta, hogy nála is felbukkanjon az a beteg gén, nem akarta elhinni, nem akart engedni a csábításnak, ellent akart állni, ki akart tartani... Elhatározta, csakhogy nem az egész énjével. Valahol bent, a leghátsó bordája mögött, mint a kiszáradt sarokbőr, lassan levált lelkének egy darabja, amelyről eddig nem is tudott. És amikor lelkének leváló darabja megérezte a liánvirág illatát, ujjainak szorítása ellenére leszakadt a testéről ez a darab. Cupp. Mint a benedvesített bélyeg a fehér borítékról. És Ágnes Mickievič lelke már bent is volt. Hatalmas páfrányok, vijjogó mandrillok, guerézek, színes tukánok és kövér kígyók voltak ott. Kövérek, mint a fatörzsek, melyek koronája Ágnes lelke fölött hatalmas smaragdfüggönyt képezett. A lelke

könnyű volt. Átlátszó, ám hamarosan átvette az esőerdő színét, és test nélkül nem kellett arra figyelnie, hogy szétnyomja a pöttyös bogarakat, amelyeket követett. Hangtalanul mozgott, mint a gondolat. Széletterjedt, mint az illat. Gomolygott, mint a köd, amibe belefúj a reggeli szél. Ragyogott, éppen úgy, mint amikor a napsugár véletlenül felfedezi a levél vizes részét. Úgy folyt, mint a folyó, furakodott, mint a hernyó, villogott, mint a jaguár szemlencséje. Nem vendég volt. Az őserdő része, mintha ősidőktől az lenne, már azelőttől, hogy Mickievičné testébe született volna, és Mickievič úr felesége lett. Létezett. Tényleg létezett. Nem tudta, mióta. A fakéreg, melyhez hozzádörgölözött, kitörölte az időérzékét. Csak akkor ébredt fel, amikor már süttött a nap, körülötte már mindenütt zajlott a mindennapi élet, ő pedig masszírozta az ajtófélfától megnyomódott arcát. A következő héten minden éjjel meglátogatta az őserdőt, azon a héten, amikor végre hosszú idő után Mickievič úr nélkül élt.

Amikor a férje hazatért, Ágnes megérezte

a ruhában a halál édes illatát. Arra gondolt, milyen különös ez, hiszen annak ellenére, hogy már egy csomó temetésen részt vett, eddig sosem érezte a halált. Mickievič úr fáradtan leült az egyetlen hatalmas fotelba, és mint egyébként, most is megkérte Mickievič asszonyt, főzzön neki egy hársfateát. Ő megfőzte neki, mint ahogy szokta, betartva a hársvirágok lúgozásának pontos idejét. Csak hogy Mickievič úr felfigyelt a felesége gyűrött ruhájára, a földön heverő újságokra, a mosatlan edényekre és a fürdőszoba linóleumán lévő zsíros foltokra. Nem értette. Bár Ágnes úgy viselkedett, mint annak előtte, kiérezte a viselkedéséből és a hangjából valamilyen szórakozottságot, észrevette a tekintetében, hogy nincs jelen, amikor az arcába néz, és közönyös azon dolgok iránt, melyek általában dühítették. Nem volt ostoba. Valami egyszerre megváltozott, valami, amit nem tudott megnevezni, s amit végül Ágnes asszony testének hormonváltozásaival magyarázott, mely oly gyakori a korabeli hölgyeknél. Mickieviček fürdőszobája már nem Mickie-

viček fürdőszobája volt. Ágnesé volt. Lelkének világává vált, mely egyre nagyobb mértékben levált a testéről, a világ, ahol bolyonghatott, érezhetett és szagolhatott, egy fertőtlenítőszeres nélküli világ, tele furcsa virágokkal, melyektől Mickievič úr biztosan allergiás rohamot kapna, s amelyet nemrég még hiábavalónak érzett. A végtelen esőerdő, mely most már minden éjjel kivirágzott a fürdőszobában, vonzotta, hogy egyre beljebb lépjen, és testéről egyre jobban leváló lelke felfedezhesse a mohával benőtt eldugott barlangokat, a fekete kőszobrok különös arcát, valamint az ösvényeket, melyeknek nem látott el a végére. Mickievič asszony lelke csak állatokkal találkozott az őserdőben, melyek sosem menekültek el előle, mintha nem is látták volna, így nyugodtan megnézhetette a különös madarak farktollának mintázatát, vagy a ragadozó bársonyos bundáján lévő szétkent foltokat. Még ha Mickievič asszony sétái során nem találkozott egyetlen emberi lényel sem, érezte, valahol ott van, létezik, sőt valahonnan a zöld levelek mögül figyel, és csak idő

kérdése, mikor találkoznak. Mintha valaki hívná. Éjjel úgy tűnt neki, hangokat hall, értetetlen suttogást, dacos, hívó torokhangot, melynek szót fogadott és egyre beljebb és beljebb bolyongott az erdőben.

Mickievič úr meg volt róla győződve, hogy a felesége beteg. Érdeklődött az egészségi állapota felől, azt ajánlotta, forduljon orvoshoz, sőt felajánlotta, kifizeti neki a gyógykezelést, ám ő csak bambán ingatta a fejét, hogy nincs semmi baja. Mickieviček lakása már nem úgy nézett ki, mint Mickieviček lakása. Mickievič úrra lépten-nyomon ottfelajított dolgok vicsorogtak, a letörötlen portól köhögő rohamot kapott, és az azelőtt oly praktikus berendezett lakásban olyan haszontalanságok jelentek meg, mint a kövek, madártollak és a furcsa üreges termések. Mintha az őserdő kitüremkedett volna a fürdőszobából, hogy bekapja az egész lakást, benője, behálózza gyökerekkel, majd végül feléméssze. Mickievič asszony már nem volt Mickievič asszony. Esőerdőben bolyongó Ágnes lett belőle, s még ha teste napközben el

is végezte a berögzült házimunkákat, válaszolt Mickievič úr szokványos kérdéseire, szemében némafilm pergett, mintha az az őserdő egyenesen a fejében nőtt volna. Ágnes lelke tehát minden éjjel egyre jobban levált a testéről. Mindig egy darabbal nagyobb, az ágyban csak a női testre nem is hasonlító porhüvely maradt, mint valami barna zsíros folt. Az a zsíros folt egyre összébb meg összébb aszott, mígnem egy este, amikor a város felett vadul táncolt a telihold, Mickievič úr mellett már csak egy kis fekete pont aludt. Ágnes lelke ma is, mint minden éjjel, az esőerdőben bolyongott. A titokzatos lény, akinek létezését oly régóta sejtette, énekelni kezdett. A panaszos zsoltár átugrotta a földön heverő korhadó fákat. Gomolygott a levegőben, túlharogta a guerézek vijjogását, hogy Ágnes lelkének legérzékenyebb pontjába szűrjön. Keresgélt, akár a kutya, pontosabban fülelt és nekiiramodott, könnyedén, mint a füst, arrafelé, ahonnan az éneket hallotta. A hatalmas bálványon, mely csillogott, mint a bálna farka, egy öregasszony ült, Ágnes rég halott

nagynénjének arcával. Éppen azéval, akit annak idején bolondokházába zártak, mert furcsa hangokat hallott. Szeme égett, kezében fehér emberi koponyákat tartott, azokkal verte a dal ritmusát. Ágnes ismerte ezt a dalt. Emlékezetéből előbukkant egy éneklő fiatal nő képe, amint egy nyári estén gyermekének énekel egy szófogadatlan lányról, aki elveszett a sötétben. Az öregasszony elnevette magát. Mintha látta volna a képet Ágnes fehér lelkén. Felvillant a tekintete. Ágnes leült mellé. Kezében tartotta a kifehéřített koponyákat, egymáshoz verte őket, és torkából előtört az ének. Éppen abban a pillanatban, amikor az asszonyok a második versszakot énekeltek, Mickievič úr elégedetten fordult a másik oldalára, s a hold narancssárga fénye ellepte az üres folyosót, a fürdőszoba ajtaja hangtalanul örökre bezárult.

Júlia

Az est lustán öleli körül a gyengén megvilágított szobát. Júlia befejezi a zuhanyozást. A fürdőszobában lógó színes törölközök között még sápadtabbnak tűnik. Bekeni magát illatos olajjal és elgondolkodva nézi az arcát a tükörben. A nyitott ablakon át behallatszik az induló autó hangja. Az ágyban vár. Júlia olajat ken a száraz bőrére. Lassan. Bőre szomjasan issza be az olaj zsíros cseppjeit. Fehér. Mint a porcelántál – gondolja Júlia. Ő az ágyban fekszik. Vár. Az autó hangja elveszik a messzeségben. Júlia tovább van a fürdőben, mint kellene. Túl sokáig fésüli vállára hulló hosszú, nedves fekete haját. A haja hűti. A bőrére ragad, mint ha csókolni akarná. Elgondolkodva maga elé néz, ritmusosan húzkodja a fésűt, szétbontja az összebogozódott tincseket, melyek a mosásnál keletkeztek. A fésű alól hangok kelnek. Neszek. Zizegés. Ő vár. Az ágyban fekszik.

Júlia reméli, hogy elalszik. Arcára ránctalanító krémet ken. A múlt ellen. Az idő ellen. Az öregedés elkerülhetetlensége ellen. Nagyon lassan. Reméli, hogy elalszik.

– Júlia – szól a férfi. – Hol vagy olyan sokáig?

A nő megmerevedik. Leteszi a fésűt, és haját hatalmas csomóba tekeri. Bebogoztam a fejem, gondolja, és lekapcsolja a fürdőszobában a villanyt. Meztelen. A lábai közötti apró szőrök tisztán illatoznak. Mezítlábas lépteit cuppogó hang kíséri a hideg linóleumon. Átmegy a szobán, melyet csak egy a sarokban égő kislámpa világít meg. Fehér teste suhan a szőnyegen. Mint egy kísértet.

– Már megyek – mondja. Megígértem neki, gondolja. Három hónapja nem szeretkeztek, de az az érzése, mintha már egy örökkévalóság telt volna el azóta. Szeretkeztek valaha egyáltalán? Lassan az ágy felé lépdel. Óvatosan rakja lábait a szőnyegen, mint egy állat, aki a csapda felé közeledik. Ő is meztelen. Júlia figyelmesen nézi nagy sötét testét, a mellkasán lévő szőrt, a begörbült lábkörmeit

és a sebhelyet a térdén. Nem néz az arcába.

– Júlia – mondja a férfi, és kinyújtja felé a kezét. Júlia habozik. Az ágynál áll és bizalmatlanul nézi a férfi párnás tenyerét. Fehér. Mint az ő teste. Mintha a teste befestené a férfi tenyerét. Megígértem neki, gondolja és ez a gondolat arra kényszeríti, hogy leüljön az ágy szélére. A férfi nehezen szedi a levegőt. Júlia érzi, ahogy tekintetével végigpásztazza a hátát, a hátgerincét, hogy megakadjon a fenekénél.

– Szép vagy – mondja. A nő hanyagul végigméri fehér kezeit.

– Már régóta nem szeretkeztünk – mondja a férfi. Egy örökkévalóság óta, gondolja Júlia. A férfi feléje hajlik. Lassan. Júliának az az érzése támad, mintha árnyék közeledne felé. Nagy repülő ragadozó. Reszketni kezd és alabástrom bőre lúdbőrös lesz.

– Te fázol – mondja, és Júlia a férfi hangjában izgatottságot vél felfedezni. Mellette van. Júlia hátán hideg fut keresztül. A férfi lassan szagolgatni kezdi a hátát. – Olyan jó illatod van – hörgi. Júlia érzi, hogyan szippantja be az orrllyukaival, erősen, mint egy hatal-

mas porszívó, felszívja róla a bőrdarabkáit és a szappan illatát. Úgy érzi, teljesen beszippantja. Még mindig az ágy szélén ül. A férfi kezébe veszi a mellét. Mohón. Szorongatja hatalmas tenyerével. Mintha citromot facsarna, gondolja a nő. A mellei tehetetlennek tűnnek a kezében. Ijedtnek. Nem tudják, mit tegyenek. Júlia az arcába néz. Az az arc izgatottsággal telt, ég a vágytól. Fazék, amelyből kifelé fut a tej. Megígérte neki. Egy pillanatra megbénul. Csapdába esett állat. A férfi gyengéden ledönti az ágyra. Úgy érzi, mintha egy sziklabércről zuhanna. Igyekszik magát megmenteni. Egy biztos pontot találni.

– Mondanom kell neked valamit – mondja gyorsan.

– Majd aztán – mondja amaz, és a teste fölé hajol.

– Láttam ma valamit, amikor bevásárolni mentem – suttogja Júlia. Az állat megpróbál kijutni a csapdából.

– Később – suttogja a férfi, és Júlia érzi az első csókokat a hasán. Forróak. Mint a forró olaj. Beivódnak. A bőrén vastag réteget al-

kotnak. Melyen keresztül nem érez semmit.

– Láttam – mondja Júlia.

– Majd, majd – mondja ő, befogja a kezével a száját és széthúzza a lábait. A nő nem érzi. Csak hallja. Hogyan rőfög, cuppog, kószolgat. Mohón, be akar telni az ízével. Az ürességével. Júlia hátrahajtja a fejét. Tekintetével ellenőrzi a polcon lévő könyveket.

Pedánsan elrakva. Porosak.

– Amikor bevásárolni mentem, láttam... – suttog Júlia.

Ő nem hallja. Örülten fogdossa szemérmének vékony, rózsaszín bőrét. Igyekszik behatolni a nyíláson, hogy felizgassa. Felhevítse. A nő felhőrdül.

– Jó? – kérdi a férfi, ám Júlia nem válaszol. Megígértem neked, gondolja.

Júlia nem érez. Néz. A könyveket. A port. Engedi, hogy a férfi forgassa a testét, azt csináljon vele, amit akar. Megígérte. Megengedi, hogy beléhatoljon. Képek villannak át az agyán. Az, amelyiket a földszinti lakás falán látott, amikor az üzletbe ment. Egy pillanatra ellibbent az ablakfüggöny, és ő, táskával a ke-

zében, meglátta a képet. Pohárban lévő nagy piros szem volt ráfestve. Nem tudta megnézni. Rendesen. A függöny eltakarta a képet. Most előbukkant a képzeletéből. Elég ideje van arra, hogy a részleteit átgondolja. Az a vérvörös szem. Finom erecskék, melyek át-szöttek a fehér részt. A szempillák. Az a kétségbeesett tekintet, ahogy az a szem nézett az üvegen át. Elég ideje van. Ő ezalatt a testen csúszkál. Derekasán. Nedves kőszikla.

Éppen amikor gondolatban a végtelenül fekete pupillát képzele maga elé, a férfi torkából előtörő hang elárulja, hogy elért a csúcra. A nedves kőszikla ledőlt.

– Júlia, ó Júlia! – zihál. Fekszik a fehér test mellett. Hiszen megígértem neked, gondolja a nő. Júlia felül, a szem látványa elillan. Már nem tudja maga elé idézni. Hallgatnak. Ő megmozdul és cigarettára gyújt. Hallgatnak. A nyitott ablakon át egy kocsmából hazatérő részeg hangja hallatszik be. A férfi mosolyog. Júliának az az érzése támad, hogy lenézően.

– Hát mit láttál, amikor az üzletbe mentél? – kérdi normális, izgalomtól mentes férfihangon.

Júlia hallgat. Igyekszik visszatérni a szemes képhez, ám az emlékezete most nem tud felidézni egy vonalat sem.

– Később – mondja –, most nem fontos.

A férfi leveri a cigarettáról a hamut a hamutartóba, és azt mondja:

– Elfelejtettük leoltani a villany. Valaki megláthatott bennünket.

Júlia megrázza a fejét.

– A függönyök mindent eltakarnak – mondja, és kimegy a konyhába egy pohár vízért.

A férfi a meztelen vállait nézi, és híz egyet a cigarettából.

– Mi van, Júlia? – úgy tesz, mintha próbálná megérteni a hallgatását.

– Semmi – mondja, és kortyol egyet a vízből. A pohárban nincs semmilyen szem. – Semmi – mondja még egyszer –, csak víz.

A férfi felsóhajt. Nehezen és hosszán. A sóhaj úgy hangzik, mint a sziklához csapódó tenger.

– A feleségem vagy, Júlia, ezek a dolgok normálisak – próbálja megtörni a csendet.

A nő hallgat. Figyeli a pohárban lévő vi-

zet. A víz felszíne ujjaival együtt remeg. A fényhez emeli a poharat. Meglátja benne a férfi szemét. Barna.

– Tudom – mondja Júlia, és a maradék vizet a virágokra önti. – Mindent tudok – mondja még egyszer.

Újra hallgatnak. Ő eloltja a cigarettát és újságolvasásba fog. A címlapon egy nagy piros autó van.

– Az üzletbe menet megláttam az ablakban egy képet – mondja.

– Hm... – hümmög a férfi és tovább olvas, szemét le sem veszi az újságról.

Júlia végigsimítja a homlokát. A kezén kis izzadságcseppek maradnak. Megrökönyödik.

– Mi van? – kérdi a férfi, és unottan Júliára néz.

– Semmi – válaszol. – Hát ez az, hogy semmi – mondja Júlia, és tenyerével letörli a port a könyvekről. Az ablakon még mindig beszűrődik a kocsmából hazatérő részeg ember hangja. Júlia fáradtan leporolja a könyveket, és a kezét beletörli a fehér függönybe.

Lilith

Őrült szél. Forró. Olyan, mint a tenger. Fellök hullámaival. Mozgatja a fákat, és a könnyű fecskéket odaverdesi a ház falához. Levegődagály. Szárazföldi tenger. Megtáncoltatja az égboltot. A homokot, melyet az útról lopott, egészen a bugyimba süvítette. Combom pihéi közé pormozaikat rak. Csillapít a szélnyelvvel, és ha nem gondolok rá, hirtelen felkapja a szoknyámat. Játszik velem. Csábít. Tapogat. Nyalogatja a lábamat, a bokámat, és néha arcon csókol. Nem szokott ilyen szél lenni. Vagy csak évente egyszer. És akkor engem nyugtalanság fog el. A cukortartó gyakrabban kiesik a kezemből és gyakrabban dadogok. Nem gondolkodom. Hallgatózom. Igyekszem elkapni a ritmusát. Megérteni a melódiáját. Belemerülök. A városszélen nyíló kamilla illatától megrészegülve.

Lélekben nem vagyok jelen. Láthatatlan

kezekre gondolok, melyek a mellbimbómmal játszanak, érzem a szemeket, melyek jeleket égetnek a hátamba. És a forróság, mely az arcomba tódul, arra kényszerít, hogy hideg bort igyam. Ekkor suttogást hallok. Mint amikor valaki bársonykendővel susterog. A fülembé mászik. Hogy csiklandozzon. Hogy kétséget ébresszen bennem. Hogy nyugtalanítson. Dacos suttogás, mely valahová hív. Nem tudok dolgozni. Nem tudok aludni. Nem bírom egymástól megkülönböztetni a szavakat. Állok és hallgatok. Hívás.

Ma a munkában lepett meg. Éppen valami úriembert szolgáltam ki. Tökéletesre vasalt ing, drága öltöny. A hatalmas gyűrű az ujján elvakított. Az úriember, aki mindent megvesz életében. És aki ezt mindenki tudomására is hozza. Szigorú tekintete volt és én tudtam, mindennek, ami az asztalnál történik, tökéletesnek kell lennie. Drágának. Mint a zakója. Jól vasaltak. Mint a brillantinnal bezsírozott haj. Tökéletesnek. Akár a nadrágjába vasalt él.

A legcsillogóbb étkezésletet hoztam neki és

elővettem a legvonzóbb mosolyomat. Hogy elégedett legyen a drága öltöny. Csakhogy amikor az italt vittem neki, a nyakamon megéreztem a szél forró nyelvét. Nyalogatott. A nyakamon lévő anyajegy mellett. Lassan, hogy szinte úgy éreztem, mintha valaki sálat kötne a nyakamba. A sál suttogott. Mint amikor az asztalon végighúzzuk a kockacukrot.

Reszketni kezdtem. Orgonagally a tavaszi esőben. És a piros ital, amelyet tálcán vittem, az úr fehér Armani-ingén kötött ki. Hol máshol. Varázsital volt. Felbőszült állattá változtatta az úriembert. A hajtincsei, melyeket elengedett a brillantin, a szemébe hullottak. A férfi kiabált. Elvörösödött az arca. A mellkasból kihúzott vérvörös tüdőre emlékeztetett. Csakhogy én nem tehettem semmit. Csak álltam és hallgattam. Az a suttogás hívott. Beleszagoltam a homokillatú levegőbe, és a nyugtalanságtól még jobban remegni kezdett a kezem. Szerencsére a főnök csitítgatta az úriembert. Fűt-fát ígért neki, azt is, hogy kirúg engem, meg ehhez hasonlókat. Szerencsére. A főnök mindig lecsitítja azokat az úriembe-

reket, akiket felizgatok. A szemembe nézett és azt mondta:

– Egyáltalán nem vagy magadnál, te lány. Szabadságot kapsz, szedd össze magad!

Hazafele tartok, és a lépteim mögött másikat is hallok, közvetlenül a hátam mögött érzem. Valaki a lapockámba szuszog. Mintha egy idegennel táncolnék. Egy láthatatlannal. A szemével tapogatja a hátamat és suttog: Lilith. Ez a Lilith kivehető. Nem ez a nevem. Sosem hívtak így. Már régóta nem hívnak így senkit.

Lúdbőrözik a hátam, feláll a szőröm. Még a kádban is, amely a szél ritmusára táncol. Mint a libikóka. Szélkörhinta. Összetart, nehogy szétolvadjak. És amikor hatalmas frot-tírtörülközővel dörgölöm a testemet, akkor néz. Tudom. Valaki. Láthatatlan szemek. És én minden mozdulatot tökéletesebben csinállok. És lassabban. És pontosabban. A lábak körvonalai. És tovább maradok a test mélységeiben. Tenyeremmel igyekszem körülrajzolni az árnyékát.

– Huzat van itt – szitkozódik a barátom. – Megőrültél, fúj itt a szél.

El akarja kapni a futkosó levegőt, elrekeszteni a tengert, megkötözni a felhőt.

– Melegem van, megfulladok – kiáltok, és nem engedem neki, hogy bezárja az ablakokat.

A függönyök táncolnak, mint a moszatok a hullámverésben. Az arcomba csapnak. Őszszekuszálják a hajam. A fejem. Botorkálok meztelenül a lakásban, a huzat súrolja a bőrömet. Darabok válnak le belőle, átlátszóak, mint a pikkely. A széllel együtt elrepülnek valahova Dzsamahíriába. És egyszer csak egy sóhajtást hallok, hosszút és fájdalmasat, mint amikor utolsót lélegzik a haldokló állat. Mint amikor becsukják a rozsdás kaput.

– Hallod? – kérdezem a barátomat, ám ő a kezével mutatja, hogy elment az eszem.

– Nem hallok semmit. Mi van veled? – kérdezi.

Úgy nevetek, hogy köhögnöm kell. A kezemmel letörlöm a nyálam.

– Hallod? A szél – felkorbácsolom a képzeletét.

Fülel. Próbálja elkapni a zajt, amely érezhetően a konyhában hömpölyög. Nem hallja.

Nem hiszi el. Morog. A huzat miatt. Az őrült nők miatt.

Az erkélyen ülök. Kivirágzott a Hold. Nagy narancssárga gomba. És a szél kergeti az arcáig a felhőket, mint halott lányok szét-tépett szoknyáit. Először indigókékeket, aztán rózsaszínűeket. Hideg bort iszom, az államon lecsöpögő cseppeket felszárítja a szél. Megváltozott. Megszelídült. Finomabbá vált. Szellővé. Vízfelszínt fodrozóvá. Lágyan hullámzó fűvé. Már nem susog. Csak jelzéseket rajzol. Erőtlené vált. Kimerült szerető. A lábujjam között észlelem az üzeneteit. Homokszemeket és átlátszó muslincát. Kavicsot és kék penészt. Üldögélek. Majdnem reggelig, és hallgatom a tenger visszhangját. Akár a tükörből valahonnan visszatükrözött kép... ideúszott. A széllel együtt, amely homokos parttá változtatta a várost. Ma fejünk fölött volt a tenger. Csakhogy apály van. Apad a forró fuvallat. Az utolsó szellő ezer apró fénysugarat hullajt a mellemre. Aztán csend. Holnaputánra már szélcsendet jósolnak.

A cirkusz

Eleonóra az utcán ballag. Éjjel van, a nedves és fehér köd sűrű darává áll össze az utcai kandeláberek fényében. Eleonóra lassan lépdel. Céltalanul viszi a lába a kirakatok fényeitől megvilágított utcán. Nem nézi őket. A vizes járdára eső neonfényeket figyeli, ahogy színes tócsákat képeznek. Mindenütt csend van. A szél süvít a vasállványzaton, melyet a munkások állítottak a lerobbant ház homlokzata elé. Eleonóra arcát tűnődővé festi a kirakat kék fénye, mely előtt elhalad. Nem siet sehova, bár a toronyóra elütötte már a kettőt. Lépdel. Nem találkozik senkivel. A házakban már leoltották a villanyt, csak a szanaszét heverő szemétkupacok közt síró macskák mutatnak életjelet. Eleonóra nem érzékeli a testét, csak az üres utcákat. Saját lépteit visszhangját hallgatja. A faasztalhoz verődő pingponglabda hangjára emlékeztetik. A vissz-

hangnak ritmusa van, egyenletes, folyamatos, melyet csak a járdán kopogó sarok zavar meg. Nagyon megnyugtatja. Zenét hoz létre, mely a nyugodtan zúgó folyó hangjára emlékezteti. Napközben másképp van. Eleonórárt idegesíti az utcán járó emberek lépteinek zaja. A cipőjük alól jövő hang kaotikus, nyugtalan. Veszettül hasogatja a dobhártyát és szorongást vált ki. Eleonóra akkor nem hallja saját magát. Lépteinek visszhangja elveszik a rohanó emberek sebes ritmusában. Az az érzése támad ilyenkor, hogy nem is létezik. Szellem csak, kitaláció, mely elveszíti a körvonalait, csupán egy meghatározhatatlan, arctalan egzisztencia. Ezért nem szereti az emberekkel teli utcákat, a lőtást-futást, a zajt, s jár kizárólag éjszaka sétálni.

Elhagyja a város szélét. Az aszfaltozott járda kavicsos úttá változik. Hófehér. Hatalmas parkba vezet. Mindenütt sötét van. A fekete szín eltakarja a látást, mint kötés a kiszúrt szemet. Egyetlen lámpa sem világít. Csak Eleonóra órája villan fel kéken, ha a mutató elhagyja a felet.

Az éjszaka sűrű buborékká duzzad, ő pedig a néma parkban sétál. Cipője besüpped a nedves salakba. Eleonóra tudja, hogy az út csikorgatja a fogait. Dühösen. Le akarja harapni a cipőtalpát. Amiért megzavarta. Éjszaka fél háromkor. Elmosolyodik, és még mélyebben belevájja a cipője sarkát a kavicsba. A járda még jobban csikorog. Eleonóra csoszog, ahogy csak bír. És a gyászdal szétterjed a parkban. A szél megmozgatja a fák ágait. Jajgatnak. Fájdalmas nyögés ez. Halálos kiáltásra emlékeztet. Eleonóra nem fél. Talán félennie kellene, ha fontos lenne saját magának. Ha egy kicsit szeretné magát. Ám nem érez semmit. Csak meglepetést, amikor időnként a tükörbe néz. Valamilyen nyugtalanságot, hogy éreznie kellene valamit ez iránt a test iránt, ami gyanakvással tölti el. Mintha tévedésből lenne benne, tévedésből eteti és mosdatja, mintha egy furcsa gépet olajozna, amelyben lakik, melyet karácsonyra erőltettek rá. Néha meg kell érintenie magát, hogy a teste nem tűnt-e el valahova... Meglepi, amikor a meleg, száraz bőrbe ütközik. Jobban

kellene szeretnie önmagát – mondogatják neki. Jobban a szíveden kellene viselned a sorodat.

Képtelen rá, csak a léptei visszhangja érdeklő a kihalt utcán. Az égből finom eső kezd hullani. A park bokrai még jobban elsötétülnek. Bozót mellett megy el. A fű, amiben jár, finom nyálkát képez a cipőjén. Már majdnem a park végében van, amikor észreveszi a neonfeliratot: CIRKUSZ. Név nélkül. A neon pirosan világít. Semmi több, csak cirkusz. Eleonóra megáll. A fű felhagy cipője nyalogatásával. Hallja, ahogy az eső a vastag anyagra hullik. A cirkusz bejáratánál egy műanyag bohóc áll. Fehér az arca, és nagy piros szája némán vicsorít a sötétben. Eleonóra közelebb megy. A bohóc szemgolyói helyén nyílás van, amin aprópénzt lehet bedobni. Tétovázik. Gondolkodik. Végül benyúl a zsebébe és előhúzza némi aprót. Bedobja. A bohóc szeme csilingel egyet, lila fénnel villan meg, és a bejárat ajtón lévő függöny elhúzódik. Eleonóra belép.

Különleges cirkusz ez. Más, mint ami-

lyenbe a szülei hurcolták. Tulajdonképpen csak egy hatalmas, ezüst homokkal beszórt porond van. Nincs zenekar. Nincs közönség. Bent is csak egyetlen piros lámpa világít. A porond is üres, fent láncok és kötelek lógnak. Eleonóra sétálgat. A homok a tenger jelenlétének gondolatát idézi fel benne. Lehúzza a cipőjét. Leveti a kabátját. Lába elsüpped az ezüst masszában. Kéjesen felsóhajt. A hangszóróból egy női hang szól.

– Üdvözljük önt éjszakai cirkuszunkban. Engedje el magát! Vegye le a kabátját és helyezze magát kényelembe! Az összes biztonsági előírást betartjuk. Ma este a következő műsorkínálatból válogathat: fenevad megfékezése, ugrás a nyújtón, késdobálás, tűznyelés.

A hang nyugodtnak tűnik, egy pillanatra elhallgat, majd újra megismétli a kínálatot. Eleonóra azon gondolkodik, mit is szeretne látni. Egy pillanat múlva dönt.

– A fenevad megfékezését – kiált fel.

Megszólal a zene. Nem is zene ez, inkább dobok pergése, amely mintha a távolból jönne, közeledik, majd egyre erősebb hangon

szól. A manézs zöld színűvé válik. Eleonóra a földön ül és vár. A dobok hangja betölti a teret. A díszlet mögül kifutó két férfi rögvest fémketrecet rak Eleonóra köré. Középre egy hatalmas széket állítanak, éppen olyat, mint amilyen a szelídített tigrisek ülnek. Érdeklődés nélkül Eleonóra arcába néznek és távoznak. Szólnak a tamtamok. A szék csillog. Ő egyedül ül a ketrecben. Izgalomba jön. Valahol a köldökénél lüktet az ér. A gép felébred. Eleonóra feszülten figyeli az ajtót. Várja, hogy a ketrecbe beengedjék a mozgékony tigris. A testén átfut a hideg arra a gondolatra, hogy szemtől szemben találkozik majd egy fenevaddal. Nem fél, csak szörnyen kíváncsi, mi lesz. A ketrec ajtaja kinyílik. Egy nő lép a manézsba. Fekete csizmát, alsóneműt, harisnyakötőt és könyökig érő kesztyűt visel, mind bőrből van. Kezében ostort és ezüsttel kivert nyakörveket tart. Fehér bőre foszforeszkál. Eleonóra szemébe néz. Eleonóra észreveszi, milyen szép arca van. Különleges. Keskeny. Nem emberi arc. Az orra végén észrevesz egy bibircsókot. A nő mosolyog. Go-

nosz mosoly ez, kivillannak szép, egészséges fehér fogai. Eleonóra még mindig a földön ül és várja a fenevadat. A dobok ritmust váltanak. A nő Eleonórához lép, csuklójáról lecsatolja a karórát, nyakára, kezére és lábára szíjakat erősít. Karórája nagy ívben kirepül a ketrecből. Akkor tudatosodik benne, hogy a bilincsek egy lánchoz vannak csatolva.

A nő csap egyet az ostorral és hason odahúzza őt a székhöz.

– Hoppla! – adja ki a parancsot, és az ostorral az ülőkére mutat.

Érti. Ez csak játék. A fenevad a manézsban van. Felmászik. Az idomárnő finom farba vergetéssel jutalmazza. A két férfi karikákat hoz a ketrecbe. Óriási sárga karikák ezek, állványon, s úgy rakva, hogy alagutat alkotnak. Középen keskeny fémpad. A dobok hangjába sípok is vegyülnek. Az idomárnő öngyújtót vesz elő, és meggyújtva vele a karikákat. Lángnyelvek nyaldossák őket, remegnek, táncoló árnyékokat vetnek a homokra.

– Hoppla! – adja ki újra a parancsot a nő. Eleonóra leszáll a székről, közel megy a

tűzhöz. Érti a tűznyelvek égetését. Úgy érzi, leég a szemhéja.

– Hoppla! – ismétli meg a nő.

A furcsa gép nem fél. Révetegen nézi az égő alagutat. Ez csak játék – jut eszébe. Az idomárnő elveszti a türelmét és ráhúz egyet a combjára. Csípést érez. Elkapja az idomárnő kezét, és belemélyeszi a fogait.

– Te dög! – kiált fel a nő, és megrántja a nyakörvet.

A lángok vadul táncolnak, félelmetesen csábítanak, egyik helyről a másikra ugrálnak. Eleonóra lassan az égő alagútba lép. Meleg lángnyelvek ölelik körül. Átkel az alagúton, a térdeit húzza a fémpadon. Nyaldossa őt a forróság. Tudatosodik benne, hogy van melle, lapockája, háta. Az izzó levegő az orrába csap. Érti az égő haj bűzét.

Eleonóra nem siet. A gép nem fél. Figyelmesen észleli, ahogy teste áthalad a tűzön. Ahogy beszívja. Mintha benne fürödne. A fémpad izzik. Millió tűt lő a kezébe. Az alagút végén megáll. Nézi, hogy ég az inge anyaga. Mintha a kemence legmélyéről nézné a

manézst. Az idomárnő szólóingatja. Eleonóra nem siet sehova. Ez csak játék. Vár, míg a pad annyira felizzik, hogy az már szinte elviselhetetlen. A nő a bőrszerelésben őt hívja. Ő nem siet sehova, a forróság beleharap a testébe, mint a felbőszült kutya. A nő megrántja a nyakörvön lévő láncot és kifelé húzza. Káromkodik. Eleonóra ellenkezik. A pad égeti a bőrét. Arra gondol, hogy fel akarja falni a kezét. Egy pillanatra megérzi, ahogy a vörös lángnyelv a nyakát nyaldossa. Az idomárnő hirtelen megrántja a láncot. Eleonóra kipotytyan a kemencéből, a földre hemperedik. A férfiak eloltják a tüzet, és kihordják a karikákat a porondról. Hason fekszik a homokban. Az arcáról csurog az izzadság. A nyakörv és a bilincsek égetik, érzi, tele van tűzzel, hogy izzó szén, mely véletlenül kiesett a parázból. Izzanak a belső szervei, a szeme és a szája. Csendesen mosolyog.

A csizmás nő kezébe veszi a vödröt. Több liter hideg, frissítő vizet önt rá. Eleonóra telhetetlenül iszik, hallja a sziszegést, ahogy a hideg víz a bőrét éri. Ruhája abban a pillanatban a bő-

rére ragad. Mintha összement volna, szorosan rásimul a lábikrájára és a combjaira. Az idomárnő arra kényszeríti, hogy felálljon. Beleharap a lábába. A száját betölti az impregnált bőr íze. A nő suhint egyet az ostorral. A játék folytatódik. Eleonóra felállt. Annak ellenére, hogy remeg a térde, mosolyog. A két férfi a rácson keresztül szíjakat ad be a nőnek. Azokhoz a szíjakhoz hasonlítanak, amivel a gyerekkocsiban próbálják megakadályozni a kisgyereket, hogy kiugorjon. Eleonórára húzza őket és meghúzza az övcsatot. Alig kap levegőt. A hangszóróból újra felharsan a dobok dübörgése. Az idomárnő az arcába néz, és gúnyosan elneveti magát. Az orrán lévő bibircsók baljóslatúan megvillan. A testén és a kezén lévő szíjakat hozzácsatolja a kupolából leeresztett kötelekhez. Megpaskolja az arcát. Eleonóra megpróbál belekapni a kezébe. Ám a nő gyorsabb. Ránt rajta egyet, és azt kiáltja, hoppla! Eleonórát lassan felfele húzzák. Az idomárnő közben gyomorszájon üti az ostor nyelével. Felnevet. Széttérpesztett lábbal és kézzel fekszik a levegőben, mint a repülő gólya. Távolodik a föld-

től. A két férfi teljes erőből húzza felfelé a köteleket, a zene még gyorsabb üteművé válik. Egyre feljebb húzzák, egészen a sátor kerek tetejéig. Eleonóra nem fél. Lenéz, olyan magasról a férfiak és a nő is csak apró bogaraknak látszanak. Egyszer csak rántást érez, és esni kezd lefele finom szabadeséssel. Tudatosodik benne, hogy csiklandást érez a gyomra táján és nyomást a tüdejében. A talaj lassan közeledik az arcához, és ő széttárt karokkal vitorlázik, mint a daru. Hangosan felnevet. A nő és a férfiak is a szemébe néznek. Hallgatnak, s amikor a feje már majdnem eléri a homokot, megadják a jelet.

Ez csak játék – gondolja Eleonóra, és azt észleli, hogy ezúttal gyorsabban húzzák fel a magasba. Azt képzeleli, hogy madár, aki beláthatatlan magasságokba repül. Hogy énekeljen a Napnak. A rántástól, amelyet már egészen fent érez, alig kap levegőt. Az esés következik, sebes és meredek, és ő tudja, hogy zuhanó meteorittá változott. A gravitáció ereje a beleit valahova a torkába gördíti. A torkából akarva-akaratlanul embertelen kiáltás

tör fel. Repülök – gondolja. A porond homokja vészesen közeledik az arcához. Egy pillanatig meg van róla győződve, hogy fejjel zuhan a földre, hogy befürödik a föld alá, át-fúrja a földgolyó belsejét. Ám a két izmos férfi erős, határozott mozdulattal megállítja őt fél méterrel a föld fölött. Megcsapja az orrát a homok illata. Őrülden nevet.

– Még! – kiáltja.

A férfiak és a nő is egy pillanatig a szemébe néznek. Aztán kezdődik. Őrült futam a szupergyors felvonóval oda és vissza. Mintha robogó vonaton ülne, a belső szervei kiugranak a torkán, testének sejtjei egymásba keverednek a légben. Már nem tudatosítja, hol a fent és hol a föld, érzi, ahogy kiugrik a bőréből, az agyát örült extázis borítja el. A gép élő, rugalmas testté változik. Kiabál. Nevet és visít. A játék folytatódik. A kötelek nyikorognak, a láncok csörögnek, és a férfiak keze állandóan felhúzza, majd a mélybe ereszti, és megfogja a földtől fél méterre, mintha repülőgép kormányrúdjává változnának. Fel. Le. Eleonóra valahol máshol jár. Elfeledkezik magáról, szétterjed a

dobszóban és saját repülő, pulzáló testében.

A szíj az egyik kezén meglazul. Amikor éppen a föld felett repül, az övcsat szétesik, és ő arccal a ketrec vasrácsának ütközik. Az ütés belefojtja a levegőt, úgy érzi, áthatol a ketrecen, hogy a szíve és a tüdeje kiszakadt és bent csapkodja a bordáit. Mintha a zsigereiben kemény kövek potyognának. Szeme előtt hatalmas lila körök táncolnak. A dobszó a fülében vontatott kakofóniává változik. Eleonóra elájul.

A lakókocsiban csak a mosdó fölé erősített puszta villanykörte ég. Eleonóra egy rózsaláng mintájú pokróccal letakart ágyon fekszik. A két férfi a fejéhez hajol, jeges borogatóst raknak rá. A bőrcsizmás nő az asztalnál ül, kezével a fejét támasztja és gondolataiba merülten harapdálja az alsó ajkát. Eleonóra kinyitja a szemét. Az egyik férfi megsimogatja a haját.

– Nem esett baja?

Lassan megmozdítja a fejét. Fekete függöny van előtte, zsigob a feje.

– Teljesen sötét van – felel, és megpróbál körülnézni a teremben, amelyben fekszik.

– Nagyon megijedtünk – mondja az ágy szélén ülő férfi.

Eleonóra lassan már ki tudja venni a két férfit, az ágyat, a csodálatos szekrényeket és polcokat, az asztalon lévő színes terítőt, valamint a falra akasztott rikító képeket. Felül. Észreveszi, hogy annak a férfinak, amelyik a fejéhez tartja a borogatást, vörös sárkány van tetoválva a karjára. Eleonóra a sárkányra mutat, valamit kérdezni szeretne, ám a szavak helyett csak keserű, sárga víz jön ki a torkán. Egy darabig hány. Az asztalnál ülő nő undorodva elfordítja a fejét. Az égő villan egyet, recseg, úgy tűnik, ki fog aludni.

A helyiségben egy percre sötét lesz.

– A fenébe! – káromkodik a nő az asztalnál, ám a fény újra kigyullad.

A vörös sárkányos férfi a padlót és az ágyat törölgeti. Az Eleonóra hányadékban csúszkáló rongy füttyögő hangot ad. A levegőben bűz terjeng. Eleonóra akkor tudatosítja, mennyire fáj az egész teste, és már újra a

csuklóján van a kék órája. Fél ötöt mutat.

– Megyek – mondja és fel akar támaszkodni az ágyban.

A sárkányos férfi megállítja.

– Még nem, valahol összeesne, készítünk önnek egy teát.

Visszahanyatlik az ágyra. A bőrcsizmás nő még mindig az asztalnál ül. Csendben figyeli. Az arcán újra megjelenik az a gonosz mosoly.

– Elrontotta a fellépést – mondja, míg a férfi forralja a vizet a teának.

Eleonóra nem felel. Nézi a csuklóját, amin már nem a szíj, hanem kék véraláfutások vannak.

– Elrontotta a fellépésemet – ismétli meg a nő az asztalnál, ám sokkal hangosabban.

A másik férfi, aki az ágyon ül, finoman leinti:

– Na, már hagyj ezt, Irina. Sokkal rosszabbul is végződhetett volna.

Eleonóra észreveszi a férfi szájában a fénylő ezüsfogat. A sárkánytetoválásos férfi leforrázza a teát. Az égő újra pislákolni kezd.

Azzal fenyegetőzik, hogy elalszik.

– Átkozott villany – szól Irina, és lehajtja a fejét az asztalra.

Egy ideig hallgatnak és várnak. Az égő újra világítani kezd. A sárkányos férfi odanyújtja Eleonóranak a gőzölgő teát. Ügyetlenül a kezébe fogja, óvatosan, nehogy megégesse az ujjait. Az ágyon ülő férfi kivieszi a kezéből.

– Inkább add oda nekem, Alex, még nagyon gyenge.

Alex leül Eleonóra mellé a székre.

– Éreztem a testemet – mondja egyszerre.

Megfogja a fejét, melyen óriási piros púp éktelenkedik.

– Ezt az a hülye övcsat csinálta – teszi hozzá Alex.

– Elrontotta a fellépésemet – mondja újra sértetten Irina. – Félnie kellett volna, könnyörognie, nem sikoltozni, hogy még, még...

Eleonóra lesüti a szemét.

– Éreztem a testemet...

– Hogyne – vág a szavába Alex –, az a hülye övcsat.

– Végre éreztem – ismétli Eleonóra, és te-

nyerével masszírozni kezdi merev nyakát.

Az ezüstfogú férfi odanyújtja neki a teát. Iszik belőle. Olyan íze van, mint a mézes fekete bodzának.

– Mondtam neked Jurij, hogy éjszaka nem kellene nyitva tartanunk – mondja Alex, felkel és kiöblíti a rongyot a mosdóban. A csobogó víz hangja megtöri a csendet.

Eleonóra issza a teát. Érzi, hogyan árad szét a meleg a gyomrában. A fejében megszűnik a zúgás. A karján lévő óra kéken világít. Öt óra. Irina az asztalon fekszik, a kesztyűs keze mereven, fáradtan csüng lefele.

– Éjszaka csupa romlott alak jön csak ide – mondja lassan. – Már csak az hiányzik nekünk, hogy megöljük.

– Úgy tűnik, jól van – szól Alex, és gondosan szemügyre veszi Eleonóra kék foltjait.

– Én nem tehetek róla – mondja, és kiissza a maradék teát. — Én csak...

– Tudjuk, érezte a testét – teszi hozzá Jurij. – És még hozzájön az az övcsat...

– Különös cirkusz – szól Eleonóra. – Sosem láttam ilyet.

– Ön is elég különös – mondja harapósan Irina. – Tiszta bolond. Azt hittem, nem hozom ki az égő karikák közül.

Eleonóra megsimogatja az arcát, lassan mindenre emlékezni kezd.

– Tényleg, az égő karikák, tényleg éreztem...

Irina unottan forgatja a szemét.

– Éjjelente már nem fogunk kinyitni – szól Alex.

Eleonóra még mindig az ágyon ül, kezében tartja az üres bögrét. Érzy, mennyire törődött, fáradt, ennek ellenére a lelkében végtelen béke van.

– Megyek – mondja, és leteszi a poharat Jurij ölébe.

Alex igyekszik őt meggyőzni, hogy maradjon, ám ő vágyik a friss levegőre. Keresi a kabátját. Irina feláll az asztaltól és odanyújtja neki. Egy pillanatig egymás szemébe néznek.

– Elrontottam a fellépést – suttogja Eleonóra.

– Tudom, ön nem tehet róla – szól kemény hangon Irina.

– Az nem számít... – mondja Eleonóra, és kinyitja az ajtót. – Csak a léptek visszhangja az üres utcákon – ér hozzá finoman Irina kesztyűjéhez, és kilép a lakókocsiból.

Októberi reggel van, már majdnem fél hat, ködgomolyok terpeszkednek a járdán. Tépetten, mint a szalvéták az asztalon egy nagyszabású ivászat után. Eleonóra előtt átlátszó, kavicsal felszórt út kígyózik. Nem esik, a madarak ma elaludtak, mindenütt csönd van. Elindul. A kavicsok újra csikorgatják a fogukat. A park végében megfordul. A cirkuszt beborítja a tejszerű köd, Eleonóra mégis látja, ahogy a lakókocsiban lecsukódik a villany. Lépdel, és a fogát csikorgató kavics aszfaltjárdává változik. Az első járókelők birtokba veszik a várost. Gyors lépteik egyelőre félszegen indítják a káoszt. El akarja kerülni, ezért a megálló felé indul. Leül az ülőkére az átlátszó üvegbódében. A reggeli köd lassan felszedi a horgonyt. Eleonóra mosolyog. Reggel fél hat van és tíz perc múlva jön az első busz.

Filipovna

A nehéz bársonyfüggönyön keresztül átbújó napfény kövér csíkot rajzolt Nasztaszja Filipovna arcára. Rángatózott a lehunyt szemhéja. A hatalmas férfi árnyéka álmában megmerevedett teste fölé hajolt és újra bele akart harapni. Nem tudott kiabálni, csak sziszegett, mint a levágott lúd, és félelemmel telten nézett a férfi szemébe, aki tekintetével átvágta a bőrét. Ismerte ezeket a szemeket. Élesek, mint a hentes kése, minden éjjel ezekről álmodott, mióta ...burgba jött. Cselédje, Pasa hímezett ruhába öltözve finoman az alvó nő fölé hajolt.

– Nagyságos asszony, ébredjen fel! Mindjárt itt lesz önért a nagyságos úr kocsija.

A nő nem reagált, csak szemhéjának rángatózása szűnt meg. A cseléd óvatosan megérintette a kezét, ám mikor látta, hogy a nagysága nem ébred fel, erősen megrázta.

– Ébredjen fel, nagysága, ébredjen!

Filipovna összerezett. Nehezen kinyitotta csokoládébarna szemét és káromkodni kezdett.

– Mit ijesztgetsz? – mordult rá a cselédre.

A cseléd a biztonság kedvéért hátralépett, és elhúzta a sötét függönyöket. Filipovna álmosan hunyorgott a Nap felé. A férfi árnyéka eltűnt. Értetlenül nézett körül, mint a nem a saját szobájában, hanem idegen helyen ébredt volna fel. Csak akkor jött rá, hol is van, mikor Pasa a kezébe adta a forró teát.

– Pasa – nyöszörögte el magát –, annyira fáj a fejem, hogy megbolondulok.

A cseléd gondosan megkeverte a nagyságos asszony teáját.

– Hát hogyne fájna, négy üveg bor az négy üveg, Nasztaszja Filipovna, nem hallgatott rám.

Filipovna egy hatalmas hímezett vánkosnak támaszkodott, elvette a cseléd kezéből a csésze teát, és tekintete megakadt a szemben lévő tükrön.

– Minden kiesett, Pasa, mit csináltam tegnap este? – kortyolt egyet a teából, és undorodva összeráncolta a homlokát.

A cseléd a szobában szaladgált és a földről összeszedte a széthajigált ruhákat, kar kötöket, láncokat, a gyöngyös ingvállakat és a kék papucsokat.

– Tényleg tudni akarja, nagyságos asszony? Csak nehogy még jobban megfájduljon tőle az a csodálatosan szép fejecskeje.

Filipovna kényelembe helyezte magát az ágyban, és felsóhajtott.

– Beszélj csak, Pasa, tudjam, hogy állok.

A cseléd a földről összeszedett ruhákat egy hatalmas fűzfa kosárba dobta, és a hajsütővasat betette melegedni a kandallóba.

– Először minden úgy volt, ahogy lenni szokott, tüneményes és szórakoztató volt, a generális felettébb jól érezte magát és egyfolytában kurizált. Filipovna így, Filipovna úgy, az ön fülébe suttogetta, mennyire szereti a nőket, a szép nőket, tudom, mert éppen akkor szolgáltam fel önöknek a kaviárt. Csakhogy ön ivott és vigadozott, és csak úgy egymás között legyen mondva, a harmadik üveg bor után mintha belebújt volna önbe az ördög.

Filipovna határozatlanul fészkelődött és büntudatosan nézett Pasára.

– És mi volt azután? – kérdezte.

– Hát aztán – folytatta Pasa, és könyökkel közben kipróbálta, hogy a porcelántálban lévő víz elég meleg-e a mosakodáshoz –, aztán felállt és mérgesen a generális arcába vágta, hogy pipogya és képmutató, aki meg akarja önt venni egy gyöngysorral, közben meg otthon van a felesége, Lizaveta Prokofjevna és a három okos lánya. Kérdezte tőle, miért hízeleg és hajtogat bolondságokat, amikor ön nagyon jól tudja, csak azt akarja, hogy ágyba bújjon vele.

Filipovna elmosolyodott és az összeragadt, mosdatlan szemében kis tüzek gyulladtak.

– Ez kellemetlen – tette hozzá és kéjesen nyújtózkodni kezdett.

– Csakhogy ez még nem minden – folytatta a cseléd. – A generális mentegetőzött, hogy ez nem igaz, és azt a nyakéket csak tisztán barátságból adja önnek, és állítólag ez egyáltalán nem zavarja a generálisnét.

– És én erre mit mondtam? – csicssergett türelmetlenül Filipovna.

Pasa kivett a szekrényből egy gyémántos ingujjú bíborvörös ruhát, és az ajtóra akasztotta. Megvakarta a fejét, és azt mondta:

– Na és erre ön felmérgegt, hogy állítólag az ön szemébe hazudik, elvette a merőkanalat és kupán vágta.

Filipovna egy pillanatra ismét elbizonytalanodott, és megpróbált mosolyogni.

– Tegnap kupán vágtam a generálist?

A cseléd elkészítette a gyöngy nyakéket és a hosszú fekete köpenyt.

– Nem, nagyságos asszony, ön tegnap azzal a merőkanállal majdnem agyonverte. Rávetette magát és ütötte, ahol érte. Először talán tetszett neki, mert nevetett, mennyire elragadó kis ördög maga, ám amikor észrevettem, hogy nem áll le, levetette magát a földre és kegyelmet kért. Be kellett hívnom Sztyopát, az erős lovászt, hogy az istenért, állítsa le magát. Na képzelje csak el azt a szörnyűséget, ha véletlenül tényleg agyoncsapta volna a szedőkanállal a generálist.

Filipovna kiitta a csészéből a teát. A keserű íz körülölelte a torkát. Felkelt az ágyból,

engedte, hogy a finom szőnyeg csiklandozza a lábát. Tornázni akart, ám amikor először előrehajolt, a fejéhez kapott.

– A fejem! Remélem, Pasa, ez minden.

– Dehogy, nagyságos asszony – nézett szigorúan a cseléd. – Amikor úgy-ahogy megnyugodott, a generális urat is felszedték a földről, akkor megparancsolta, hogy hozzuk be azt a szerencsétlen negyedik üveg, egyébként kitűnő vörösbort.

– És? – kérdezte Filipovna, miközben megmosta az arcát a rózsailatú mosdóvízben.

– És aztán felnyittatta – adta oda a törülközőt a cseléd a nagyméltóságú asszonynak. – És megitta majdnem a felét. És – folytatta – elkapta a generális nyakát, behúzta a kocsijába és elindult, abban az állapotban, Lizaveta Prokofievna házába, hogy visszaadja neki azt a szerencsétlen nyakéket.

– Tényleg úgy tűnt, mintha tegnap utaztam volna – vetette oda óvatosan Filipovna.

Leült a kisszékre, és Pasa fésülni kezdte hollófekete haját. Ezüst kefével, lassan, finoman, hogy kéjesen becsukta a szemét.

– Az igazat megvallva, már a generális úr sem volt a legjózanabb – folytatta a cseléd –, ezért a biztonság kedvéért előreküldtem az úr szolgáját, hogy jelentse be önöket a generálisnének. Így tehát beültek a kocsiba, ön az egyik oldalon, a generális a másikon. Én a kocsis mellé szálltam fel, mert ön sikítózott, mintha felfogadták volna, s nekem már fájt tőle a fülem. – Filipovna szemrehányóan nézett rá, Pasa ezalatt tökéletes lokniba rakta dús haját. – És azután – folytatta a cseléd – a kocsi elindult és a kerekek olyan csodálatosan csikorogtak az esős úton, hogy valószínűleg elaludt tőle. Mert a következő utcában már elcsendesedett.

– Jaj, Pasa, te bolond, hiszen az nem bűn, ha a fáradtságtól elalszom a kocsiban – tette hozzá könnyelműen Filipovna, és hiúan végigsimította hosszú hattyúnyakát.

– Azt majd meglátjuk – folytatta vészjóslóan Pasa. – A kocsi tehát megállt a generális háza előtt, és a nagyságos felesége, Lizaveta Prokofjevna az ajtó előtt várt. Így tehát lemásztam a kocsiról, boldogan, hogy már nem

sikoltozik, kinyitottam az ajtót, és... – némult el a cseléd, és a felforrósított sütővassal a kívánt formába igazította Filipovna lokniját.

– Mi? – kiáltott fel Filipovna és idegesen rántott egyet a fején. – Mondd már, mi történt!

Pasa letette a hajsütővasat az ezüst tálcára, és sóhajtott.

– Az volt ám a látvány, nagyságos asszony! A generális szétvetett lábakkal aludt a kocsi egyik felében, és ön fejjel az ő, hmm... az ő ölében, a kocsi másik felében. Úgy nézett ki az egész, mintha..., mintha – kereste a szavakat a cseléd.

– Mintha mi? – kiáltott fel rémülten Filipovna, és a szép, a bortól tönkrement arcát elöntötte a pír.

– Mintha valami mást csinált volna ott, csak épp nem aludt – felelte diplomatikusan Pasa, és tiszteletteljesen meghajolt úrnője előtt.

– Ó, Pasenka, miért engedted meg? – kiáltott fel Filipovna. Felállt és idegesen járt fel s alá a szobában. – Miért engedted meg, hogy megigyam azt az átkozott negyedik üveg bort?

Pasa mély lélegzetet vett, és szomorúan azt suttogetta:

– Megakadályozhatja önt valaki valamilyen, ha ön elhatározza magát? Hamarabb állíthatnám meg a szibériai szélvihart. Ott álltam, a generálisné meg csak sápadt és sápadt, a generális úr meg megsimogatta álmában az ön fejét. Felemeltem önt és elhúztam a generális hmm... szemérmétől, és csak akkor hagyta abba a sápadozást a generálisné, amikor meglátta, hogy a generálisnak mindene a helyén van. Mélyen meghajoltam Prokofievna önagsága előtt és még hozzátettem, biztosan a szerencsétlen kocsi az oka, hogy ön odahemperedett a generális úr szemérméhez. A generálisné csak annyit parancsolt, hogy a generális urat vigyék az ágyába, önre pedig nagyon csúnya szót mondott.

– Mondd meg azt a szót, Pasa! – kiáltott fel Filipovna, és hangja megremegett a sírástól.

– Inkább a toalettjével foglalkozzunk, nagyságos asszony, Tockij úr hamarosan itt van – hátrált meg a cseléd, és illatos kendővel törölgette Filipovna arcát és vállát.

– Hallani akarom azt a szót – erősködött a nagyságos asszony.

– Ribanc! – suttogetta a cseléd. De mivel azt gondolta, hogy a nagyságos asszony nem halotta, hangosabban hozzátette: – Azt mondta, hogy ribanc.

Filipovna nem szólt semmit, csak hosszan nézett a tükörbe. Megijedt. Az arca hirtelen fehér lett, hideg, idegen, szinte üres. Mint egy fehér üres papírlap, mint a fagyott hó, kifejezés-telen, anyajegyek, szeplők és orrlyukak nélküli. Jégmezőre emlékeztette, melyen üvölt a szél. Olyan érzése volt, hogy arca uralkodik felette, parancsol, és nem engedi, hogy természetesnek tűnjön. Megparancsolta tehát, hogy hozzák a festékeit. Miután kifestette magát, felvette szűk, bíborvörös ruháját és kényelmetlen cipőjét, majd kezére bőrkesztyűcskét húzott. A harangok delet kongattak, amikor kicsinosítva a tükörbe nézett. Végre elégedett volt a kinézetével, csakhogy a gondolat, ahogy a generálisné szigorúan, az ajtóban állva azt mondja, ribanc – elrontotta a kedvét. A szégyenérzettől remegett a keze és megingott az

önbizalma. Ha a generális mondta volna, csak gúnyosan biccentett volna, de az, hogy egy nő mondta neki ugyanezt, Filipovna lelkében féltelmet és pánikot váltott ki. Nézte nagy szeméit és kezének vékony ujjait. A tükörben anyáinak tűnt. Szép ribanc – gondolta magában és rögtön jobb kedvre derült. Tockij, a csokros, ahogy gúnyosan nevezte, s akit ma ebédre kellett kísérnie, drága fából készült, díszes kocsi- ba ültette, pontosan olyanba, amilyen csak a gazdag és befolyásos férfiaknak van, majd a kerekek zörögve nekilódultak a macskaköveken. Filipovna unatkozott. Az ebéd nem ízlett neki, mert a bor maradéka azzal az undorító szóval együtt a gyomrában kavargott. A vendégek csupa sületlenséget hordtak össze, a kebleit nézték, s közben ajkukat nyalogatták.

Az az érzése támadt, hogy a sült fűj döghús, és a párolt halak szemének láttán libabőrös lett. Tockij aggodalmaskodott:

– Nem beteg? Miért olyan szomorú, galambocskám?

– Csak a nehéz nyári levegő teszi – hazudta Filipovna.

Filipovna mindig hazudott. Testtel és szóval egyaránt. Hazudnia kellett. Hazudott a férfiaknak, nőknek, ám magának sosem. És így lélekben azon gondolkodott, hogy nem volt-e Prokofievnának mégis igaza. Hogy ribanc. Hogy a generálisné megveti, ugyanúgy, mint a többi erkölcsös és férjezett asszony, akiknek nem kellett tizenkét éves okoska, vidám lánykaként minden nyáron az otradnojei porfészekben egy nyáladzó öreg térdén ülnie. S miközben körbenézett a vendégek kövér vörös arcán, a csokros sasorrán, megkérdezte magától, mit keres itt. Miért ül az asztalnál és miért kísér valami gazdag urat, aki kitarthatja, miért nézi a dögöket, vak halakat, és tulajdonképpen miért nem áll fel az asztaltól és ugrik be inkább a halastóba. Felfordult a gyomra. Szólt Tockijnak, hogy kimegy a kertbe sétálni és friss levegőt szívni.

A kert hatalmas volt, tele ritka fákkal, gömbformára nyírt díszcserjékkel, illatos virágokkal díszítve képezett átmenetet az erdőbe. Filipovna figyelte a szép pávákat, ahogy a fűben bogarásznak. Ez kicsit megnyugtatta há-

borgó gyomrát. A nyitott ablakból kihallatszott egy férfihang, aki valamilyen tolvaj ügylet ecsetel, és az ebédelő vendégek hízelgő nevetése. Nem bírta őket hallgatni. Sétálgatott hát a kertben, megszagolta a virágokat, olyan „apróságokat” követett el, mint azt a híres regényekben írják, amit a nők a kertben csinálni szoktak. Egyre messzebb és messzebb ment, míg el nem ért egy óriási karámhoz, ketrecekhez és tavacs-kákhoz, melyekben vadállatokat tartottak. Voltak ott medvék és hiúzok, vaddisznó, róka, sőt még egy sas is. Tanácstalanul álldogáltak ketrecekben, és fürkészőn figyelték Filipovnáét.

– Na mi van, rabok? – szólt nekik Filipovna, ám az állatok csak lustán hunyor-gatták a szemüket.

Filipovna felfigyelt egy ketrecre, mely teljesen hátul volt. Egy farkas ült benne. Nem közönséges farkas volt. Hófehér bundájával a barna letaposott agyagon úgy nézett ki, mint egy kísértet. Mereven nézett a nő szemébe, mintha kérdezni akarna tőle valamit. A ketrechez ment, teljesen közel, érezte a farkas szagát.

– Kis farkas, elfogtak téged? – suttogetta, és a fejét a rácsokhoz tette. A hófehér farkas meg sem mozdult.

Egy pillanatra elmerült zöld szemének mélyében. Benne volt az erdő, az elvirágzott rétek, a tavak, a tüzelő farkasszukák, a szétszaggatott szarvasbendő, a Hold, amelyre valamikor még üvöltött, a kergetőzések a hóban, benne volt a szabadság, amit elveszített. Filipovna szíve nekilódult. Anélkül, hogy tudatosította volna, mit csinál, eltolta a reteszt és sarkig tárta a ketrec ajtaját. A farkas elbizonytalanodott. Először az erdő irányába nézett, majd rögtön az ő szemébe. Filipovna elállt az útból. Mi van, ha felfal? – jutott eszébe, ám végül is teljesen mindegy volt neki. A farkas lassan rakta egymás elé fehér tappancsait a nedves anyagon. Elődalgott a nő mellett, majd halkán, szinte a levegőben úszva befutott az erdőbe. Filipovnáának úgy tűnt, mintha repülne. Most már szabad volt. Szemét elfutotta a könny. Egyszerre az az érzése támadt, hogy semmirekellő, és semmi jót nem tesz az életben. Mintha a pokol, melyet magában hord, ki akarna törni, hogy mind-

annyian megérezték, meglássák a fekete felhőket, melyek eltakarják előle a Napot. A szívért nyomta a kő, nehéz volt, mint Tockij mancsa, amivel fogdossa őt, éles, mint Rogozsin telhetetlen ajka... alig kapott levegőt. Csakhogy Filipovna szeretett mélyeket lélegezni. Megfordult és a villa felé vette az irányt. Tudta, mit kell tennie. Bejelentette a csokrosnak, hogy távozik. Még a drága fülbevaló ígérete sem tántorította vissza az elhatározásától.

Amikor hazaért, parancsba adta a cselédnek, hogy készítsen gyógyfüves meleg fürdőt, és senki se zavarja. Pasa szófogadóan és mindig készségesen csicseregte:

– Ahogy azt parancsolja, Nasztaszja Filipovna.

Filipovna kikapcsolta szoros ruháját, ingujjával megmasszírozta elgémberedett mellét, leült az asztalhoz, és levélírásba kezdett.

Drága Lizaveta Prokofievna!

Egész nap az a szó jár az eszemben, mellyel tegnap éjszaka engem illetni tetszett. Nem,

nem vetek semmit az Ön szemére, csak próbálom megérteni a szó jelentését, mely általánosságban olyan nők megnevezéséül szolgál, akiket pénzen vesznek a férfiak. Mivel tegnap éjjel Ön alvó arcomba vágta ezt a szót, Ön szerint én is ilyen vagyok. Kétségtelenül megakarnak szerezni... A generális gyöngy nyakék, Rogozsin százezer fejében. És Tockij kitarított engem, mint egy grófnőt... Csakhogy még mindig a saját magam ura vagyok, és ha úgy tartja kedvem, kitaszigálom őket a házamból. A gond ott van, hogy azt nem tudom, Ön mi csoda, drága Lizaveta Prokofievna. Ahogy ezen töröm a fejem, egyre csak úgy tűnik, hogy a generális Önnel kötött házassága csak egy jó üzlet, hiszen hozományba kapott ötven lelket. Ő keresi a rubelecskéket, Ön pedig teljesíti házastársi kötelességeit. Ő befolyásos embereket fogad a hivatalban, Ön pedig unatkozik a himzése felett. Ő egy „ribanccal” züllik, Ön pedig a kapuban várja. Most biztosan ellenvetéssel élne, hogy a generális az Ön törvényes férje, ám tegye csak a kezét a szívére, mit tenne ő akkor, ha kitaszigálná a házból?

Kedves Lizaveta, egyazon cipőben járunk, mindketten, hiszen nőnek születünk. Még ha az az érzésem is támad néha – bocsásson meg érte –, hogy az én helyzetem egy kicsit jobb, hiszen ha már nem tetszik az egyik vagy a másik, egyszerűen lecserélhetem. Ám próbálja csak meg Ön lecserélni a férjét! Éppen ezért nem haragszom Önre amiatt a szó miatt, kedves Lizaveta, sőt üdvözetemet küldöm, és ha meg szeretne látogatni, biztosítom afelől, hogy az én házam Ön előtt mindig nyitva áll.

Tisztelettel Nasztaszja Filipovna

Filipovna csinosan összehajtogatta a levelet, piros viasszal lepecsételte, és elküldte a cselédet, kézbesítse a generálisnének.

– Ne várj a válaszra – mondta, és kíváncsos teste elmerült az illatos fürdővízben.

Elégedett volt a farkassal és a Lizaveta Prokofievnának írt levéllel is. Puha kis szivaccsal mosakodott, alaposan, a lábujjaival kezdte és valahol a fülcimpájánál fejezte be. Nedves arcával grimaszokat vágott a tükörbe

és arra gondolt: ezért egyezkednek. Nem a lelkeért, hanem ezért. Csakhogy aztán eszébe jutott Rogozsin égő tekintete, Tockij nedves keze és hónaljszaga, a csilingelő trojkák, melyekkel az oltár elé szerette volna őt repíteni... Kígyószorítást érzett a torkán. Alig kapott levegőt. Kijött a kádból, és eszébe jutott a farkas. Eszébe jutott a tehetetlensége. Sokáig kellett kutatnia a fiókokban, az a rendetlen Pasa mindig mindent összekuszál, míg ráakadt arra, amit keresett. Az arannyal kivert pisztoly. A hivatalnoktól kapta, akinek már a nevére sem emlékszik. Simogatta vékony, csillogó csövét, nézegette rajta az arany rózsákat. Szagolgatta, ízlelgette, majd végül határozottan a kezébe fogta.

Közönséges halott apa

Régóta nem láttam már. Az utolsó látvány az volt, amikor tízéves kislány koromban emlékül lefényképeztem az arcát. Vérszegény, cingár kézzel és lábbal, megijedve a haragjától és az agresszivitásától. Most a koporsóban fekszik. Fekete zakóba és fehér ingbe öltöztetve disztingvált értelmiségi benyomását kelti. Nem egy alkoholistáét. A temetésen jelenlévők hallgatnak. A tömjén illata belengi a ravatalozót. A halott apa. Apa. Erről a szóról sok éven át csak a vezetéknevem jutott eszembe. A puszta tény, hogy olyan párosodás aktusából születtem, aminél ő is jelen volt. Nézem a nyugodt arcát. Érzelemmentes. Mint az ablakon lévő puszta, hideg jégfelület. Sosem volt ilyen nyugodt az arca. S ha mégis, sosem láttam. Csak a haragot. A dühöt.

Már régen nem láttam. Mert elhagyott. Megtagadott. Elutasított, rögtön azután,

hogy elváltak. Ám most, hogy ezen gondolkodom, arra jutok, már sokkal előbb fűtült rám. Már azelőtt, hogy megszülettem. Abban a percben, amikor az ondója anyámba fröccsent, hogy megtermékenyítse a petesejtet, az orgazmus végének pillanatában. Már akkor elhagyott. Le se szart. Már akkor is furcsa, kellemetlen teher lehettem számára, aki-ről gondoskodni kell, aki miatt éjszaka csendben kell maradni. Bögös kismacska. Vízbe kellett volna fojtani. Nem tudom, miért csinált engem. Igen, valószínűleg ő sosem gondolkodott ezen. Mert ha csak egyszer is feltette volna magának ezt a kérdést, akkor késztetést, kötelességet érzett volna, hogy eljöjjön meglátogatni a lányát. Legalább évente egyszer. Azért, hogy megkérdezze, hogy vagyok. Csakhogy ő nem tett fel kérdéseket, így csak most találkoztunk, az utolsó úton. Az ő utolsó útján.

Nem sír senki. Talán azért, mert senki sem szerette. És ha mégis akad olyan, aki szeretete, szégyell sírni egy ilyen semmirekellő után. És sem sírok. Minek? Görcsösen állok

és az idegenség érzését igyekszem elnyomni azzal, hogy az apám.

– Az istenért, de hiszen ő az apád – hallgattam gyerekkoromban az idegenektől. – Miért nem keresed meg?

De hogyan keressem meg azt, aki megtagad, kitöröl az életéből, akinek csak levegő vagyok, ez képtelenség. Levegő nélkül halott lenne, de nélkülem elég jól elvolt. Nem tudtam megtenni. A két kép, amit a fejembe rejtettem, elég furcsa volt. Az első apám részeg, dühös arca. A másik apám hajlott hátának látványa, ahogy szeretettel a tócsa fölött hajol, hogy kisbékákat fogjon nekem. Akkor agyoncsípték a szúnyogok. Nem tudtam eldönteni, melyik fényképnek higgyek. Melyik az igazi? Néha az volt az érzésem, mindkettő hazudik. Kiskorom óra gyűlöltem azokat a fiúkat, akik megölik a békákat. Úgy éreztem, a képet gyilkolják meg. A hátát. A szúnyogokat.

Hát sosem mentem el hozzá. Mert nem magyarázta el, hogy is van az a fényképekkel, ahogy azt sem mondta soha, miért fűtyült rám. Egyszerűen csak megtette. Ha elmondta

volna, közben a szemembe kellett volna néznie. Megkönnyítette a saját helyzetét. Az enyémet nem.

A keze összekulcsolva nyugszik a mellkasán, a rózsafüzér, amit ujjai közé fűztek, csillog. Fogadok, sosem volt a kezében rózsafüzér. Meglátszik. A keze természetellenesnek tűnik. Még halála után sem tudja megszokni az ájtatosságot. Eszembe jutott, hogy életemben először jól megnézhetem. Részletekbe menően. Az apámat, nem a rózsafüzért. Őt nézem, és próbálom megérteni, miért van az, hogy az összes démon, akiről eddigi életem során álmodtam, mindegyik az ő arcát viselte. Hiszen egyáltalán nem néz ki szörnyetegnek. Egy közönséges hulla. Közönséges halott apa. Már nem bánthat. Nem üthet meg. Nem ordíthat rám. Most már csak feket és várhat, mikor temetik el.

A pap megkezdi a misét. Istenről beszél, a megbocsátó Istenről. Ki bocsát meg nekem, hogy sosem mentem el hozzá? Még akkor sem, amikor már szarban volt. Beteg a pálinkától. Amikor már hajléktalanként tengődött. Talán

majd a koporsóban. Az Úristen akkor majd megbocsát, amikor a koporsóban fekszünk.

Jó, hogy meghalt. Megszabadított engem. A tudattól, hogy valahol van apám. Hogy el kellene mennem hozzá. Ő is megszabadult. Egymáshoz voltunk kötve. Tudat alatt biztosan ott volt benne valahol, hogy van egy lánya. Még ha szart is rám, direkt és tudatosan, hátul az agyában, az agya legtitkosabb részében biztosan nyomasztotta őt a kötelességérzet. A kötelesség, hogy menjen és megnézze a lányát. Talán megpróbálta elinni, elpiálni, kiégetni. Képtelenség. A kötelességérzetet sosem iszod el. Nyomaszt. Tudom. Amikor éjjel a démonokkal álmodtam, reggel az ágyamnál már várt a kötelesség. Szigorúan mondta: „Az istenért, de hiszen az apád!” Feltartott ujjal. Félttem. A gondolattól, hogy végül szót fogadok és becsengetek az ajtaján. És kinyitja. A démon. Az apám. Hogy mond valamit. Valami rosszat. Valamit, ami megöl. Úgy félttem, hogy ki sem tettem a lábam a házból. A biztonság kedvéért, nehogy találkozzam vele.

A pap lassan befejezi. Még próbálom bevésni az emlékezetembe apám szájának vonalát, mely olyan szabályos, mint a klarinétosé. Keskeny, és most még fehér is. „Olyan a szád, mint apádé. Úgy jársz, mint apád. A hajad is olyan, mint az övé”. Sokszor mondták. Mindenemet gyűlöltem, ami olyan volt, mint apámé. Néztem magam a tükörben, és legszívesebben kimetszettem volna undorítóan keskeny ajkamat, mely olyan volt, mint az övé. Kitéptem volna a hajamat, levágtam volna a lábamat. Utáltam magam, mert úgy néztem ki, mint apám. És amikor összeverekedtünk a húgommal, a legundorítóbb megalázás az a mondat volt, amikor azt mondtuk egymásnak:

„Olyan vagy, mint apa.” Belevágva az arcba. Úgy fáj, mint amikor rám húztak egyet a bűdös, vizes felmosóronggyal.

Ám most már teljesen mindegy. Mert halott. És a halott apa fennköltebben hangzik. Nem mint a részeges, alkoholista verekedő. A kérdésre, mi az apád, büszkén azt fogom mondani, halott. Nem csinál semmit, nem ront el semmit. De nem is tesz helyre semmit. Nincs. Csak

én vagyok itt. A kópiája. Az ő elfelejtett orgazmusa. Ábrándozhatok arról, milyen jó volt, hogyan játszott velem, milyen jól klarinézott. Más apát csinálhatok belőle, aki nem ivott, abból, aki azon a kisbékás képen szerepelt.

Lezárják a koporsót, a fekete gyászmenet az autó mögött lépdel. Cuppogunk a sárban. Apa fekszik. És kussol. Sosem tudott kussolni. Csak ordítani. Széttörni a poharakat. Most kussol, mint a sír. Az úton átfut előttünk egy fácán. Barna krumpli. Fut az életéért. Ne félj! Már halott. Az apját.

Kirakják a koporsót, a deszkákba beleharapnak a kötelek. Ideje befejezni. Mondani kellene valamit. Valamit, ami nyomaszt, mint a kötelesség. Amit sosem tudtam kimondani. A fáról hullanak a levelek, lassan, mint az eső a némafilmben. Valamit mondani. Jó. Ahogy akarod. Kinyitom tehát a szám. Néma varjú vagyok. Abban a pillanatban, amikor a koporsó a sír aljának ütközik, kibuggyan a számból:

– Megbocsátok neked, te... barom. Te... apa.

Három nő

A szoba zordnak tűnt. A kórházi ágyneműnek szürke árnyalata volt, a mosdó fertőtlenítőtől bűzlött, és az állványon lévő tömlőcskében csillogott a színtelen folyadék maradéka. A padlót borító linóleum visszaverte a lenyugvó nap szikráit. A fülébe csengett a kórházi klímaberendezés bűgő hangja, valamint a nővérek nevetése. Valahol a földszinten a szakácsnők az óriási edényeikkel zörömböltek. Három nő ült csendesen egymás mellett a beteg körül, hangtalanul mormolva a miatyánkot.

A haldokló nő nehezen vette a levegőt. Mintha a ki- és belégzés között egy egész örökkévalóság telt volna el. A festett hajú nő hangosan felsóhajtott:

– Szenved, ugye?

– Az orvos adott neki fájdalomcsillapítót – szipákolt a kisebbik. – Infúziót is akart még,

de mondtam neki, hogy nem akarjuk elnyújtani a szenvedését.

A harmadik, magas, szemüveges nő gyengéden megfogta a haldokló kezét. Egy kicsit magához tért, fogatlan szájával úgy nézett ki, akár egy újszülött. Megpróbált valamit mondani a mellette ülő nőknek. Az egyik nő előrehajolt.

– Nem értjük, mit mondasz, anya, mit akarsz mondani?

A haldokló erőlködött, de a torkát nem hagyta el más, csak valami a fészekből kirepülő varjúfiókák sírásához hasonlító, artikulálatlan, nyers hang.

– Valamit mutat – mondta az alacsonyabb nő.

Mindhárman a haldokló ágya fölé hajoltak, és próbálták megérteni, mit akar mondani. Figyelmesen nézték a száját, a mimikáját, hátha elkapják a haldokló arcra íródott vad üzenetet.

– A halál elveszi a hangunkat, nehogy eláruljuk, mi van a túloldalon – mondta a szőke nő, és elsírta magát.

– Ne sírj, nehezen fog meghalni – hurrogták le a többiek.

A szobában vontatott torokhang terjedt, a forrásban lévő víz bugyogására emlékeztetett, és az eddig tehetetlenül a test mellett pihenő kezek vagdalkozó mozdulatot tettek az arcuk előtt.

– A lábára mutat – találgatott a szemüveges nő. – Anya, fáj a lábad?

A haldokló igenlően bólintott.

– Gyertek, segítsetek, teszünk alá vánkost – súgta a szőke.

Lassan megemelték a kiszáradt és megtört testet, és finoman egy fehér vánkost nyomtak a fara alá.

– Jó? – kérdezte a szőke.

A haldokló anya bólintott, és a ráncokkal teli arcán mosoly suhant át. A nők újra helyet foglaltak, és elimádkoztak egy újabb üdvözlégyet.

– Mit gondoltok, mikor hal meg? – kérdezte a legkisebbik.

– Kemény asszony, fogadok, hogy akár reggelig is elhúzza, ugye? – válaszolt a szem-

üveges, és megsimogatta a mamit.

– Én itt maradok, akár reggelig is, nem akarom, hogy egyedül haljon meg – fanyalgott a szőke.

– Én is – mondta a legkisebb, és egyszerre mindhárman igent mondtak.

– Én is itt maradok, mindannyian a mamival maradunk, egészen végig, mindvégig.

A mami az ágyon újra magánkívül volt. Mosolygott, és nyitott szemekkel pásztázta a termet.

– Isten tudja, mit lát – hajolt át rajta a szemüveges. – Állítólag a haldoklóért eljönnek a holt lelkek. Az emberek, akiket ismertünk, akiket szerettünk. Eljött volna érte Mariska néni?

Mindhárman körülnéztek a szobában, hát ha megpillantanak valami Mariska néniire utaló jelet, ám a csillogó fehérre lakkozott falon kívül nem láttak semmit.

– Ha belegondolok, kurvára nehéz élete volt – jelentette ki a legkisebbik.

– Bolond volt az apja, beteg az anyja, hat gyerek és egy nehéz természetű férj a nyakán – tette hozzá a szemüveges.

– Jézusom, de még milyen nehéz természetű! – pontosított a szőke, és megcsókolta mami arcát.

– Legalább a halála könnyű lehetne – szólt a legkisebb. Mindhárman helyeslően bólintottak.

– Gondoljátok, hogy megélte valaha is az orgazmust? – emelte fel a szemüveges nő a tekintetét.

– Kétlem – mondta a legkisebb. – Az apánk magasról tojt rá, hazajött az egyhetes műszakból, és ahogy ő mondta, gondoskodott arról, hogy beinduljon a tejtermelése, majd újra visszament dolgozni.

Nyugtalanul, hogy az anyjuk nem élte meg az orgazmust, leültek egymás mellé az ágya szélére. Az arcát nézték. A szőke csendben megigazította a takarót.

– Mit gondoltok, végzett valaha önkielégítést? – folytatta a legkisebb.

– És mikor, kérlek szépen, hiszen egyfolytában dolgozott, örült, ha nyugodtan kialhatta magát – mondta kicsit mérgesen a szemüveges.

Hallgattak egy ideig. A szobában lévő félhomály sűrűsödni, terjeszkedni kezdett, a levegő feszültséggel volt tele, vibrált, és nekik olyan érzésük támadt, hogy az alkonyat, a sötét mikrorészecskék, melyek egyszer csak repkedni kezdtek a sötétedő szobában, az ő haldokló mamijukon mennek keresztül, szétzedik a belső részeit, és messzire viszik. Azzal a tudattal néztek rá, hogy utoljára látják. Szemükkel körülrajzolták a ráncokat, az anyajegyeket és a bőrén lévő májfoltokat, meg akarták jegyezni, lefényképezni, hogy aztán emlékezzenek, ha egyik reggel felébrednek, és ő már rég messze lesz, valahol, ahol már nem lesz szüksége sem arcra, sem testre. Hogy bennük maradjon létének lenyomata, amelybe úgy foghatják fel az erőt, akár az esővizet a cserepes virágoknak, hogy erőt meríthessenek további újtjukhoz. Amely már mami nélküli lesz.

A haldokló zihálni kezdett. Tüdeje hullámokban telt meg levegővel, sípolt, mint a szétpukkadó luftballon, és már nem tudott rendesen megtelni, mintha a halál által fűrt

lyukakból visszatartathatatlanul szökne ki a levegő. Úgy tűnt, hogy végleg leáll.

– Engem ez a szülési fájdalmakra emlékeztet – suttogta a szőke. – Olyan rohamai vannak, mintha valami ki akarná őt nyomni a testéből. A bőre is olyan, mint a babáé, észrevetted, hogy kisimultak a ráncai?

A nők újra figyelmesen tanulmányozták a mami arcát, és egyetértően bólogtattak.

– A halál tulajdonképpen egy belső születés – filozofált a legkisebb. – Hátramenet, tolatás – gesztikulált –, mint amikor az autó tolat. Csak visszamész oda, ahonnan jöttél. Tulajdonképpen ez nem is szörnyű. Nyilván ugyanúgy fáj.

Mindhárman hallgattak, és a szülés emléke lebegett a szemük előtt. A szőke megfogta a haldokló kezét. Kék volt.

– Elmegy – mondta, és a hangja úgy szólt a klimatizáció bűgása mellett, mint a papírrepszés.

A haldokló egyre nehezebben szedte a levegőt. Akart valamit mondani nekik, de ők nem értették.

– Igen – mondták –, itt az ideje, mami, menj csak nyugodtan, mindent megtettél, amit meg kellett tenned. Minden rendben van. Veled vagyunk.

Türelmesen simogatták a kezét. Ám a mami csak nem akart meghalni. Már-már úgy tűnt, hogy utolsót lélegzik, hogy a halál végleg betakarja örökkévalósággal az arcát, ám a tüdő újabb lélegzetvételbe kezdett.

– Nem megmondtam, hogy kemény asszony? – szólalt meg a szemüveges. – Egészen reggelig kihúzza.

Mami újra nyugodtabban szedte a levegőt. Mosolygott. Talán a láthatatlan Mariska néni-re, vagy a virágokkal teli ágyásokra, melyeket annyira szeretett. A nők csak találgattak, mit is élhet át, talán azzal az ismeretlennel találkozott, aki a háború idején mindennap, csaknem egy éven át, rózsát tett a küszöbére. Előtörték az emlékek, eszükbe jutott, mi mindent éltek meg a mamival. Miért törte el az apjuk hüvelykujját, hogyan kente be a munkahelyén a vécépapírt csípős paprikával. Hogyan ijesztette meg a szomszédasszonyt a

pincében, aki ezért nagyon leította. Mind-egyikük megpróbálta emlékei közül a legviccesebbet előbányászni, az élete leghihetlenebb pillanatát. Felelevenítették a múlt emlékképeit, amelyeket nem vesz el tőlük még a kegyetlen halál sem, míg végül mosolyogni kezdtek. Elővették a kalácsot és a kávé, mert hosszú az éjszaka. Panaszkodtak: kár, hogy itt nem lehet dohányozni, és csendben figyelték, ahogy a nővér a mami vérnyomását méri.

– Nagyon alacsony a vérnyomása – mondta a nővér olyan hangon, ahogyan a bolti eladó jelenti be, hogy elfogyott a banán. – Már sajnós nem tart sokáig.

Kicsordult a könnyük, a sírásroham eltorzította az arcukat, ám aztán tudatosították, azért vannak itt, hogy segítsenek a maminak méltóságteljesen meghalni.

– Miért sajnós – mondták –, ő már meg akar halni, de kemény asszony, nem adja oda magát olyan hamar a halálnak, hiszen ő sem kapott semmit ingyen.

A nővér elment, ők hallgatásba merültek. A homály körülvette őket, a kórházi ágynak üt-

között, de nem gyújtottak lámpát, nehogy esetleg a fény megzavarja a mami haldoklását.

– Imádkozzunk! – ajánlotta a szemüveges nő. – Talán segít neki.

Így elimádkozták az üdvözlégyet és a miatyánkot, egyet a haldoklókért, és a mami lassan elment, egyre lassabban és nehezebben lélegzett. Időnként azt hitték, hogy végleg eltávozott, ám a tüdeje még oxigénhez jutott.

– Anya, menj már – mondta a legkisebb. Megcsókolta az arcát. – Mi tart még mindig itt? Már mindent elvégeztél.

A szőke és a szemüveges is az ágy fölé hajoltak, és lassan számot vetettek anyjuk tetteivel, megígérték neki, hogy gondoskodnak a testéről, és illendő temetést rendeznek számára. Elmondták, milyen ruhát adnak rá, és a nővéréről sem feledkeznek meg, aki most egyedül marad, csak menjen már, az istenért, menjen.

– Mától helyeslem az eutanáziát – mondta a legkisebb –, nem kellene ennyire szenvednünk.

A mami lassan lélegzett. A be- és kilégzés

között öt perc is eltelt. Az arca teljesen kismult. A nyugalom, amely belőle áradt, még a legkisebb nőt is megríkatta.

– Nézzétek, milyen szép...

Mellkasa utoljára süllyedt meg, csendesen, zihálás nélkül, mint amikor egy kendőt ejtünk a földre.

– Azt hiszem, meghalt – mondta a szemüveges nő, és tükröt tett a mami szájához.

A tüdeje végleg felmondta a szolgálatot. A tükör tiszta maradt.

– Állítólag a halottak még pár óráig hallanak bennünket – súgta a szőke.

Mindhárman felálltak, meghajoltak a holttest felé. Mélyen, majdnem az ágyig meghajtották a testüket. Elmondták neki, mennyire szerették, és megőrzik emlékét a szívében. Megcsókolták a nyugodt arcot. Senki sem sírt. A szemüveges nő Hegerová dalát kezdte énekelni, a mami kedvencét. Énekelt, és remegő hangja szétterjedt a kórházi folyosón. Az érett cseresznyéről és a zöld ágacról dalolt, a fiúkról és a megevett kalácsról. A nővér kihúzta a mozdulatlan kézből a csövet, és őszinte rész-

vétét nyilvánította. Az orvos megállapította a halál beálltát. A legkisebb nő kinyitotta az ablakot. A szobába friss levegő áramlott, mely felfrissítette a fáradt nők arcát. Mindhármuknak egyszeriben az az érzése támadt, hogy teher esett le a vállukról. Valami nehéz, ragacsos és hideg, valami, amit nem lehet elviselni. Fájdalmas, mely elől el szerettek volna szaladni, ami miatt keseregni akartak. De nem futamodtak meg. Kibírták. A szőke megmosta az arcát a mosdóban. Megnyomta a kapcsolót. A fény, amely egyszerre előntötte a szobát, majdnem kiszúrta a szemüket. Fájdalmasan nyomkodták a szemhéjukat. Egy darabig vártak, míg pupillájuk hozzászokik az éles fényhez. A legkisebb kiöntötte a poharakba a maradék hideg kávéját. Ittak. Hallgattak. A halott mamit nézték.

A szemüveges nő végigsimított a nyakán.

– Gyertek – mondta fátyolos hangon –, be kell tennünk a mami fogait. Míg teljesen meg nem merevedik.

Mindhárman szinte egyszerre érintették meg a mozdulatlan testet.

Az üres lakás

A parkban lévő lámpa óvatosan villant egyet a sötétben. Az elektromos pattogó hang felébresztette a szélén nyugvó rémálmot. A fű, amelyben lassan felvillantak a szentjánosbogarak, illatos volt. A szürkület a sötét zugokba kúszott, a kisbagoly füttyentett egyet a bokrok között. Valahol szólt a rádió. Emma slukkolt egyet a cigarettából, és a vörös párázs egy pillanatra felvillantotta kamasz arcát. Az éjszakai vadászatra indult macska elnyújtott hangon nyávogott.

Emma már jó egy órája várt. Lezuhanyozva, gondosan kisminkelve, megfésülködve, fiúnadrágban és sportcipőben, amilyent talán az összes kamaszlány visel ebben a városban. Eloltotta a cigit és leült a padra, amibe valaki késel hatalmas betűkkel belevéste, LACI. Egy darabig nézte a nevet, ám aztán rájött, semmilyen Lacit nem ismer. A parkban egyre sötétebb lett,

mintha valaki fekete tintát öntött volna a fákra, a kisbagoly egyre hangosabban füttyögött. Emma dúdolni kezdett egy dalt, amit a rádióban hallott. Ez a park tiszta Twin Peaks – jutott eszébe, amikor a feje felett hangtalanul elszállt egy bagoly. Mint a szellem. A dal annyira megtetszett neki, hogy hangosabban kezdte énekelni, ám nem egészen hangosan, a lábával megütötte hozzá a ritmust.

A sötétből előbukkant a fiú, magas és nyurga, pontosan olyan, amilyenek a tizenéves fiúk. Emma felé vette az irányt.

– Mi van veled? – kérdezte Emma szemrehányóan, és lába abbahagyta a dobolást. A fiú egyetlen szó nélkül megcsókolta, leült a padra, és a hátával betakarta a Laci-feliratot.

– Gáz van – hajtotta le a fejét. – Semmi sem lesz belőle.

Emma egy darabig nézte, hitetlenkedve, mintha várná az információ másik felét, ami valamivel jobb lesz. Csakhogy amikor a fiú továbbra sem szólalt meg, felhúzta a csípőjére lemászott nadrágot és felsóhajtott:

– A francba!

– Több mint egy órát vártam. A szüleim veszekedtek – mondta a fiú. – Nem mennek sehova.

Emma leült mellé, és megfogta a combját.

– Még Dodit is hívtam, de az ő nyaralójukba beköltözött a nagybácsija, és a faterja is egész hónapban otthon van.

– Hogy lehet ez? – sóhajtott fel Emma, és cigarettával kínálta a fiút. – Nincs szerencsénk. Soha az életben nem fogom elveszíteni – nevette el magát keserűen, és megsimogatta a fiú arcát.

– Úgy néz ki, én sem – tette hozzá a fiú, és finoman megérintette Emma nyakát.

– A szüleim is olyan ütődöttek – folytatta a lány. – Törődnek azzal, eszem-e elég vitamint, egészségesek-e a fogaim, van-e rajtam meleg zokni, érdekli őket, kivel járok iskolába, és tiszta-e a szobámban a szőnyeg, de az, HOGYAN, és főleg HOL veszíti el a lányuk a szüzességét, az egyáltalán nem izgatja őket.

A fiú szívott egyet a cigarettából és az ő gyerekes arcát is megvilágította a felvillanó parázs.

– Próbáltam nekik jelezni, jó lenne, ha elutaznának, mert vendéget akarok hívni, ám a faterom idegesen kijelentette, nem lesz ivászat. Azt gondolja, az az első, amint kiteszik a lábukat a lakásból, hogy berúgok, mint a disznó.

Emma szomorúan nézett rá.

– Ez az az alkoholista generáció, aki nem ismerte a füvet.

A kisbagoly vijjogni kezdett a bokrok között.

– Olyan hangja van, mint a gumijátéknak – mondta gondolataiba mélyedve. – Tudod, mennyire örültem? – folytatta, és enyelegve a fiú ölébe ült.

A fiú átölelte és beszívta a fülcimpája illatát.

– Ebben a rohadt városban nem lehet találni egy üres lakást – mérgelődött a fiú. – Mit gondolnak a faterék? Telefonfülkében fogjuk csinálni életünkben először?

Emma elmosolyodott a telefonfülkében való aktus gondolatára.

– Igen, a folytatása lehetne a Mátrixnak. Neo és Trinity a fülkében kefél.

– És nem veszik fel a kagylót – teszi hozzá a fiú.

– A felcseszett Mister Anderson idegesen nézi az óráját – nevette el magát rekedten a lány.

A fiú újra slukkolt egyet a cigiből. Emma egy darabig a tincseivel játszott, és közben az állát harapdálta.

– Valamit kitalálok, ne félj – mondta a fiú, és eloltotta a cigarettát.

Csókolózni kezdtek, pontosan olyan bátoritanul, ám éhesen, ahogy a szerelmes tizenévesek csókolóznak. A lány nevetségesen hosszú kezei átölelték a fiú nevetségesen hosszú lábait, a fiú ujjai izgatták Emma ölet, Emma pedig a fiú fenekén körözött a tenyerével.

– Én már nem bírom ki – fújtatott Emma. – Szeretkezni akarok veled. Mit csináljak, hogy végre megtörténjen?

– Csengessünk be valakinek az ajtaján és illedelmesen kérjük meg, távozzon fél napra a lakásából, mert életünkben először kefélni akarunk – mondta a fiú.

– Legjobb lenne becsengetni a polgármesterhez, aki abban a hatalmas négy szobás lakásban lakik – tette hozzá Emma. – A közjólétre való tekintettel. Elég elszállt embernek kellene lennie – vetette el rögtön az üres lakás ötletének még a gondolatát is.

A parkban lévő lámpa újra villant egyet. A fény irányába repülő bogár egy pillanatra elvesztette a tájékozódó képességét. A denevér nyolcast írt le a levegőben, és bekapott pár dezorientált legyet.

– Tudod, mi jutott az eszembe? – kérdezte a fiú, és ringatni kezdte az ölében ülő Emmát. – Tudod, az a hippi nő, aki a harminckettesben lakik, tudod, akin mindig húsz kiló gyöngy lóg, még ha csak az üzletbe megy is.

Emma gondolkodóba esett, és elrejtette a kardigánja alól kikandikáló mellét.

– Gondolod, hogy okés lenne?

A fiú megvonta a vállát, szájon csókolta és hozzátette:

– Meglátjuk, nem?

A bagoly hangtalanul elrepült a fejük fe-

lett, és a kisbagoly a bokorban üdvözlésképpen vijjogni kezdett.

– Tiszta Twin Peaks – mondta a fiú, és kezébe vette Emma kamillaillatú hajtincseit.

Emma ezen a héten kétszer találkozott a hippi nővel. Mindig eszébe jutott az az örült ötlet, hogy elkérje tőle a lakását. Ám a szemérem meggátolta abban, hogy szóra nyissa a száját. Habozott, gondolkodott, de a barátja teste iránti vágy arra készítette, csengessen be a hippi nő ajtaján. Egy csomag kávévét vett magához, a lehető legillendőbb ruháját öltötte fel, és elindult a harminckettes bejárat felé. Becsengetett. Megcsapta a párolt zöldség szaga. A hippi nő az ajtóban állt és nagy, zsíros szemüvegén át nézett rá.

– Mi van, kedvesem? – kérdezte barátságosan, és Emma fülébe csapott a háta mögül kiáramló zene. Led Zeppelin – gondolta. Ki hallgat ma már ilyen elcsépelt zenét? A hippi az ajtóban állt, vizsgálóan nézett, és Emma azon gondolkodott, hogy is kezdje a mondanivalóját. A kávé megmentette.

– Jó napot! Megihatnánk egy kávét és beszélgethetnénk egy kicsit? – hebegte.

A hippi meglepetten kikukkantott az ajtón és körülnézett, hogy ez nem valamilyen támadás-e, rablási kísérlet vagy valamilyen más átverés. Amint megállapította, hogy a lány a kávé mellett nem hozott senkit magával, biccentett, a hosszú ősz haja közben az arcába hullott.

– Dehogynem, gyere be!

Emma mély levegőt vett és csendesen bement. A lakás ugyanolyan volt, mint a többi panellakás, csak a falak köröskörül tele voltak ragasztgatva mindenféle színes, pszichedelikus motívumú plakáttal, az asztalon batikolt abrosz, az ablakon lévő bambuszrolókon gyenge fény szűrődött át. Emma illendőségből lehúzta a cipőjét. A hippi egy hatalmas piros fotelbe ültette, és megkérdezte:

– Akkor megcsináljam azt a kávét?

Ő elfogódottan bólintott, mintha már rég elfeledkezett volna róla, miért jött, rácsodálkozott a bútorokra, a kövekre, a sokszínű gyöngyök halmaitól forogni kezdett vele a szoba.

– Hát persze – tért magához, és átnyújtotta a hippi nőnek a kávét. Haláli, gondolta, míg az asszony a csészéssel csörgött a konyhában.

Nem haltak még ki a hatvanas évek – mergett az ágy fölé ragasztott hatalmas Jimi Hendrix-plakátot nézve. A vele szemben lévő szekreterben egy óriási vízpipa trónolt. A néni meg szív itt nekünk – nevette el magát. A huzat megmozgatta a rossz energiák távol tartására szolgáló patkócskakat, az illatrúd nem volt képes elnyomni a párolt zöldség szagát, Zeppelinék pedig valami gőzös utazásról énekeltek.

– Tiszta dharma – összegezte Emma, ám nem mélyedhetett el sokáig a gondolataiban, mert jött a hippi és megterítette az asztalt batikolt, apró gyöngyökkel kivarrott alátétekkel.

– Cukrot vagy mézet kérsz? – kérdezte az asszony, és Emma először figyelt fel mély, bársonyos hangjára, és a szemére, mely mezei katánggal teli rétre emlékeztette.

– Cukor nélkül iszom – felelte.

A hippi lehalkította a lemezjátszót, és Emma mellé ült.

– Emma vagyok – kezdte.

– Melánia – mondta a hippi, és kezet nyújtott. – Ám Melaninak szólítanak. Anyám a terhesség alatt sok dinnyét evett, innen ragadt rám ez a név* – próbált viccelődni, csakhogy Emma mereven bámulta a vízpipát. – Azt a plastikos Hlavsától kaptam, ismered őket? – kérdezte, mert észrevette, mit néz a lány. – Pszichedelikus rockot játszottak.

Emma nemet intett, hogy ő csakis house-t hallgatott, a szülei pedig legfeljebb fűvészenét. Melánia megkeverte a kávéját.

– Miért jöttél el hozzám, kedves? – kezdte.

Emma idegesen megszorította a jobb kezét, mert úgy hitte, ez segít majd leküzdenie az idegességét, mely ez után a mondat után megremegtette a gyomrát.

– Tudja, mindig látom az üzletben, mindig rengeteg gyöngyöt visel, ez egy elég örült ötlet, de tényleg senki mást nem jutna eszembe

* *melón – görögdinnye, szlovák*

megszólítani... , mert annyira békeszeretőnek néz ki, talán azért, mert hippi, a hippik békeszeretők, nem? – nézett rá a lány.

Melánia elmosolyodott, és a szájából elővillant az aranyfoga.

– Talán igen – búgta bársonyos hangon.

– Tudta, Melánia asszony, van egy barátom, nagyon szeretjük egymást, s ő elutazik egy évre Londonba, tudja, hogy van az... – vett egy mély levegőt Emma és kortyolt egyet a kávéból. – Meg szeretnénk tenni, az a gond, hogy nincs hol – szórta ki magából gyorsan a mondandóját, mint amikor szétszakad egy gyönggyel teli zacskó.

– Szívni akartok? – kérdezte értetlenül Melánia.

– Nem szívni, tudja, mi szeretkezni szeretnénk, pontosabban életünkben először szeretnénk szeretkezni – suttogta Emma, és kicsit elpirult.

Melánia először megvakarta azt a hosszú ősz hippihaját, majd elkacagta magát.

– Te még szűz vagy? Hi-hi-hi.

Emmát elöntötte a forróság, s bár huzat

volt a szobában, érezte, hogyan szalad le fe-
nekén az izzadság.

– Igen – sütötte le a szemét.

– Nem kell ezért szégyenkezned – kacarászott a hippi. – Én is az voltam valamikor.

Melánia asszony hahotázott, és katángkék szeme boldogan simogatta Emma izzadt arcát. Úgy nézte, mintha még életében nem látott volna szüzet.

– Ő is szűz? – kérdezősködött Melánia, és Emmának kellemetlen előérzete támadt, hogy viccet űz belőle.

– Maga bolondot csinál belőlem, ugye? – kérdezte, és úgy érezte, bármelyik percben el-sírja magát.

– Az istenért, lelkecském, dehogy... – el-lenkezett az asszony, és megsimogatta Emma arcát. – Csak próbálom megérteni a helyzetet, mert ha kölcsönadom a lakásomat, tudnom kell, ki kivel és mit fog itt csinálni. Ha jól értettem, kölcsön akarjátok kérni erre a becses alkalomra a lakásomat, nem?

Emma bólintott.

– De csak olyan kósza ötlet volt, hiszen

életünkben először nem csinálhatjuk a telefonfülkében, az tiszta Mátrix lenne.

Melánia vidáman kacarászott tovább, mintha nem lenne ki a négy kereke.

– A Mátrixot nem ismerem, csak az Asterixet. Az valami új, nem? – kérdezősködött újra.

– Teljesen mindegy – intett Emma, mert észrevette, hogy a hippi nincs képen. Nagyot kortyolt a kávéból. A Zeppelinnek vége lett. Melánia kicsit megnyugodott, Emma is.

– Mit tegyek fel neked, galambom? – tekint egyet a hippi a nagy hátsóján, miközben szoknyájának mintája majdnem kiverte Emma szemét.

– Mit tudom én, lehet reggae is – sóhajtott fel Emma, és az jutott eszébe, hogy valamilyen drum`n`bas zenét kérni felesleges is lenne ebben a lakásban.

– Reggae, reggae – énekelte Melánia, és a szobában szétterjedt Bob Marley hangja, aki rekedten azt hirdette, éppen most kezdődött el a füves forradalom.

– Tetszik az őrült ötleted. Miért is ne? – csilingelt affektálóan a karkötőivel Melánia.

– És mikor akarjátok? – kérdezte.

– Mit tudom én? Talán ezen a héten, ha lehet, míg nem jön meg a bajom – mondta Emma és letette az üres csészét az asztalra.

– Rendben van – egyezett bele Melánia. – És mit akartok? Hogyan díszítem fel a szobát? Mit akartok enni, inni? – kérdezősködött tovább.

– Úgy gondolom, eléggé ki van ez a lakás díszítve – nyugtatta meg a hippit Emma, mert ha még további színeket képzel el ebben a kis kamrában, lúdbőrös lett a háta. – Inni meg hozunk magunkkal, és biztos lehet abban, hogy rendet rakunk magunk után.

– Megmondom neked egyenesen, nagy megtiszteltetés számomra, hogy a lakásomat ilyen misztikus alkalomra kölcsönadjam – mondta izgatottan Melánia. – Majd elképelem, hogy itt csináltátok, a párnák feltöltődnek a vágyatok energiájával.

Emma azonban nem akart beszélni a részletekről.

– Akkor csütörtökön? – vetett véget a lány a beszélgetésnek.

– Csütörtökön – egyezett bele Melani. – Elugrom a barátnőmhöz, és a lakás csak a tiétek! – kacsintott jelentőségteljesen Emmára. Kortyolt a kávéból. Emma felkecmergett a fotelból, megköszönte a kedvességet, felhúzta a cipőjét, és elinalt. Végre rendesen tudott lélegezni.

A csütörtöki nap ugyanolyan volt, mint más csütörtök, csak Emma érezte úgy, mint ha luftballonok nőttek volna a lábán, reggel óta lebegett a lakásban és nézegette a testét a tükörben. A barátnőjétől kért fogamzásgátló tablettát, így már semmi nem ronthatta el a szeretkezést, amit már annyiszor elképzelt, s ami már annyiszor nem jött össze.

A panelház előtt találkoztak, a fiú megbotorvált, finom illata volt, a Nap énekelt, és ők kéz a kézben elindultak a hippi lakására. Édes idill.

– Ez a hippi kicsit lökött. Tudod mit mondott nekem? Hogy el fogja képzelni, hogyan szeretkeztünk, és beszívja majd a misztikus

energiát – nevette el magát Emma, és a tekintet, amely az arcáról röppent fel, megcsókolta a fiú ajkát. A fiúnak felragyogott a szeme.

– Az öreg hippi egy kicsit ferde hajlamú, nem? Mintha fiatal korában elszipózta volna az eszét – tette hozzá, amikor kinyitotta a zöldesbarna ajtót. Beléptek.

Melánia már várta őket. A lakásban olajlámpa illata terjengett, vaníliaillat, afrodiziákum – hangsúlyozta, majd utoljára heherészett egyet, mielőtt kezükbe nyomta volna a lakás kulcsát.

– Tartsd magad – mondta a fiúnak, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Ez tényleg idült, ez a lakás... – jegyezte meg a fiú, amikor végigpásztázta a néma énekesek posztereit a falakon, akik akkor voltak híresek, amikor ő még a csillagokban volt. Emma boldogan az ágyra vetette magát.

– Megvan az üres lakás – kiáltott.

Meztelen lábbal a batikolt ágytakarón ugrott, a fiú pedig elővette a vörösbort.

– Bort? – kérdezte.

Emma bekapcsolta azt a fura lemezját-

szót, a lemezhalomból előkereste a Grateful Dead albumát, és feltett valamilyen pszichedelikus szerelmes dalt, melyben a kék égboltról énekeltek.

– Ilyenre nekem nem áll fel – szurkálódott a fiú, ám Emma szótlánul befogta a száját és simogatni kezdte.

Sokáig egyetlen szó nélkül simogatták egymást, lassan lekerültek az egyes ruhadarabok, míg teljesen meztelenek nem lettek. Érintéseikkel körülrajzolták egymás testét és a feltörekvő érzésekre figyeltek. Megszagolták egymás izzadságát, nyelvhegyükkel izgatták az anyajegyeket, nyalakodtak, csókolóztak úgy, mint soha annak előtte, és talán soha azután.

– Szomjas vagyok – jelentette ki egy idő után a lány –, innék valamilyen teát.

Kiment a konyhába, ám nem akaródzott neki teát főzni, ezért felemelte a teáskanna fedelét.

– Van valamilyen a kannában... – kiáltott a szobába.

Megitták.

– Undorító – jelentette ki a fiú, és behozta a konyhából a cukortartót.

– Istenem, ez valószínűleg az öreganya zokniját főzte ki – nevetett Emma, ám szomjas volt, ezért fenékgig ürítette a bögrét. Tovább simogatták egymást.

Az izgalomtól Emma széttárta a combját, benedvesedett a hüvelye, felhevültek az ujjbegyei. Az szerelem illatától kitágultak az orrlyukai. A fiú nyakát ízlelgette, a bőrére ragadt vaníliabúz ezer kéjes tűt lövellt a csiklójába. Éppen akkor, amikor Emma a fiú mellbimbóját kezdte izgatni, az az érzése támadt, hogy megduzzadtak, nőnek és mindjárt szét-pukkadnak, mint amikor a sütőport leöntik vízzel. Állandóan változtak, mintha gumiból lettek volna, mozogtak, hullámoztak, míg Emma azon nem kaptam magát, hogy úgy figyel, mint a macska a futkározó egeret. Az izgalom elillant.

– Nőnek a melleid – szólalt meg. – Már olyan nagy, mint Vénuszé.

A fiú megdöbbenve nézte a melleit.

– A marha, tényleg – mondta, Emma pe-

dig a földön hempergett a nagy hahotázástól. – Valami van velem – tette hozzá, és megnézte a kezét, mely egyszerre megduzzadt és rohamosan nőni kezdett, szinte olyan lett, mint egy hegesztőkesztyű. – Egyujjas kesztyű van a kezemen – sikoltott, csakhogy Emma felelni sem bírt neki, mert hahotázva hempergett az ágyon. – Ez a nő tett valamit abba a teába, azért volt olyan furcsa íze – mondta a fiú és némán figyelte Emma vagináját, amely úgy pulzált, mint az élő fekete állat.

– Lélegzik a pucid – mondta. Meg akarta simogatni, ám az ujjbegyei nem engedték, így csak állt ott hatalmas ujjakkal, kesztyűs kézzel, és nézte, hogyan lélegzik Emma vaginája.

Emma a haját fogta nevéttében, arcán patakokban folyt a könny.

– Tudod, hogy nézel ki? – kérdezte nevéttől fuldokolva. – Mint egy transzvesztita.

– Tényleg? – kérdezte, ám akkor a hangja három oktávval feljebb ugrott, és egyszerre olyan sipítós hangon kezdett beszélni, mint egy kislány.

Emma ekkor már a földön fetrengett nevetében, a fiú pedig megállapította, hogy az az állat, mely a lány combja között ül, egy hatalmas fekete macska, ami hipnotizálja őt piros szemeivel. A macska egyszer csak a földre ugrott és a pénisz felé közelített. A nemi szerve megállíthatatlanul nőni kezdett, míg olyan hosszú nem lett, mint az öntözőcső.

– Nő a farkam – csipogta a fiú, Emma pedig ismét újabb megállíthatatlan nevetőgörcsöt kapott.

– Látom – csicseregte. – Ezzel el kell menned a készülségre!

A fiú egyujjas kesztyűnek látszó kezével megpróbálta megfogni a növő csövet, ám hiába, mert keze átment a bőrön, mintha habgumit érintett volna meg.

– Hallod? – szólt Emma. Abbahagyta a nevetést, és a gramofonhoz szaladt. Nem ismerte fel a belőle áradó zenét. — Van ott valami, ott bent – ismételtette körbe-körbe, s fülét a forgó lemezhez tette.

– Valamilyen patkó – mondta a fiú, mindketten a lemezjátzó előtt térdeltek, és próbál-

ták megfejteni, mi lehet az a beazonosíthatatlan ciripelő hang, mely a gép belsejéből jön.

– Nézd meg, mi lehet az – kérte meg a lányt.

– Nem tudok semmihez sem hozzáérni – mutatta a kezét, melynek végei már nem ujjbegyekre hasonlítottak, hanem hatalmas palacsintára, melyen átment az úthenger. – Gondolod, hogy elmúlik? – aggódott, ám Emmát a kéz látványa ismét hihetetlenül megnevetette.

– Persze hogy eltűnik, már hogy a fenébe ne tűnne el! Ha nem, akkor meg rokkant leszel – visította, a lába közötti fekete macska pedig csóválta a farkát.

Emma elkezdte a lemezjátzóból kiszedni a csavarocskákat, az anyacsavarokat, a vasakat és a gumitömítést, belevájt, belemélyítette az ujjait, a belsejében lévő alkatrészeket pedig a szőnyegre rakta. Ám a ciripelő hang nem szűnt meg, épp ellenkezőleg, a lemez már nem szólt, ezért még jobban felerősödött, már szinte azt hitték, hogy erősítőre kötött pléhtücsök van a szobában.

– Ez nem lehet – mondta csipogó hangon a fiú. – Hiszen már mindent kiszedtél belőle.

Emma felfordította a lemezjátszót és könnyökig belenyúlt. A hang még jobban felerősödött, és ő egy pillanat múlva egy kis piros követ húzott elő a lemezjátszóból, ami úgy nézett ki, mint valami gyémánt, legalábbis úgy tűnt. A tenyerében tartotta. Értetlenül nézték, a kő világított, a belsejében pedig vékony húr pengett.

– Ez... – akart szólni a fiú, ám a piros szín és a ritmikus pengés elnyelte a hangját. A hang gyorsabb lett, megváltozott a ritmusa, míg zenét nem hozott létre, melyre a fiú öntudatlanul táncolni kezdett.

– Szív – fejezte be a fiú elkezdett mondanivalóját a lány, és a követ a térdére tette. A szív egyre hangosabban játszott, a hang szétterjedt a szobában, szinte megijedtek, nehogy szétrepítse az ablakot, a kezüket és a lábukat a világ minden tájára, hogy megőrülnek, kiugranak a bőrükből vagy meghalnak. A gyomrukban hatalmas léghajók fúvódtak, és ők lebegtek a szívvel betöltött szobában, rá-

kapcsolódva a dobogására, belebújtak a plakáton lévő énekesek szemébe, bőrükön érezték a vakolatot, testük minden egyes sejtje rákapcsolódott a finoman vibráló húrra.

Négy óra repülés után a szív abbahagyta a játszást. A macska vaginává változott, a virágöntözőcső eltűnt, és a fiú keze is visszanyerte normális alakját. A szőnyegen feküdtek a szobában, a darabokra szedett lemezjátszó és a szétdobált ruhák között.

– Úgy érzem, elmúlt – mondta normális hangon a fiú.

– Én is – suttogta Emma, és fáradtan a fiú karjába csúszott.

– Ám a szexhez már nincs kedvem – tette hozzá, és megszagolta a furcsa szagot árasztó testét.

– Egy kicsit össze kellene rakodnunk – szedte össze Emma a maradék esztét.

Lustán öltözködni kezdtek, mintha nehéz munkát végeztek volna, kitakarítottak, kupacba rakták a lemezjátszó szétszedett darabjait, míg meg nem szólalt a csengő, és az ajtóban nem állt a felgyöngyözött hippinő.

Belépett a lakásba. Cinkosan nevetgélt és kíváncsian nézte a hatalmas szemüket.

– Olyan a szemetek, mint a cukorka, jó volt, mi? – vihogott, és Emmának az az érzése támadt, hogy nincs ki a négy kereke.

– Nem volt semmi – mondta a fiú már teljesen normális férfihangon –, megittuk azt a teát.

Melánia egy pillanatra megdermedt, ám tényleg csak egy pillanatra, aztán elment, hogy meggyőződjön róla. Belekukkantott a teáskannába, és amikor látta, hogy tényleg üres, katángkék szemeit a plafonra meresztve felsóhajtott:

– Istenem, elfelejtettem nektek mondani, hogy azt a teát hagyjátok!

– Ja, és még ripityára szedtük a lemezjátszót is – mutatott Emma szőnyegen heverő fémkupacra. És EZT találtuk – nyomta az orra alá a közönséges piros követ. – EZ zenélt – folytatta Emma, és Melani kíváncsian a kezébe vette a követ, megforgatta és a föléhez tette.

– Ez normális? – kérdezte a fiú.

– Sőt ebben az állapotban szokványos – magyarázta Melánia, és újra vihogni kezdett.

– Melánia asszony, mi volt abban a teában? – kérdezősködött Emma.

Melánia kinyitotta az ablakot. A szép nyárest észrevétlenül bekígyózott a szobába.

– Bűdös van itt – mondta, mintha semmi sem történt volna. – Ki mondta, hogy igyátok meg? Ezt ajándékba kaptam a brünni barátomtól, elfelejtettem berakni a hűtőbe.

Emma egy pillanatig nézte azt a szép katángkék szemét, és azt gondolta, ez a nő tényleg megbuggyant. A fiú letérdelt az alkatrészakupachoz.

– Ennek a lemezjátszónak nem volt hibája, egész nap azon dolgoztunk, hogy szétszedjük, míg meg nem találtuk, mi zümmög benne.

Melánia elmosolyodott és gyorsan hozzátette:

– Én is hallottam múltkor, hogy valami bűg benne. Talán az unokatestvérem kislánya dobta bele ezt a követ. De ne törődjetelek vele, lehet, egyszer valaki majd összerakja – nyug-

tatgatta őket. – Az a fő, hogy jó volt, nem?

Emma bólított és megérintette a fiú kezét, melynek már nem volt olyan alakja, mint az egyujjas kesztyűnek.

– Megyünk – mondta a fiú.

Megköszönték az üres lakást és elmentek.

A parkban lévő lámpa villant egyet a sötétben. A fű, amelyben lassan felvillantak a szentjánosbogarak, macskahúgytól bűzlött. A szürkület a sötét zugokba kúszott, egy gumijáték füttyentett a bokrok között. A denevér leírta a levegőben első elegáns nyolcasát. A hosszú árnyékok, melyeket testük vetett, hal-kan lépkedtek a panelházak fala mentén.

– Tiszta Twin Peaks – mondta Emma.

Valaki bekapcsolta a rádiót.

Travesztia show

A templomi harangok kongása, mely durván belekapott a levegőbe, visszatarthatatlanul beáramlott a bezárt ablakon. A dobhártyáját dobogtatta, ugrándozott, végül pedig arra kényszerítette, hogy kinyissa a szemét. Délután volt. A szoba, melyben tévedésből még a reggel bolyongott, tele volt szárított virágokkal, csillogó ruhákkal, és a hatalmas tükör keretébe szurkált fényképekkel. Jelena kikecmergett az ágyból. A tegnapi fellépés kimerítette. Úgy érezte, tíz évet elvett az életéből, és azon gondolkodott, milyen maszkot ken ma fel az arcára, hogy rendbe hozza magát.

Jelena Horácková sosem kelt fel délnél korábban. Az életvitele meghosszabbította számára az éjszakákat és megette a reggeleket. Talán már harminc éve nem látta a napfelkelést, nem hallotta a madarak reggeli énekét, és nem vette észre a szemeteskosci bűgását.

Belelépett a fehér gombócos papucsába, mely nyúlfarokra emlékeztetett. Kávét főzött. Gondolkodás nélkül leült a nagy, kissé gicsces fotelbe, megédesítette a kávéját, és a semmibe meredt. Jelena Horáčková sztár volt. A koncertjeire annak idején minden jegy elkelt, fényképei minden újságban benne voltak, és a rajongók hada állandóan szenvedélyes levelekkel bombázta. Jelena különleges hangja szólt az összes rádióadón, az emberek kilószám vásárolták a lemezeit. Minden eszt-rádműsorban és szilveszteri programban fellépett. A zeneipar középpontja, bálványa volt, körülrajongott, elkényeztetett és irigyelt egyszerre. Meg volt róla győződve, hogy ez örökre így marad, a csillaga állandóan felfele halad, hogy végül halhatatlanná váljon. Csak-hogy az elmúlt tíz évben, átkozott évben, ahogy mondogatta, tudatosította, hogy egyre ritkábban hívják meg őt a tévébe, évente leg-feljebb egy koncertet sikerül szerveznie, és a rajongók levelei is elmaradtak. Először azt hitte, ez csak átmeneti állapot, a szerencsean-gyal elfordította róla a szemét, csak tévedés,

amit nemsokára mindannyian tudatosítanak, ám amikor egyik reggel smink nélkül, kinyúlt köntösben és duzzadt szemhéjjal a tükör elé állt, megállapította, hogy öregszik.

Sosem gondolt az öregségre. Hogy is tehet-te volna. A zeneiparban, ahol a szépséget, a te-hetséget és a teljesítményt árulják, nem beszél-nek az öregedésről. Éveken keresztül hallgatta, mennyire szép, ragyogó és milyen fantasztiku-san néz ki, hozzászólt már, és rég természe-tesnek vett minden dicsérő szót. Csakhogy egyre kevesebben dicsérték, s egyre ritkábban kapott ajánlatot, és amikor egy napon a zenei ügynöke bejelentette, többé már nem képviseli, mert egy öreg csoroszlya, aki édeskés dalokat énekel a szerelemről, ma már senkit nem érdekel, az volt az érzése, hogy összeomlott körülötte a világ. Nemcsak a pénz miatt aggó-dott. Jelena rádöbbsent, hogy a táncon és az éneklésen kívül nem ért semmihez. Felfogta, hogy már nem is képes semmi újat megtanul-ni, és a bankszámlája is egyre csak apad. Ám a legnagyobb fájdalmat az okozta, hogy öregén valahol a sarokban magára marad.

Jelena szentimentális volt. Mindig is arról ábrándozott, hogy eljön érte élete nagy szerelme, akivel egy koncert után találkozik majd az öltözőjében, aki átöleli és megvédi, valamilyen szép herceg fehér Rolls-Royce-on, akinek van humorérzéke, gyengéd, és természetesen gazdag. Mivel tökéletes fantáziája volt, annyira hitt ebben a képben, hogy fel sem tűnt neki, az öltözőben sosem találkozott semmilyen herceggel, csak ingyenélőkkel, akik rögtön kihasználták, amint széttette nekik a lábát, akik engedték, hogy ő fizessen, eltartsa őket, és amikor úgy érezte, tényleg komolyra fordul a helyzet, akkor egyszerűen leléptek. Éppen ezért Jelena egyik szerencsétlen szerelmi viszonyból a másikba tántorgott, mindig azt hitte, ez lesz az egyetlen, az igazi. És sosem volt az. Ezért ül most egyedül a hatalmas giccses fotelben, kezében cukormentes édesítővel ízesített kávé, nehogy elhízzon, és a semmibe bámul. Rendtlenség veszi körül, ugyanúgy, ahogy az életében is. Mivel sosem volt harcos, egész napokat átsírva mindig meghúzódott a háttérben, csak időnként

énekelt valamilyen magánakción, melyet valamilyen öregedő, szentimentális álvállalkozó szervezett. Bár rá akarták beszélni a plasztikai műtétre és a teljes imidzsváltoztatásra, ám a gondolatra, hogy a sebész szikével belevág a testébe, felfordult a gyomra. Tisztában volt vele, ha a sebész valamit elront, még rosszabbul néz majd ki. Rángatózni fog a szemöldöke, merev lesz a szája, vagy végül teljesen szétesik az arca. Ám a siker nélküli életnek nem csak árnyoldalai voltak. Nem kellett sehova sem sietnie, nem kellett sminkelnie, amikor levitte a szemetet, az újságírók észre se vették, és időnként, de tényleg csak időnként, valamelyik régi rajongója felismer-te az utcán. Ízléstelen, lezser ruhákat viselhetett, s ezt egyre gyakrabban meg is tette. Nem kellett túsarkú cipőbe nyomorítania a lábát, kidobálhatta a korzettjeit és az alakformáló bugyijait, ám ami a lényeg, nem kellett fogyókúráznia. Ezért most fel is kelt a fotelből és a konyhába ment, hogy alaposan beregge-lizzen. Szalonnát, tojást, lekváros kenyeret, édes kakaót és a végén egy pohár fagyaltot.

Az ilyen reggeli miatt fénykorában egy hónapig lelkiismeret-furdalást érzett volna, és következő egy hónapig naponta gyötörte volna magát az edzőteremben. Jelena mindent möhön magába hányt, közben átnézte a postát, mely még a múlt héten érkezett. Csámcsogott. A gáz- és villanyszámla egy pillanatra elvette az étvágyát, ám aztán fütüült rá, és szedett magának még egy adag fagyalaltot.

A levelek között nem volt egyetlen fellépési felkérés, sem egy névjegykártya, ami szóra lett volna érdemes. Csak a bankszámlakivonat, reklámszórólapok és egy fehér levél. Elolvasta a feladó nevét, ami nem mondott neki semmit, ezért azt hitte, valamelyik régi rajongója, aki épp agylebeny-műtéten esett át, és nem vette észre, hogy az ő csillaga időközben kihunyt. Felnyitotta a levelet. Az újjain lévő zsír gusztustalan foltot hagyott a papíron. A borítékban egy rózsaszín, aranybetűs meghívó volt, mellyel meghívták a negyvenedik érettségi találkozóra. Meglepődött. Már rég nem hívta őt senki sehova. Még egyszer elolvasta az arany betűket, és eszébe ju-

tott a gimnázium, ahova járt, az osztály, a pedellus, aki állandóan morgott rájuk. Az osztálytársai matt látomásként bukkantak elő az emlékezetéből, mint az ajtón lévő tejüveg. Megpróbálta felidézni az arcukat, nevüket és a tulajdonságaikat. Senki sem jutott az eszébe. A meghívón lévő időpont azt mutatta, hogy a találkozó ma este hatkor lesz Az oroszánhoz címzett, kissé alpári étteremben, ahol olcsó bort és hamis vesepecsenyét kínálnak. Habozott. Nem tudta, lesz-e elég bátorsága a fiatalságával találkozni, lesz-e kedve negyven évet visszamenni az időben és újra előhúzni a régi emlékeket, melyek most szépek, ám mégis fájdalmasnak tündek. Egy darabig fel s alá mászkált a lakásban. Gondolataiba mélyedve rugdosta a földön heverő harrisnyákat. Felsorolta az érveket, melyek a találkozó ellen és mellett szóltak, sőt papírra is vetette őket, ahogy azt a pszichológus tanácsolta. Az ellenérvek oszlopában főleg a kinezetére, az anyagi helyzetére és a sztárvilágból való fájdalmas távozására vonatkozó fogalmak voltak. A mellette szóló érvek oszlopa

tele volt kíváncsisággal, magánnyal és unalommal, felvillant az új kapcsolatok szerzésének és egy rég várt herceg megismerésének lehetősége. Az óra háromnegyed hármat mutatott. Elrakta az asztalról a tányért, amelyen már legyek mászkáltak. Készülődni kezdett.

Jelena ehhez aztán igazán értett. A legnagyobb fénykorában akár négy óráig is eltartott neki. Teleengedte a kádat, dobott bele pár illatos gyógynövényt, arcára pedig tápláló szépségmaszkot rakott. Zöldet, mint a penészes spenót. Belemerült a vízbe. A fürdő megnyugtatta, a víz felemelte a kövér hasát, könnyűvé tette. Kéjesen sóhajtott, és énekelni kezdte az egyik szerelemről szóló régi, elnyűtt slágerét. Mi mást? Jelena mindig csak a szerelemről énekelt. Vagy a szakításról. Énekelt és énekelt, a csöpögő csap és a dal között valamiféle ritmus alakult ki. Megjött a hangulata, úgy érezte, jól döntött, szinte még örült is. Az emlékezetéből előbukkantak az osztálytársai arcrészletei, lányok és fiúk nevének foszlányai, akikre évek óta nem gondolt. Zdeno – ejtette ki hirtelen a nevet. Persze, Zdeno, az

osztálytársa, akit elkapott az osztályfőnök, amikor el akarta csábítani az egyik lányt az osztályból a tornaterem öltözőjében. Zdeno emléke még jobb kedvre derítette.

Jelena törülközővel átdörzsölte a testét, majd lemosta a pakolás maradványát. A ruhászekrény elé állt és vizsgálóan végignézte fényűző ruhatára minden egyes darabját. Kiszedte azokat a ruhákat, melyekben egykor énekelt, a piros flittereset, a ciklámenszínűt, melynek csikok vannak az oldalán, a hosszú szoknyákat és virágos blúzokat, az öveket, kalapokat és a finom kesztyűket, összeturkált mindent, mégsem tudott dönteni. Végül egy teljesen egyszerű kék ruhát választott, mely decensen elfedi fonnyadt melleit. Amikor kioldotta a köntös kötőjét, észrevette a tükörben a hervadt, lógó melleit. Az isteni mellek – futott át a fején, ám ez rögtön elrontotta a kedvét, ezért inkább vastag melltartóba rejtette azokat. Mértéktartóan kisminkelte ráncos arcát, de rúzszt nem kent fel, ami a múltban elképzelhetetlen volt. Kalapot rakott a fejére, a táskájába beletette a pénztárcáját és becsapta maga mögött az ajtót.

Már mindenki ott volt. A férfiak unalmas szürke öltönyökben, a nők különféle, meghatározhatatlan színű ruhákban. Az osztálytársai kopasz, öregedő, elhízott, olcsó parfümmel beillatosított szürke tömeget alkottak.

– Jelena – szólt valamelyik öregember, és rögtön odafutott hozzá.

– Nem gondoltuk, hogy eljössz! – kiáltott fel egy asszony, akinek friss tartósa volt.

Jelena halványan emlékezett, hogy annak idején fogszabályzót hordott.

– De hát ez csak természetes – mondta affektálva. – Nem hagyom ki az ilyen becses alkalmat.

Az öregember nyálasan megcsókolta.

– Emlékszel rám? – kiáltott fel, és az arcára kiült a lelkesedés.

Jelena állt és azon gondolkodott, ki lehet ez, ám a férfi arca múlt nélküli üres tükörnek tűnt számára.

– Iván, Iván ...iç vagyok, hátul ültem, épp az ajtó mellett.

Jelena úgy tett, mintha emlékezne, és tudná, ki az és hol ült, kedvesen mosolygott.

– Á, Iván, persze... – tette még hozzá illedelmesen és leült az asztalhoz.

Mindannyian őt figyelték, kerülve a feltűnést. Két nő, akiknek az arca Jelenának nem mondott semmit, nevetve összesúgott.

Kellemetlen. Úgy érezte magát, mintha tükön ülne, az a csend és azok a tekintetek a székhez szegezték őt. Iván megmentette a helyzetet.

– Igyunk arra, kedveskéim, hogy oly sok év után újra találkoztunk.

Az orrát megcsapta az olcsó vermut szaga. Iván pohárköszöntőt mondott, valamit arról, hogy még sokszor találkozzanak ilyen szép számban és jó egészségben, és érezzék magukat jól, hogy örül, hogy mindenki eljött, és külön tisztelettel üdvözli a nagyra becsült vendéget, az énekesnőt és kedvelt sztárt, aki sok elfoglaltsága ellenére időt szakított arra, hogy eljöjjön, a híres Jelena Horáckovát. Valaki erre elnevette magát. Koccintottak. Hordani kezdték az ételt és a bort. Jelena már megbánta, hogy eljött. A kövér férfi, aki vele szemben ült, fürkésző tekintettel bámulta.

Olyan érzése támadt, hogy harapdálja a mellét, fogdossa az arcát, értékel és összehasonlít mindaddig, míg tisztára gyöngyözni nem kezd a homloka. Letörölte. A szalvétán ottmaradt az alapozó barna csíkja.

– Nem emlékszem a nevedre – szólalt meg, közben a szájából kiesett a levesmetélt.

A kövér férfi nyugodtan fészkelődött és kibökte:

– Zdeno.

Jelena figyelmesebben a szemébe nézett, és tényleg felismerte Zdeno provokatív, mosolygós tekintetét.

– Zdeno! – nevette el magát, már nem illemből. – Meg sem ismertelek.

– Ez a pocak miatt van – tette hozzá. – Harmincéves korom után elhíztam, s azóta sem tudom leadni – fogta a kezébe a pocakját és gusztustalanul megrázta.

Jelena undort érzett, de megette a levest. Megette a következő fogást is, ám a süteménynek már nem maradt a gyomrában elég hely.

– Nem bírom! – jelentette ki, amikor az osztálytársnői házi süteményekkel kínálták.

– Egy énekesnőnek vigyáznia kell a vonalaira, mi? – szúrta oda az egyik.

Erre Jelena elvette a legnagyobb szeletet a tányérról, és csak azért is a szájába tuszkolta. Tehén – gondolta, míg rágott. Azon törte a fejét, ki lehet ez a nő, akin undorító virágos ruha van. Az arcát nézte, arckifejezésének minden egyes centiméterét megvizsgálta. Csak a füle melletti anyajegy láttán esett le neki a tantusz. Olina! A legjobb barátnője az iskolából, mindig viccelődtek, hogy kapcsoló van a füle mellett.

– Olina! – kiáltott rá az asztalon keresztül. Olina elmosolyodott.

– Na végre, hogy megismersz!

Jelena átült hozzá.

– Olina, a fenébe, jól nézünk ki, mi? Még jó, hogy megvan a kapcsolód a füled mellett, másképp meg sem ismertelek volna.

Olina megölelte, és ő megérezte azt a jellegzetes illatot, mely akkor csapta meg, amikor a tornaóra után átöltöztek, a kissé átizzadt zokni szagát. Mint a mogyorós csokoládé – futott át az agyán.

– Mi van veled, te lány? – kezdte Olina. – Nem jártál eddig a találkozókra. Azt gondoltam, a nagy sztár fütyül a népre, ám az utóbbi években már a tévéből is eltűntél.

– Oli, az már nem nekem való. Tudod, hogy megy arrafele művészi körökben. Egyik nap itt vagy, másik nap ott – mutatott Jelena ujjal a földre.

Mindenki beszélgetni kezdett. Előkerültek a gyerekek, az unokák, a házak, nyaralások, kutyák és macskák fényképei. A nyaralók, drága bőr ülőgarnitúrák, becses művészeti alkotások felvételei. Jelena hallgatta a történeteket, és megállapította, nem is áll olyan rosszul. És főleg nincs egyedül. A fényképeket, melyeken ismert személyiségekkel szerepel, valamint a koncertfelvételeket a táskájában hagyta. Kínos volt számára, hogy olyan kérdésekre feleljen, mi van a férjével és a gyerekeivel, és azt magyarázza, hogy az összes herceg csak ingyenélő volt. Nem akart a hosszú, magányos és átívott éjszakákról beszélni. Sem az öltözőben átélt magányról, a csalóka boldogságérzetről, mely az utolsó dal

után hangzott fel a koncerten. Hallgatta a többieket. Egészen éjfélig hallgatott, amikor az osztálytársai lassan szedelőzködni kezdtek. Csak Zdeno akart még mászkálni.

– Jelena, ne bolondozz, mi van akkor, ha nem lesz már legközelebb, mert akkor már a porba fingunk? – viccelődött.

Jelena kiitta a bort, amely már nem tűnt neki olyan szörnyen rossznak, és elfogadta a férfi meghívását.

A szórakozóhely, ahova elvitte, tele volt bizarrul öltözött, hosszú lábú, ezüst harisnyás és csillogó bugyijú hölgyekkel. Befizették a belépőt. A férfihangok, melyeken a nők megszólaltak, teljesen zavarba hozták. A gyengén megvilágított színpadon a műsorvezető bejelentette, hogy folytatódik a verseny. Egy kis asztalhoz ültek. A lámpa kéken világított.

– Hol vagyunk, Zdenko? – kérdezősködött Jelena.

– Meglátod – szólt sejtelmesen –, jó hely ez, még ha egy kicsit drága is itt az ital.

– És most, kedves hölgyek és urak,

versenyt hírrdetünk, helyben keressük a bár legjobb Jelena Horráčkováját. Kérrem a zsűri tagjait, foglalják el helyüket – jelentette be a konferanszié.

A zsűri tagjai elfoglalták helyüket. Felkoltottak a fanfárok, a csillogó diszkógömbök ezüst fényt szórtak a nézőközönségre. A pincér megkérdezte, mit isznak. Jelena bort rendelt egy kis ásványvízzel. Nem akart berúgni. A pódiumra hat csillogó Jelena Horáčková lépett fel. Mindegyikükön szép ruha, hajszálra hasonlóak voltak azokhoz, melyek a szekrényében lógtak. Karkötővel, gyöngyökkel a hajukban, tökéletes sminkkel kéjesen riszálták a farukat. Jelenának majdnem leesett az álla. Azt hitte, álmodik.

– Ez nem lehet – hebegte.

A playbackról megszólalt a hangja. Az első Jelena, aki piros ruhát viselt, éppen olyat, amelyet már ő nem tudott magára húzni, kezébe vette a mikrofont és énekelni kezdett. A Te legkékebb szemed, az 1965-ös év slágere, becsurgott a terembe, mint a ragadós méz. A piros ruhás énekesnő ugyanúgy viselkedett,

ahogy ő, úgy mozgott, úgy táncolt, úgy csücsörítette a száját, mint ő, és kezével buzdította a közönséget, hogy tapsoljanak. Kezdődött a szórakozás. Zdeno lelkesen sikoltzott, és az ő hangja buzdított elsőként a tapsra.

– Hol vagyunk, Zdenko? – igyekezett túlkialtani a zenét Jelena.

– Drága Jelena, üdvözöllek a Travesztia show-n – kiáltott a fülébe.

Jelena ült és ivott. A színpadon az egyik Horáčkovát követte a másik, mindegyik úgy nézett ki, mint ő harminc évvel ezelőtt, s olyan slágereket énekeltek, mint a Szenvedélyes ősz és a Még mindig szeretlek című szám, riszálták magukat és teljesen pontosan utánozták őt. Önmagát nézte. Időnként nevetségesnek tűnt számára, majd sírni szeretett volna.

– Tudtam, hogy megleplek – mondta Zdeno, amikor észrevette a különös kifejezést Jelena arcán.

Sóhajtott.

– El kell ismerned, hogy fantasztikus voltam – mondta egy idő után az eredeti Horáčková.

Egy kicsit irigyelte őket. A nézők szórakoztak és tapsoltak, az öregebbek közül néhányan pedig együtt énekeltek a hamis Jelenákkal. Irgyelte tőlük azt a feszültséget, a siker atmoszféráját, a reflektorokat, a ruhákat, melyekben annyira karcsúak voltak. Az az érzése támadt, hogy egy színházi fellépés részese, melyben visszatér a fiatakorába. Melyet sosem láthatott, mert mindig a színpadon állt. És a televízióban már nem volt ugyanaz. Amikor Horáčková a kedvenc fekete, mély dekoltázsú ruhájában énekelt, melyből kivilágított a két tökéletes, kemény melle, Jelena elszomorodott az asztalnál. A Sosem leszel az enyém című dal hallatán eszébe jutott az egyik hercege – ingyenélő, akit tényleg, vagyis lehet, hogy szeretett.

Szipogni kezdett. Zdeno észrevette a könnyeket. Felugrott a székről és a műsorvezetőhöz szaladt. Valamit súgott neki. A fekete ruhában lévő Horáčková befejezte a dalt, és a konferanszié csillogó kék öltönyben elkiáltotta magát.

– Tisztelt közönség, kedves hölgyeim és

uraim, abban a megtiszteltetésben van részem, hogy itt üdvözölhetem körünkben személyesen magát a sztárénekesnőt, Jelena Horáčkovát.

Újra felharsantak a fanfárok. Jelena kétségbe volt esve. Mérgesen mordult egyet Zdenóra, és észrevétlen próbált maradni. Csakhogy a nézők megfordultak és körbenéztek, hol van, és Zdeno ujjával egyenesen Jelena fejére mutatott. A pontreflektor a szemébe világított.

– Menj oda, menj – taszigálta a vállát Zdeno idegesen.

– Ezt túlzásba vitted – szűrődött a fogai közül.

Jelena felállt, és a székek közötti keskeny úton haladva azon gondolkodott, mennyire nem alkalomhoz illően van öltözve, nincs is kisminkelve, és hogy erre nem volt szüksége.

Kezébe adták a mikrofont. A konferanszié valamit mondott a zenészeknek, és az erősítőkből felcsendült a Ne menj el nélkülem, az 1969-es év slágere. Egy kicsit remegett a hangja, ám az ismerős környezet, a fé-

nyek és a közönség miatt elmúlt a féelme, és úgy érezte, újra az, aki mindig is volt. Énekelt és énekelt, egy szentimentális dalt a szerelemről, mi másról, az ál-Jelenák mellette hullámoztak, a zene szólt, a közönség pedig mosolyra húzta a száját. Amikor már teljesen átment rajta az idegesség, észrevette, hogy a nézőtéren két Madonna, Diana Ross, Amanda Lear, az egész ABBA, három Suzy Quatro és még más énekes sztárok ülnek, akiket nem ismert jól. Tudatosította, hogy még sosem énekelt ilyen sztárok előtt, és mi van azon, ha nem igaziak, úgy érezte, abban a pillanatban megnőtt, mellei feszessé váltak, kisimultak a ráncai, ő pedig újra az szép és fiatal Jelena Horáčková, az énekesnő és a sztár. Az összes ál-Madonna tapsolt, Diana Ross Amanda Learrel táncolt, és ő úgy énekelt, mint még soha annak előtte. Zdeno ricoltozott a nézőtérről. Amikor befejezte, a nézőtérről felhangzó tapsvihar egy méterrel a föld fölé emelte. Megsimította az ál-Jelena piros ruháját, megcsodálta a fekete ruhás Jelena melleit, mindegyiket megdi-

csérte, milyen kiválóan utánozzák őt, és visszaült a helyére.

– Zdeno, én megöllek – sziszegte, míg a zsűri kihirdette a verseny eredményét.

Jelena gratulált a győztesnek. Folytatódott a multság. Zdenóval reggelig bolondoztak a táncparketten. Öt óra volt, amikor hazaindultak. Fájt a lába. A villamosok félve vágta át a reggeli ködön, és ő hallotta a rigók első füttyét. Érezte, mennyire megizzadt. Az arcán összefolytak a szeme körüli karikák.

Szörnyen nézhetek ki – gondolta Jelena. Ám hosszú idő óta először ez nem zavarta. Zdenóval egymás kezét fogták, és észrevette, hogy a kigombolt ingjéből kibuggyan a fehér pocakja, kócos a haja, és félárbocon lóg a nadrágja. Nem érzett undort. Hosszú idő óta. Csak ellenállhatatlan vágyat, hogy felhívja magához egy kávéra.

A Kenguru Zsebkönyvek sorozat kötetei:

2003

1. Július Balco: Végállomás

2004

2. Bárczi Zsófia: A keselyű hava
3. M. Csepécz Szilvia: Egyszerű viselet
4. Szűcs Enikő: Nem mondja ki a nevét
5. Monoszló Dezső: A szerelem öt évszaka
6. Juhász Miklós: Sereg

2005

7. Jana Juráňová: A vén kandúr szenvedelmei
8. Rudolf Sloboda: Színésznők
9. Pavol Rankov: Testközelben

2006

10. Mikola Anikó: A menekülés
11. François Bréda: Az elszállt szitakötő
12. Uršula Kovalyk: Travesztia show

Tartalom

A ragadozó	5
Esős Jo	19
Kutya a hűtőben	27
A piros cipő	34
Az autó	42
Az öngyilkosság	54
A holdviola	60
A kukkoló	68
A fürdőszoba	87
Júlia	105
Lilith	113
A cirkusz	119
Filipovna	138
Közönséges halott apa	156
Három nő	163
Az üres lakás	175
Travesztia show	201

Uršula Kovalyk
Travesztia show
első kiadás

Kiadta az AB-ART Könyvkiadó, Pozsony
Fordította: Horváth Erika
A borító Hubert és Jan van Eyck *Genti oltára*
részletének felhasználásával készült (Éva).
Felelős kiadó: Balázs F. Attila
Felelős szerkesztő: Haraszi Mária
Nyomta: AZ Print Kft., Érsekújvár
Felelős vezető: Berta András

Uršula Kovalyk
Travesty šou
prvé vydanie

Vydalo Vydavateľstvo AB-ART, Bratislava
Preklad: Erika Horváthová
Na obálke úryvok z diela:
Hubert a Jan van Eyck: *Gentský oltár* (Eva).
Zodpovedný vydavateľ: F. A. Balázs
Zodpovedná redaktorka: Mgr. Mária Harasztiová
Tlač: AZ Print s. r. o., Nové Zámky
Zodpovedný vedúci: Ondrej Berta

Realizované s finančnou podporou
Ministerstva kultúry SR
– program Kultúra národnostných menšín 2006

ISBN 80-8087-022-5